

KAGE BAKER - MAMA EGIPT

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Una dintre scriitoarele cele mai prolifiche din noul val de la sfârșitul anilor nouăzeci, kage baker a debutat în 1997 în *Asimov's Science Fiction*, și de atunci a devenit una dintre cele mai cunoscute și consecvente colaboratoare ale revistei, cu povestirile, scrise inteligent și convingător, având ca subiect aventurile fericite și nefericite ale agenților călători în timp ai Companiei; nu de mult, a început și alte două serii de povestiri, una dintre ele plasată într-un mediu fantasy, de un fast și excentricitate cum nu s-au mai întâlnit. A publicat povestiri și în *Realms of Fantasy*, *SCI FICTION*, *Amazing* și altele. Primul ei roman, *In the Garden of Eden*, a apărut în 1997 și a devenit imediat unul dintre cele mai apreciate și recenzate romane de debut. *Sky Coyote*, a fost publicat în 1999, urmat fiind de al treilea și al patrulea, *Mendoza în Hollywood* și *The Graveyard Game*, ambele apărute în 2001. În 2002, a publicat prima culegere de povestiri, *Black Projects*, *White Knights*. Cele mai recente cărți ale ei sunt romanul *Dark Mondays*, o nuvelă, *Rude Mechanicals* și culegerea *Gods and Pawns*. Ultimul roman din seria *Company* este *The Sons of Heaven*. Povestirile ei au fost publicate în Antologiile Dozois numerele 17 și 20. Pe lângă activitatea de scriitoare, Baker este artistă, actriță și regizoare la Living History Center și a predat engleza elisabetană ca limba a doua. Locuiește în Pismo Beach, California.

În povestirea aceasta, extrem de antrenantă, care pare la început o lucrare fantasy, deși cititorii ei devotați o vor recunoaște imediat drept o poveste deghizată din seria *Company*, Baker ne duce înapoi în istorie, într-o Europă săracă și pre-modernă, pentru a ne prezenta saga unui tâlhar profitor, care duce o viață parazitară, un om care pândește mereu norocul cel mare, dar ajunge întâmplător să cadă victimă unui joc înșelător ce ar putea să capete proporții aproape imposibil de anticipat pentru el...

Fă-te frate cu dracul până treci puntea.

- proverb transilvănean

Într-un ținut noptatic, acoperit de păduri nebune, exista și o câmpie expusă soarelui neiertător. De-a curmezișul acelei câmpii, un om îmbrăcat

în costum de clovn fugea căutându-și salvarea.

Drumul din pământ bătătorit, plin de fagașe, singurul cât vedeai cu ochii, reflecta arșița soarelui, făcându-l pe bărbat să asude vârtos. Se împleticea în alergare, pentru că fugea de multă vreme și era gras, iar nădragii din mătase ai costumului de clovn începuseră să-i alunece în jos de pe coapse. Costumația aceea era peste măsură de umilitoare. Îl făcea să semene cu o lăptăreasă gigantică.

Lacrimile, pornite din spaimă și disperare, îi curgeau, ames-tecate cu picăturile de sudoare, pe obraji dați cu alb, făcându-i mustața să capete o culoare cenușie; rotocoalele dezgustătoare, trasate pe față cu culoare sângerie începuseră deja să se dizolve, șiroind și lăsându-i dăre rozalii pe gât. Ghemotoacele de paie din care își încropise pieptul pentru a aduce a femeie începu-seră să se destrame și să-i alunece în jos, strecurându-se în ro-chia tiroleză, iar acum îi cădeau pe sub poalele ei, de parcă ar fi pierdut o sarcină. Gâfâind, s-a oprit ca să-și mai ridice fus-tele și s-a uitat temător peste umăr.

Nici un semn de urmăritori, dar aceia porniseră după el călare și, pe câmpia dreaptă și pustie, sigur aveau să-l prindă curând din urmă. Nu se zărea nici un ascunziș nicăieri, nici măcar vreun copac. A continuat să alerge, îndesându-și paiele la loc în sân și scâncind de efort. Simțea și un bâzâit ca de gâze în urechi.

Apoi, ajungând pe o porțiune mai vălurită a câmpiei, a văzut o răspântie. Și pe acolo trecea și salvarea lui!

O pereche de cai de povară trăgeau o căruță cu remorcă, ambele semănând cu cociile țigănești, dar fiind mai înalte și mai înguste, și lipsite de imaginile obișnuite, pictate în culori vii. Erau negre precum straiul Doamnei cu Coasa. Cu o excepție: pe pereții laterali, jos și amenințător, cu vopsea albă și cu litere ciudate și vechi, stătea scris: MAMA EGIPT.

Omului nu i-ar fi păsat nici chiar dacă frâul cailor ar fi fost ținut în mână de însăși Moartea. A ochit remorca acelei căruțe și, încordându-și ultimele puteri, a pornit să alerge cât îl țineau picioarele, reușind într-un sfârșit să o ajungă din urmă.

O vreme, a alergat disperat pe lângă ea, până a putut să ajungă în fața

remorcii și a urcat pe bara de fier ce o lega de căruță. Câteva clipe, a rămas în echilibru precar acolo, legănându-se și urmărind cum picăturile de sudoare de pe față cădeau pe me-talul încins. Apoi s-a târât până la ușa din spate a căruței, a deschis-o și s-a prăbușit înăuntru.

Vizitiul căruței, având capul acoperit de o glugă pentru a se feri de razele ucigător de fierbinți ale soarelui, era absorbit într-o visare ce ducea către locuri dispărute de multe milenii. Așa se face că femeia care mâna caii nu a băgat de seamă că avea un pasager nepoftit.

*

Bărbatul a rămas lat pe spate, pufaind și respirând greu, prea obosit ca să ia în seamă locul unde se afla. În cele din urmă, s-a înălțat pe coate și s-a uitat în jur. După alte câteva momente, s-a ridicat în fund și și-a scos ridicola bonetă de lăptăreasă, făcută din dantelă care îi stătea legată pe sub bărbie cu cordeluțe galbene. În timp ce s-a șters pe față cu ea, mormăind, a slobozit o sudalmă.

Într-o lume perfectă, a cugetat el, în căruța aceea ar fi trebuit să se afle un dulap cu haine, prin care ar fi putut să sco-tocească pentru a fura niște straie care să nu atragă atenția asupra lui. Ar putea fi măcar o ladă cu ceva mâncare și băutură. Numai că soarta îi msesse potrivnică din nou; aceea nu era o locuință pe roți, elegantă și confortabilă. Se vedea că slujea drept depozit, pentru că înăuntru nu erau decât lăzi și obiecte mari, învelite în pânză de sac.

Dezgustat, omul a băgat mâna în pieptul rochiei și a scos ghemotoacele de paie care-i alcătuiseră sânii. Le-a scuturat în dreptul urechii și, auzind clinchetul știut, a zâmbit. Inelele de aur, doar o parte din prada cu care reușise să scape, erau tot acolo.

Arșița din cutia neagră și închisă era sufocantă, de aceea și-a scos costumația, mai puțin chiloțerii din mătase. Pornind me-todic, s-a apucat să sco-tocească prin căruță, deschizând lăzile și desfăcând baloturile. A început să chicotească.

Nu-i era deloc greu să recunoască lucruri furate.

Unele dintre ele fusese șterpelite, neîndoielnic, de la negu-țători turci și de la oameni de vază: carpete rulate și legate, ser-vicii de ceai cu chenar

auriu. Dar mai erau și icoane pictate și portrete de familie ale unor ruși, zugrăvite pe lemn. Boluri de cristal din Austria. Căni și farfurii din argint, toate gravate. Urne pictate. Un stand întreg cu săbii de cavalerie, unele ornate cu decorațiuni, unele simple și vechi, evident, însemne de familie. Nu a găsit nimic suficient de mic pentru a fi strecurat într-un buzunar, chiar dacă ar fi avut așa ceva, și nimic de preț care să poată fi transformat imediat în bani.

Bombănind, a ridicat o sabie și a scos-o din teacă.

În momentul acela s-a auzit zgomot de copite. Sabia i-a scăpat dintre degetele rămase dintr-odată fără vlagă. S-a lipit de ușă, făcându-se una cu ea, lucru total inutil, și a auzit cum zgomotul de copite se întetea. A auzit apoi și întrebările strigate. Cât pe ce - dar nu a reușit să distingă limpede - cuvintele de răspuns, rostite încet de un glas de femeie. Și-a dat ochii peste cap, cercetând interiorul în căutarea unui ascunziș. Nu exista nici unul; decât dacă s-ar fi înfașurat în vreun covor, precum Cleopatra.

Cu toate acestea, călăreții și-au văzut de drum, îndepărtându-se în galop. Când și-a dat seama că, pe moment, era în siguranță, s-a prăbușit fără vlagă pe podea.

După ce și-a ascultat o vreme bubuiturile inimii, a ridicat din nou sabia.

Căruța s-a oprit abia la căderea nopții, după ce se hurdu-case pe pământul denivelat, semn că ieșise de pe drum. Omul stătea tot ghemuit înăuntru, acum înfrigurat și descurajat. Caii au fost scoși din hamuri și duși să bea apă dintr-un pârâu, pro-babil, pentru că omul a auzit plescăitul. A auzit apoi cum sunt frânte niște vreascuri, după care pocnetele scoase de focul arzând. Asta l-a făcut să se gândească la căldură și mâncare. A auzit apoi pași ușori apropiindu-se, urmați de sunetul cuiva care urcase pe scară. Bărbatul s-a încordat.

Ușa s-a deschis.

Și, în cadrul ei, profilată în lumina lunii, o siluetă mică și lungă a unei persoane care avea capul foarte mare. Vreun copil diform? Persoana s-a uitat în interiorul căruței, iar în ochii ei mari și speriați plutea o expresie de nesiguranță. Avea un rulu sub brat - să fi fost alt covor?

- Ha! a făcut bărbatul și s-a repezit la persoana din ușă, prinzând-o de

încheietură și trăgând-o peste pragul ei, înăuntru. Silueta a început imediat să urle, cu glas de bărbat dar care amintea de țipetele unui iepure încolțit, strident și inuman. Persoana nu i-a opus totuși rezistență; de fapt, bărbatul a avut senzația neliniștitoare că prinsese un ventriloc, o momâie moale și fără conținut, îmbrăcată în niște straie ce păreau cu-prinse de mucegai.

- Taci din gură! a zis bărbatul cu glas gros, vrând să bage groaza în persoana pe care o prinsese. Vreau doar două lucruri!

Captivul său părea să fi leșinat. În clipa când și-a dat seama de acest lucru, omul a simțit și prezența unei femei ce stătea în apropierea căruței, părând să fi apărut ca de nicăieri; ea îl țintuia cu privirea.

- Să nu-l ucizi, i-a zis ea cu glas din care nu răzbătea nici o emoție.

- Da, dar vreau două lucruri! a repetat bărbatul ținând sabia la gâtul prinsului. Altfel îl omor, înțelegi?

- Da, a zis femeia. Ce dorești?

Bărbatul a clipit, apoi și-a lins buzele. Ceva anume din gla-sul distant al femeii îl tulbura.

- Mâncare și ceva de îmbrăcat.

Femeia nu și-a dezlipit privirea de la el. Era înaltă și, înveșmântată simplu, în negru, arăta întunecată ca o umbră, cu toate că stătea în lumina revărsată de luna plină.

- De mâncare o să-ți dau, i-a răspuns ea. Dar nu am haine pe măsura ta.

- Atunci ai face bine să-mi găsești, auzi? a spus bărbatul. A făcut o mișcare amenintătoare cu sabia. Altfel... Îți omor micuțul... micuțul... aîncercat să-și imagineze ce relație putea avea creatura de sub brațul lui cu femeia de la ușă. Soț? Copil?

- Sclav, a explicat femeia. O să-ți cumpăr niște haine când ajungem în vreun sat, dar pentru asta trebuie să aștepti până dimineată. Să nu-mi omori sclavul, altfel o să te fac să regreți că te-ai născut.

- O, chiar așa? a făcut bărbatul, fluturând din nou sabia. Îți închipui cumva că eu cred în blesteme țigănești? Nu ai în față chiar pe prostul satului, să știi!

- Știu, a zis femeia, cu același glas calm. Dar mai știu că te caută polițiștii. Dacă-i tai gâtul lui Emil, să vezi ce repede îi pot face să apară.

Bărbatul a priceput că ar fi fost preferabil să-și schimbe strategia. Și-a plecat capul într-o parte și i-a surâs femeii în mod șmecheresc și, a sperat el, fermecător.

- Hei, ușurel, nu-i nevoie să mergem chiar atât de departe, nu? a zis el. La o adică, suntem de aceeași teapă, adevărat? Am aruncat și eu o privire prin căruță. A făcut un semn din cap spre obiectele din jur. Bună afacere, tăinuind atâtea lucruri de preț. Doar nu vrei să le șoptesc polițiștilor despre asta atunci când vor veni să mă ridice, nu?

- Nu, a zis femeia.

- Păi, sigur. Hai să facem pace! Bărbatul a înaintat încet, târându-l și pe prizonier - parcă Emil spusese ea că îl chema. Barbu Golescu, sluga dumneavoastră. Iar tu vei fi fiind doamna...

- Amaunet.

- Incântat, a zis Golescu. Ești sigură că soțul tău nu are vreo pereche de pantaloni de care s-ar putea lipsi, doamnă Amaunet?

- Nu am soț, i-a răspuns ea.

- Uimitor! a exclamat Golescu și a rânjit. Ei bine, doamnă, atunci, până-mi găsești niște straie, ce-ar fi să-mi dai o pătură? N-aș voi să apar în mod necuviincios în fața ta.

- Îți aduc imediat, a zis ea și a plecat.

El s-a uitat după ea, pe moment deconcertat, după care a lăsat jos sabia și a făcut câteva mișcări ca să-și dezmoștească mâna. Emil a rămas nemișcat sub celălalt braț.

- Să nu încerci cumva vreo prostie, căpățânosule, a bolborosit Golescu. Hei! N-auzi, am zis să-ți bagi mințile-n cap! Ori ești surd?

L-a prins pe Emil de guler și s-a uitat cu un aer critic la el. Emil a scâncit și a întors capul în altă parte. Avea o față lip-sită de orice expresie. Fusesse cândva ras în cap, iar acum părul crescuse inegal, ca o miriște rău secerată.

- Poate că ești *cu adevărat* surd, a spus el. Dar mămica ta tuciurie te iubește, nu? Ce bine pentru mine. A pipăit cu mâna liberă pe podea și a găsit o bucată de frânghie cu care fusesse legat unul dintre covoare. Stai liniștit, altfel îți frâng gâtul acela strâmb, ai înțeles?

- Miroși urât, i-a zis Emil cu glas slab.

- Phu! Și tu duhnești ca un covor mucegăit, i-a zis Goleescu, petrecând frânghia peste încheieturile mâinilor lui Emil. Uite, acum n-o să mai poți fugi. O să ne-mprietenim, să știi. O să te-nveti curând cu mine.

Apoi s-a aventurat afară pe bara de remorcare și a sărit pe pământ. Își simțea picioarele nesigure, și de aceea a încercat să se sprijine de umărul lui Emil, dar micuțul om s-a năruit sub greutatea lui de parcă ar fi fost făcut din cârpă.

Nu-i prea ești de folos la tăiat lemne sau la cărat apă, așa e? amormăit Goleescu, trăgându-se de izmene, ca să și-i ridice. Amaunet a venit pe după peretele căruței și i-a întins o pătură fără să scoată nici o vorbă.

- Sclavul ăsta al tău e ca o umbră de puternic, i-a zis Goleescu. Ai nevoie de un bărbat să te ajute la treabă, dacă mi-e cu iertare spusa.

Apoi s-a înfașurat în pătură și i-a rânjit. Amaunet i-a întors spatele și s-a îndepărtat.

- Găsești niște pâine cu roșii lângă foc, a zis ea, întorcând capul peste umăr.

Ținând pătura înfașurată cu o mână și târându-l pe Emil cu cealaltă, Goleescu s-a apropiat de foc. Amaunet stătea perfect nemișcată, urmărind dansul flăcărilor, și abia dacă i-a învrednicit cu o privire când au ajuns lângă ea.

- Acum e ceva mai bine, a spus Goleescu, așezându-se jos și întinzând mâna spre pâine. A frânt un coltuc, l-a înmu-iat în cratița cu roșii fierte și a început să mănânce cu poftă. Încă legat de încheietura lui și tras încoace și încolo când se mișca, Emil se înmuiașe de tot, ca și cum ar fi fost o momâie făcută din paie.

- Așa deci, a zis Goleescu, în timp ce avea gura plină, așadar nu ai bărbat. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor? Nu vorbesc de treburi de-ale așternutului, doamnă, sper că înțelegi asta; ferească Domnul să-mi treacă așa ceva prin minte. Mă refeream la siguranța ta. Cu atâția tâlhari și ucigași pe lumea asta! Acum, întâm-plarea face că am nevoie de ajutor ca să mă îndepărtez cât mai mult de Dunăre, iar tu te îndrepti spre miazănoapte. Hai să rămânem la pace câtă vreme rămânem împreună, ce zici de asta?

Amaunet a strâmbat din buze. Dispreț? Putea fi totuși un soi de zâmbet.

- Pentru că tot ai adus vorba, a zis ea, Emil nu știe să stea de vorbă cu lumea. Iar eu, una, nu mă dau în vânt să vorbesc cu oamenii. Polițiștii au zis că erai cu un circ; știi cum să obții aprobări pentru reprezentații de la slujbași mărunți?

- Sigur că da, a zis Golescu, făcând un gest larg ce sugera că totul era floare la ureche. Ceea ce-ți trebuie este un *ompriceput*. Poți să te bizui pe mine.

- Prea bine. Amaunet și-a întors privirea spre foc. N-am cum să-ți plătesc, dar o să mint ca să te apăr. O să ai locul tău de dormit și mâncare.

- Și straie potrivite, i-a reamintit el.

Drept semn de aprobare, ea a ridicat din umeri.

- Atunci ne-am înțeles, a zis Golescu și s-a lăsat ușor pe spate. Și care ne este ocupația? Pentru lume, la asta mă refer.

- Prezic viitorul oamenilor, a zis Amaunet.

- Aha! Dar nu arăți a țigancă.

- Nici nu-s țigancă, a spus ea, lăsând impresia că obosise să tot dea explicații. Sunt din Egipt.

- Chiar așa? a făcut el, frecându-se la nas. Înțelepciunea mistică a enigmaticului răsărit, nu? Transmis până la tine de faraonii din vechime. Prea bine, doamnă, așa poți să-i lași cu gura căscată pe țărani.

- Pentru un clown, știi cam multe cuvinte mărețe, a zis Amaunet.

Golescu s-a crispat și, cu delicatețe, a ridicat un colț al păturii ca să-și îndepărteze o parte din machiaj.

- Se vede de la o poștă, doamnă, că nu-s un clown adevărat, a protestat el. Sunt o victimă a circumstanțelor, a calomniilor și a intrigilor politice. Dacă ți-aș spune povestea vieții mele, mi-ai plânge de milă.

Ea a rânjit, doar pentru o clipă, dar totul a fost atât de șocant apărând pe fața ei negricioasă, încât Golescu a fost cât pe ce să țipe de frică.

- Mă îndoiesc, s-a mulțumit ea să spună.

În acea noapte, l-a ținut pe Emil legat de el, socotind că nu putea avea deplină încredere în Amaunet decât după ce avea pe el o pereche de pantaloni. S-a întins comod pe podeaua căruței, folosindu-l pe mărunțul om drept un soi de pernă, și deși acesta a scos din când în când sunete ca de

plâns și miro-sea cu adevărat ca un covor cuprins de mușegai, toate aceste inconveniente puteau fi trecute cu vederea de cineva hotărât cu tot dinadinsul să doarmă.

La un moment dat, s-a trezit. Cineva cânta undeva în noapte; o femeie, cu glas gutural, cânta sub lumina lunii. Din vocea ei răzbătea o melancolie sfâșietoare, încât a simțit lacrimi arzându-l în colțul ochilor; cu toate acestea, în cuvintele ne-cunoscute și aspre ale lamentației femeii era și o amenințare greu de definit. Parcă în întuneric ar fi pândit o leoaică. S-a gândit vreme de o clipă să deschidă ușa ca să vadă dacă ea dorea consolarea cuiva, dar ideea l-a făcut să simtă un val inexplicabil de răceală pe șira spinării. A pufnit, s-a rostogolit pe spate și a adormit la loc.

S-a trezit când căruța și remorca ei s-au pus în mișcare hur-ducându-se, și atunci a privit în jur prin negura unor vise încărcate de dorințe confuze, care acum se risipea. Lumina soarelui se strecura prin câteva crăpături din pereții de scândură. Deși visurile se trăseseră îndărăt, anumite senzații stăruiau. Cu un geamăt, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat peste umăr la Emil, care se lipise de spinarea lui.

- Hei! a făcut el și l-a smucit pe Emil. Ce-i cu tine, ești sodomit? Îți închipui cumva că, dacă port straie de mătase, oi fi vreun băiețuș dornic de plăceri?

Emil a scâncit și și-a ascuns fața între palme.

- Soarele, a șoptit el.

- Da, s-a făcut ziuă. Ti-e frică de soare? l-a întrebat Golescu.

- Soarele mă doare, a zis Emil.

- Nu fi prost, nu-ți poate face nimic. Vezi? a zis el și a împins mâna lui Emil în calea unei raze tremurătoare de soare. Emil a scos din nou sunete ca de iepure încolțit, întorcându-și în același timp fața de la soare și închizând ochii, ca și cum s-ar fi așteptat ca pe mână să-i apară arsuri.

- Vezi? a repetat el. Dar Emil a refuzat să deschidă ochii, astfel că, dezgustat, Golescu i-a eliberat mâna. Luând sabia, a tăiat frânghia care îi lega. Emil s-a ghemuit imediat ca un vierme și a rămas neclintit, acoperindu-și iarăși ochii cu palma. Golescu l-a examinat, după care a lăsat sabia deoparte, fre-cându-si încheietura.

- Dacă ești vampir, ești cel mai jalnic pe care l-am văzut vreodată, a zis el. De ce te-o fi ținând femeia asta pe lângă ea, ia spune?

Emil nu i-a răspuns.

La câțva timp după miezul zilei, căruțele s-au oprit; o oră după aceea, ușa s-a deschis, iar Amaunet a apărut în cadrul ei tinând un brat de haine.

- Uite, a spus ea, aruncându-i-le. Privirea ei impasibilă a căzut asupra lui Emil, care se chircise și se strânsese și mai mult în sine în clipa când valul de lumină inundase interiorul. Ea și-a scos unul dintre șalurile de pe umeri și l-a azvârlit deasupra-pralui, acoperindu-l complet. Trăgându-și pantalonii, Goleescu a urmărit-o cu o expresie amuzată.

- Doamnă, mă întrebam dacă n-ar trebui să port vreun cru-cifix când mă aflu în preajma micuțului nostru prieten, a spus el. Ori să-mi iau niște căței de usturoi la mine?

- Îți place întunericul, i-a explicat ea. Îmi datorezi trei piaștri pentru haine.

- Nu seamănă cu hainele pe care le îmbrăcam în mod obișnuit, înțelegi? a zis el, îmbrăcând cămașa. Sunt din materiale foarte aspre. Unde ne aflăm?

- Cu douăzeci de kilometri mai la nord decât eram ieri, i-arăspuns ea.

Încă n-am ajuns suficient de departe, a gândit el cu îngrijorare. Amaunet s-a întors cu spatele cât el se îmbrăca. În timp ce se încheia la nasturi, Goleescu s-a trezit examinându-i trupul. Acum, când nu-i vedea fața sumbră, putea recunoaște că, în rest, femeia aceea era atrăgătoare. Greutatea corporală putea sfida atracția gravitațională într-un mod atât de vioi și elastic doar în cazul cuiva foarte tânăr. Oare ce vârstă avea?

După ce și-a tras și cizmele, s-a îndreptat de spate, și-a răsucit capetele mustății, iar apoi și-a supt burta. A scos unul dintre inelele de aur pe care le ținuse până nu de mult la piept.

- Poftim. Te rog să accepți asta drept plată, floare a Nilu-lui, a zis Goleescu, luând-o de mână pe Amaunet și strecurându-i inelul pe deget. Ea și-a tras mâna imediat și s-a răsucit cu atâta repeziciune, încât el a avut impresia că totul fusese doar o tul-burare a aerului. Vreme de o clipă, în ochii ei a apărut o flăcăvă, și chiar dacă era o expresie mai curând de ură decât de patimă, măcar reușise să-i stârnească o reacție.

- Să nu mă mai atingi, i-a zis ea.

- Nu faceam decât să-mi plătesc datoria! s-a apărât Golescu, încântat totuși de sine. Frumoasă doamnă, inelul acela face mult mai mult decât ai dat pe hainele acelea.

- Pute, a spus ea cu dezgust, smulgându-și inelul.

- Aurul își poate îngădui să miroasă urât, i-a răspuns el. Buna lui dispoziție creștea, creștea nemăsurat.

Nepoftit, s-a suit pe capră, alături de ea, iar căruța și re-morca ei se legănau, urmând un drum ce mergea de-a lungul unui râu îngust, care serpuia prin chei săpate în stâncă.

- Nu vei regreta că ai fost bun cu mine, doamnă, a zis Golescu. Sunt un reazem de nădejde și un izvor de povește, așa sunt eu. N-o să te întreb ce alte lucruri ascunzi în căruța ta, fiindcă știu să fiu discret, dar spune-mi, totuși: Câștigi cât dorești de mult?

- Reușesc să mă descurc, i-a răspuns Amaunet.

- Pff! a exclamat Golescu și a dat din mână. M-am lămurit, nu scoți atât cât meriți. Cu ce te ocupi, exact? Ghicești în cărți? În globul de cristal? Dai poțiuni de iubire?

- Citesc în palmă, i-a zis Amaunet.

- Cu cititul în palmă n-o să câștigi mare lucru, a zis Golescu. Dar, pe de altă parte, nici nu prea ai cu ce să-ți impresio-nezi mușteriii. Decât dacă le descrii în cuvinte măiestre și atrăgătoare un viitor cum nu s-a mai pomenit, ori dacă îi previi de necazuri îngrozitoare pe care doar *tu* îi poți ajuta să le depășească, am dreptate? Și tu, sper să mă ierți pentru vorba proastă, pari a fi o femeie căreia nu-i place să vorbească prea mult. Ce poți face fără puțină strălucire? Unde ți-e sclipirea care farmecă?

- Eu le spun adevărul.

- Asta-i bună! Adică binecunoscuta expresie „Sunt sub un jurământ străvechi și nu pot rosti decât adevărul?” Nu, nu, scumpă doamnă, fraza asta a fost rostită de prea multe ori, și lumea s-a săturat de ea. Eu îți propun să prezinți altfel lucru-rile! a zis Golescu.

Amaunet i-a aruncat o privire din colțul ochilor, rămânând impenetrabilă ca un șarpe.

- Cu alte cuvinte?

- Cu alte cuvinte, ar fi bine să-ți văd clientela obișnuită înainte de a da o soluție, a zis el.

- Am înțeles.

- Cu toate astea, *Mama Egipt* este un nume bine ales pentru ceea ce faci, a recunoscut el. Sugerează o anumită măreție. Însă presupune căldură. Ar trebui să mai insiști asupra aces-tui amănunt. Unde ti-e căldura, ia zi?

- N-am așa ceva, a zis Amaunet. Și tu ai început să mă scoți din sărite.

- Atunci, scumpă doamnă, *taceo*. În latină, asta înseamnă „voi păstra tăcerea”, înțelegi?

Ea a strâmbat iarăși din buze.

Tăcut, în timp ce tresăltau pe capră, el a încercat să-i stu-dieze fața. Trebuia să fie tânără; avea pielea netedă și întinsă, nu avea nici urmă de fir cărunt în păr și nici vreun fir de puf pe buza de sus. Unii ar fi putut spune despre o femeie urâtă: *Are nasul coroiat*, sau *Are buzele prea subțiri*, sau *Ochii îi sunt prea apropiați*. Nimic din toate astea nu putea fi spus în ce o privea pe Amaunet. Într-adevăr, era imposibil să spui prea multe despre ea; pentru că, atunci când s-a uitat mai îndeaproape la ea, Golescu vedea doar o umbră și trăia sentimente contradictorii.

La vreme de noapte, au ajuns într-un orașel amărât, ale cărui case jalnice și cocoșate păreau să se fi ghemuit cu spatele spre râu, privind către pădurea întunecată. După ce au mers printr-un adevărat labirint de străzi șerpuite, au găsit imaușul unde negus-torii de bâlciuri își etalau mărfurile: câteva sute de metri pătrați de teren sterp, care slujise până nu demult drept ocol pentru vite. Acolo, gunoiul de grajd era ca la el acasă. În acel loc erau trase și alte căruțe, iar focurile ardeau în grilaje de fier, semănând cu gălețile. Oamenii care-și câștigau existența oferind plimbări pe cai de lemn sau care îi provocau pe cei sosiți la bâlci să se întâlnească în diverse feluri, stăteau în preajma focurilor, bând direct din sticle și schimbând noutăți cu glasuri obosite.

Cu toate acestea, când căruța cu remorcă a lui Amaunet a intrat în acel spațiu, oamenii aflați deja acolo au ridicat scurt ochii, după care, la fel de repede, s-au uitat în altă parte. Unii au făcut semne ce se voiau menite a alunga răul.

- Te bucuri deja de o anumită reputație, așa e? a remarcat Golescu.

Amaunet nu i-a răspuns. Părea să nu fi luat în seamă atitudinea celorlalti oameni de acolo.

Golescu și-a petrecut încă o noapte friguroasă pe podeaua din remorcii - de astă dată, singur, deoarece Emil dormea într-un lădoi sub patul îngust al lui Amaunet atunci când nu era ținut ostatic, iar Amaunet ignora cu îndârjire orice aluzie a lui referitoare la bucuria de a împărți căldura trupului cu altcineva. Drept urmare, a doua zi dimineață s-a simțit înțepenit și cam fără chef de viață.

Peste noapte, bâlciul căpătase viață, măcar pe jumătate. Un bărbat orb, musculos ca un uriaș, împingea răbdător roata ca-ruselului, iar copiii slabi și palizi se roteau, se roteau. Un bărbat cu o flașnetă rotea de maneta acesteia, iar maimuțica lui, așezată pe un umăr, îi urmărea pe copii cu ochi neîncrezători, chiar fricoși. Însă multe dintre corturi rămăseseră la pământ, într-o învâlmășeală de frânghii și piloni. Un șir lung de vânzători am-bulanți, cu toții plictisiți, treceau cu un aer supus prin drep-tul unui slujbaș orășenesc, ce-și instalase biroul de aprobare a licențelor la o masă deasupra căreia stătea deschisă o umbrelă de soare, de culoare neagră.

Golescu se holba la toate acelea, când Amaunet, care, tăcută ca o umbră, a apărut în spatele lui și i-a zis:

- Uite și șansa ta de a deveni folositor. Stai la rând în locul meu.

- Pe toți sfinții! a exclamat el și s-a răsucit pe călcâie. Vrei să-mi sară inima din piept de sperietură? Preaiei omul pe nepregătire.

Amaunet i-a întins un plic din piele și o punguță.

- Ai aici actele mele. Plătește darea către slujbaș și obține-mi autorizația. Altfel, n-o să mănânci diseară.

- Dac-ai ști cine sunt de fapt, nu mi-ai porunci în felul ăsta, a bombănit Golescu, dar s-a așezat cuminte la coadă.

Slujbașul și-a făcut treaba dovedindu-se destul de cinstit, ast-fel că oamenii de la coada șerpuitoare au trecut prin fața lui în mai puțin de un ceas. În cele din urmă, bărbatul din fața lui Golescu a primit dezlegare să-și vândă stegulețele de hâr-tie roșu, galben și albastru, după care a ajuns și el în fața mesei.

- Hârtiile, i-a zis slujbașul, și a căscat.
- Pofțiți, a zis Golescu și le-a desfacut cu un gest teatral. Mijindu-și ochii, omul s-a uitat la ele.

- Amaunet Kematef, a îngânat el. Face afaceri ca „Mama Egipt”. E rusoaică? Iar aici scrie că e femeie.

- Păi, nu-s actele mele, sunt... sunt ale nevastei, a spus Golescu, adoptând o expresie de om jignit. Și nu-i rusoaică, prietene, e o egipteană cu sânge focos, și, dacă vrei să știi, a făcut parte dintr-un harem, numai că un accident nefericit i-a slujit frumusețea exotică. Am găsit-o răbdând de foame pe străzile din Cairo și am luat-o cu mine din milă creștinească. Cu toate astea, la scurtă vreme după aceea, am descoperit că are un talent extraordinar de a ghici viitorul, folosindu-se de un sistem antic de...

- Prezicătoare, zici? Două mărci, a zis slujbașul. Golescu i-a dat banii, iar în timp ce omul i-a scris autorizația, el a continuat să turuie:

- Adevărul gol-goluț este că ea a fost singura fiică a unui nobil de origine coptă, răpită la o vârstă fragedă de un fioros...

- Dacă mă mai sâcâi mult cu povestea asta, o să-ți iau încă trei mărci, a zis slujbașul și a aplicat ștampila foarte apăsător.

- Vă mulțumesc prea plecat, domnule, a zis Golescu, făcând o plecăciune adâncă.

Apoi, mulțumit de sine, a luat aprobarea și a plecat pășind tantoș.

- Ia uită-te aici, a zis el și i-a întins hârtia cu o mișcare ele-gantă. Ea a luat-o fără nici o vorbă și a examinat-o. Văzută în lumina puternică a dimineții, seriozitatea întunecată a trăsăturilor ei era mult mai pronunțată. Golescu și-a înfrânat un fior, și a întrebat-o:

- În ce alt fel ți-ar putea fi de folos un bărbat viril, scumpa mea?

Amaunet i-a întors spatele, lucru pentru care Golescu i-a fost recunoscător.

- Încearcă să nu dai de bucluc până diseară. Atunci te poți îngriji de Emil. El se trezește după apusul soarelui.

Apoi ea a revenit la căruța din față. Golescu a urmărit-o urcând și a rămas încă o dată uimit de efectul spectaculos pe care îl exercita Amaunet asupra lui când o privea din spate.

- Nu vrei să bat darabana ca să-ți anunț prezența? Ori să zornăi din tamburină sau din mai știu eu ce? Așa cum o căpățână de zahăr atrage muștele, și eu pot atrage o mulțime de mușterii.

Ea l-a măsurat cu o expresie neutră, ce putea fi interpretată drept amuzament.

- Sunt convinsă că poți atrage muște, i-a zis ea. Dar nu am nevoie de reclamă pentru ceea ce fac.

Mormăind îmbufnat, Goleșcu a plecat, cu gând să se plimbe prin bâlci. La scurtă vreme după aceea, s-a bucurat nespus constatând că punguța cu bani rămăsese la el.

Oamenii începuseră să ridice corturile, să desfașoare firme multicolore și strălucitoare, deși ele atârnavă fără vlagă în arșița și lumina orbitoare a zilei. Și-a cumpărat o pălărie ieftină și a rămas locului o vreme, măsurând din ochi vânzătorii de mâncare. În cele din urmă, și-a cumpărat un pahar de ceai și o prăjiturică friptă în ulei, umplută cu prune, rostogolită prin zahăr glasat care avea un o vagă aromă de otravă. A mâncat-o cu un aer satisfăcut și, lingând zahărul de pe degete, s-a îndepărtat de bâlci, ajungând în apropierea unui pâlc de copaci de pe malul râului. Ajuns acolo, s-a întins la umbră și, trăgându-și pălăria peste față, a adormit. Cine trebuia să facă pe dădaca unui *vam-pir* avea și mare nevoie de somn în timpul zilei.

Seara, bâlciul devenea cu totul alt loc. Copiii dispăreau, stând acasă în pătucuri, iar caruselul se rotea aproape gol, având doar câțiva mușterii cu fețe spectrale; în schimb, locul gemea de tineri. Aceștia râdeau în hohote greu de domolit și se îmbrânceau unii pe alții, ori rămâneau cu gurile căscate în fața minusculelor scene de pe care tot soiul de șarlatani își laudau cu glas tare atracțiile. În corturi, erau expuse vederii ciudățeniei nemaivăzute ale naturii; într-unui, o dansa-toare își arăta măiestria; în altul, se putea vedea un bărbat care mânua fiare înroșite cu mâinile goale. Luminele orbitoare se înfruntau cu umbrele. Aerul gemea de acorduri muzicale și de strigăte răgușite.

Goleșcu a rămas impasibil în fața tuturor acestor lucruri.

- Cum adică, vrei să spui că e prea tare? a întrebat el. M-a costat cînșpe groși.

- N-o pot mânca, i-a șoptit Emil, chircindu-se și ferindu-se de lumina felinarelor.

- Uite. Golescu a apucat un știulete de porumb copt și a mușcat din el. Hm! Ce bun e! Mănâncă, scâncitule!

- Are ardei iute. Și mă arde la limbă, a zis Emil, frângându-și mâinile.

- De tot răsul, a zis Golescu, având gura plină, după care s-a apucat să mestece vârtos. Asta e mâncare pentru zei. Tu cu ce naiba te hrănești, ia spune? A, acum știu! Ești *vampir*, așa că vrei sânge, da? Ei, acum ne vede lumea, așa că va trebui săte mulțumești cu altceva. Măr copt, ce zici? Sarmale grase și bune? Colțunași cu carne? Cartofi prăjiți?

Emil plângea tăcut, iar lacrimile curgeau șuvoi din ochii mari ca de iepure, și Golescu, oftând, a zvârlit cât colo știu-letele de porumb.

- Hai, vino, a zis el și, luându-l de mână, l-a târât pe pitic după el.

Au făcut un tur al tuturor gheretelor unde se servea mâncare, și abia după aceea Emil a consimțit să încerce un cren-vurst înfipt într-un băț, înmuiat în mămăligă și prăjit bine. Spre ușurarea lui Golescu, Emil a lăsat impresia că-i place mânca-rea aceea, pentru că s-a apucat să ciugulească din ea fără să se mai văicărească în timp ce era târât de colo, colo. Golescu a aruncat o privire către căruța lui Amaunet și a observat un mușteriu coborând, palid și cutremurat.

- Ia te uită acolo, a spus el dezgustat. O singură lumină chi-nuită. Fără firmă, cum să atragă atenția asupra ei? N-are pe nimeni să ademenească mulțimea. Și, uite, la ușa ei așteaptă doar un mușteriu nenorocit! Așa-i trebuie. Unde-i este simțul misterului? Doar e *Mama Egipt*! Pesemne că veniturile-i vin de la celelalte afaceri ale ei, nu?

Emil nu i-a răspuns, fiind foarte absorbit de cârnatul lui pe băț.

- Ori poate că nu, dacă nu-și poate îngădui să aibă un ser-vitor mai bun decât tine. Unde se duc banii? s-a întrebat Golescu, trăgându-se de capetele mustății. Și de ce-i stăpâna ta atât de acră? A suferit vreun necaz în dragoste, ia zi?

Emil a ridicat scurt din umeri și a continuat să molfaie.

- În doar zece minute, aș putea s-o fac să-l uite pe oricine o fi fost acela, numai să mă ia puțin în serios, a spus Golescu, privind lung spre căruță. Și

cea mai bună cale ca să-mi reușească asta ar fi să o dau gata cu bani. Avem nevoie de un plan, găgăuță.

- Patru mii șaptesprezece, a zis Emil.

- Poftim? a făcut Golescu, întorcându-se să-l privească pe pitic. Emil nu a mai zis nimic, dar în tăcere, s-a auzit strigătul tare și limpede al unui vânzător ambulant:

- Veniți și încercați-vă norocul, oameni buni! Jocuri de noroc, ghicitul cărților, aruncarea cu zarurile, învârtirea roții norocului! Ori ghiciți numărul de boabe de mei din urcior și câștigați bani, bani! Doar zece groși încercarea. Chiar *tu* poți fi câștigătorul! Tu, domnule, tu cu băiețelul acela!

Golescu si-a dat seama că omul i se adresa chiar lui. S-a uitat indignat în jur.

- Nu e copilul meu!

- Poate să-ți fie și unchi, că oricum nu-i pasă nimănui. Ia ghicește, nu vrei? A răcnit omul. Ce-ai de pierdut?

- Zece groși, i-a replicat Golescu, iar apoi a realizat că-erau banii lui Amaunet. Ce naiba, ducă-se.

Târându-l pe Emil după el, s-a apropiat de chioșcul jocu-rilor de noroc.

- Care-i premiul?

- Douăzeci de mii de lei, a zis omul, iar Golescu și-a dat ochii peste cap de uimire.

- A, sigur, cu banii ăștia m-aș putea lăsa de meserie, asta-i clar, a zis el și a vârât mâna în buzunar să caute cei zece groși. A aruncat o privire jinduitoare la urciorul aflat în partea din spate a tarabei, pe un raft împodobit cu drapelul național, unde se mai găseau și cupoane de pânză. Sunt convins că ai ascuns și pietre înăuntru, ca să pară mai multe boabe, sigur asta. Hm, hm, bine... așadar, câte boabe de mei sunt în urcior? Aș zice...

- Patru mii și șaptesprezece, a repetat Emil.

Omul de la tarabă a rămas cu gura căscată. Golescu s-a uitat când la el, când la Emil. Apoi s-a luminat la față.

- Asta-i răspunsul corect, așa e? a zis el. Doamne sfinte și morminte!

- Nu, nu e, a zis omul, revenindu-și în fire cu destulă greutate.

- Ba așa e, a insistat Goleescu. Așa am citit în ochii tăi.
- Ba nu, a repetat omul.
- Ba da! Hai să răsturnăm urciorul și să numărăm boabele.
- Nu, și oricum, nu mi-ai dat banii încă - iar pe de altă parte, băiețelul tău a dat răspunsul, nu tu, așa că nu are importanță... și...

- Mincinosule! Vrei să mă pun pe țipat? Să știi că mă țin bojocii. Vrei să afle toată lumea că ai refuzat să-i dai premiul acestui sărman de copil, cu toate că a ghicit? Chiar vrei să...?

4 Gata! Taci, că o să-ti dau blestematii aceia de bani!

Și proprietarul gheretei s-a aplecat peste tejghea și a pus o mână peste gura lui Goleescu. Acesta a zâmbit, iar vârfurile mustății lui s-au înălțat ca antenele unui gândac de bucătărie.

În timp ce se înapoia spre căruța lui Amaunet, Goleescu a scuturat pe sub nasul lui Emil, punga în care se auzea clinchetul banilor.

- N-am pierdut seara degeaba, nu crezi? Vreau să văd dacă asta n-o dă gata.

Emil nu i-a răspuns, acum sugând cu un aer gânditor bățul, căci atât îi mai rămăsese.

- Sigur, din motive strategice, o să micșorăm meritele tale în toată țărășenia asta, a continuat Goleescu, trăgând cu ochiul pe după un cort și strâmbându-se spre căruță. Acum se formase o coadă de mușterii care așteptau și, deși o parte dintre ei erau femei singure care voiau să-și afle norocul, câțiva erau bărbați cu înfățișări fioroase, chiar de ucigași, dacă se uita mai atent la ei, astfel că Goleescu a avut senzația neplăcută că poate avusese de a face cu unul sau doi dintre ei în trecutul lui profesional destul de dubios. După ce s-a tras înapoi, a aruncat o privire spre Emil.

- Cred că n-ar fi bine să o întrerupem tocmai acum, când are atât de lucru. Asta ne mai dă răgazul necesar să ticluim o povestioară potrivită și eroică pentru a explica felul în care s-a umplut de bani punguța asta, nu? În orice caz, ea nu ar avea cum să creadă *ca tu*...

Și, privindu-l pe Emil, Goleescu a amuțit. S-a plesnit cu palma peste frunte, cu un gest ce arăta că se dumirise.

- Ia stai, stai puțin! Ea£/7e de talentul ăsta al tău! De aceea te și ține prin

preajma ei, adevărat? Ha, ha!

A rămas tăcut un moment, însă concentrarea privirii lui fusese atât de intensă, încât a tulburat până și contemplarea de sine în care căzuse Emil. Acesta a ridicat ochii cu timiditate și a văzut cum trăsăturile lui Golescu s-au schimonosit într-un zâmbet de o nevinovăție atât de feroce, încât micutul băiat a scos un țipăt, a scăpat bățul din mână și și-a acoperit fața și capul cu amândouă mâinile.

- Scumpul meu geniu sfrijit! a răcnit Golescu, prinzându-l pe Emil în brațe și ridicându-l în aer. Prietene mititel, fratele meu micuț, cel mai dulce dintre vampiri! Vino, vino, dragule, nu mai vrei un cârnat? Nu? Niște mămăligă? Punci cu lapte? Niște ciocolată fierbinte? Golescu are să se îngrijească să capeți tot ce-ți poștește inima. Să mai facem o plimbare prin târg.

Punguța cu cei douăzeci de mii de lei s-a ușurat simțitor până când Golescu s-a retras, împreună cu Emil, spre umbrele din spatele căruței. Micuțul om era prea îndopat cu cârnați și vată de zahăr ca să mai fie vioi, și căpătase și o păpușă ieftină de cârpă și un titirez ca să-și facă de lucru, astfel că atenția lui, câtă era, se îndreptase asupra acelor obiecte. Cu toate acestea, Golescu a scos un pachet de cărți din buzunar, l-a desigilat, le-a ames-tecat și s-a uitat la Emil cu ochi iubitori de animal de pradă.

- Am mai auzit așa ceva, micul meu miracol bleg, a gân-gurit Golescu, făcând cărțile să pocnească și să foșnească între degetele lui groase. Oameni fără nici o înzestrare în ce privește buna creștere și renumele în societate, vai, da, iar în unele ca-zuri, atât de ruți de lume, încât trebuie hrăniți și ținuți în scu-tece ca sugarii. Și totuși, le sclipește mintea! Și rețin amănuntele și alcătuirea lucrurilor cu o acuratețe uimitoare! Să vedem dacă și tu ești un asemenea copil-minune, bine?

O oră de exerciții i-a fost mai mult decât suficientă pentru a se convinge, spre satisfacția lui, că Emil putea mai multe lu-cruri decât să numere cărțile cu precizie; dacă o mână de cărți

Îi erau arătate desfacute vreme de o secundă doar, el le putea identifica exact pe toate.

- Iar acum, iubite copile, mai rămâne să răspundem la o întrebare, a zis

Golescu, azvârlind pachetul de cărți peste umăr, în întunericul nopții. Cărțile s-au împrăștiat ca frunzele moarte duse de vânt. Oare de ce n-o fi profitat doamna Amaunet de capacitatea ta extraordinară, ca să se îmbogățească în așa măsură încât să nu mai jinduiască nimic pe lumea asta?

Emil nu i-a dat răspuns.

- Când are condiții perfecte... Nu înțeleg, a zis el, trăgând cu ochiul la coada ce se întindea până la ușa căruței. Dinăuntru toc-mai ieșea o femeie; își frângea mâinile și suspina. Deși bălciul înce-puse să se golească deja, mai erau câțiva bărbați cu aspect de brute, care-și așteptau rândul sa... sa li se ghicească viitorul? I se părea puțin probabil. Trei dintre ei păreau să țină ascunse niște pachete voluminoase asupra lor. Cu o momâie plină de noroc catine, ar putea deveni regina caselor de jocuri de noroc din Monte Carlo și Sankt Petersburg, a gândit el cu voce tare. Și, la o adică, având un asemenea trup, ar putea deveni cea mai bogată cocotă din Roma, Viena sau Budapesta. Dacă ar purta o mască, mai bine zis. Și atunci de ce muncește până în miez de noapte tăinuind lin-guri și ceasuri furate pentru niște tâlhari în două parale? Ce bani ies din asta? Emil, prietene, ce vrea ea de fapt?

- Cupa Neagră, i-a răspuns Emil.

După ce a ieșit și ultima brută și a plecat în treburile lui, Amaunet a coborât din căruță și s-a uitat drept la Golescu, exact spre locul din întuneric unde acesta stătea. Voise să-și facă o intrare impresionantă, dar după ce elementul-surpriză se pier-duse, s-a multumit să-i facă sfios semn cu mâna.

- Unde este Emil? l-a întrebat ea.

- E-n siguranță, regina mea, i-a răspuns Golescu, trăgându-l în față și ținându-l de ceafa, ca pe un câine. Emil, surprins de lumină, a scheunat slab, acoperindu-și apoi ochii. Am avut parte de o seară grozavă.

- Du-te la culcare, i-a zis Amaunet lui Emil

Acesta s-a smuls șerpește din strânsoarea lui Golescu și a tâșnit în cărută.

- Te-ai îngrijit să mănânce? l-a întrebat ea.

- Regește, a zis el. Dar de unde am avut și mijloacele ne-cesare ca să fac asta, nu mă întrebi? Uite, aici.

Și a ridicat în aer punga în care erau ceva mai puțin de douăzeci de mii de lei și a făcut conținutul să scoată clinchete și pe față i-a apărut o expresie extrem de seducătoare. Spre iritarea lui de nespus, ochii ei nu s-au luminat câtuși de puțin.

- Adu caii și leagă-i la căruță. Plecăm în seara asta, l-a anunțat ea.

Golescu a rămas ca trăsnit.

- Nu vrei să știi de unde am toți banii ăștia?

- I-ai furat? a zis Amaunet, coborând felinarul din cârligul aflat pe ușă și suflând în el ca să-l stingă.

- Eu, să mr? a exclamat Golescu, sincer indignat. I-am câștigat pentru tine, dacă vrei să știi. Am ghicit câte boabe de mei erau într-un urcior.

În seara aceea, în câteva rânduri, își imaginase reacția ei față de un asemenea dar al lui, și reușise diferite versiuni pri-vind amploarea emoțiilor ei. Cu toate acestea, nu se pregătise pentru reacția ei din acele clipe, când s-a întors, iute ca un șarpe, și l-aprins de gât.

- Cum de-ai ghicit numărul exact? l-a întrebat ea cu glas voit scăzut.

- Păi, sunt extraordinar de talentat, nu știai? a spus el gâ-fâit, simțind că-i sar ochii din orbite de strânsoare.

Amaunet l-a strâns și mai strașnic.

- A ghicit Emil, nu-i așa?

El n-a putut decât să confirme cu o mișcare slabă din cap, pentru că nu putea inspira nici o gură de aer.

- Ai fost chiar atât de nesăbuit să-l duci la jocuri de noroc? Golescu a clătinat din cap. Ea l-atras spre ea, astfel că fețele lor au ajuns foarte aproape una de cealaltă.

- Dacă te mai prind că-l duci pe Emil la săli de joc sau ca-zinouri, te omor. Ai înțeles?

Amaunet i-a dat drumul și l-a îmbrâncit spre peretele căruței. El s-a îndreptat de spate, a inspirat cu disperare, și-a împins pălăria de pe față și a zis:

- Bine, înseamnă că ți-am descoperit secretul. E doamna atât de bună să-mi spună și mie de ce nu se slujește de micuțul nostru prieten ca să se devină putred de bogată?

- Pentru că Emil nu deține vreun secret, i-a răspuns ea printre dinți. El *este* secretul.

- Aha, asta explică totul, spus Golescu, frecându-și gâtul.

- Ar fi bine să fi înțeles asta, a zis Amaunet. Iar acum, adu caii.

Golescu a făcut ce i se spusese, fierbând de indignare și cu riozitate, dar și dintr-un sentiment pe care cu greu l-ar fi re-cunoscut în sine lui. Nici forțând imaginația nu se putea spune că Amaunet era frumoasă în furia ei, și totuși...

Apăsarea degetelor ei pe carnea lui, și uimitoarea forță a mâinilor... dar și mirosul respirației, pe care o simțise de aproape, amintind de o mirodenie pe care nu o putea numi...

- Ce sentiment ciudat îmi înrobește inima nătângă? A întrebat el calul pe care tocmai îl lega la oiștea căruței.

Au călătorit tot restul acelei nopți fără lună de-a lungul râului întunecat și în numeroase rânduri au auzit urlete de lupi răsunând din pădurea mohorâtă.

Golescu a tesut urletele lor într-o fantezie încărcată de eroism, în care el avea o pușcă uriașă și trăgea nenumărate gloanțe cu alicie într-o haită de lupi feroși care o amenințau pe Amaunet, care se arăta atât de recunoscătoare pentru că fusese salvată în ultima clipă, încât... Își lepădase deghiza-rea și mai toate straiile de pe ea, făcându-l abia acum să constate că purtase tot timpul o mască înspăimântătoare pe chip. În realitate, era frumoasă, deși nu reușea să vadă cât de frumoasă, pentru că de fiecare dată când încerca să se arunce în brațele ei, se pomenea că picioarele i se încălesc în ceva ce părea să semene cu vata de zahăr scăpată de cineva pe jos labâlcii...

Iar apoi ațele roz au devenit firele unei pânze de păianjen, iar Emil era o mușcă prinsă în ea, țipând, țipând cu glasul acela ascuțit, care părea ciudat, dacă ținea seamă că Emil era *vam-pir*. „Nu sunt ei cei care, de obicei, mușcă?” a întrebat-o el pe Amaunet, dar ea se grăbea spre râul întunecat, care era de fapt Nilul, iar el a gonit după ea, azvârlindu-și straiile și el, dar soarele răsărea din spatele piramidelor.

Pufnind, Golescu s-a ridicat în capul oaselor, și și-a pus mâna streășină la

ochi ca să se ferească de lumina orbitoare a diminetii.

- Văd că ne-am oprit, a constatat el.

- Da, a confirmat Amaunet, care tocmai deshăma caii. Păreau să fi ieșit de pe drum în cursul nopții; acum se găseau într-un luminiș din pădure, ascuns vederii fiind înconjurat din toate părțile de tufișuri dese.

- O să rămâi aici, i-a zis ea. Eu am o întâlnire cu cineva. Stai în căruța mare și-l veghezi pe Emil. N-o să lipsesc mai mult de trei zile.

- Da, bineînțeles, a spus Golescu, prostit de somn. A rămas acolo frecându-și bărbia nerasă și urmărind-o cum duce caii de dârlogi și ieșind din luminiș prin desișul verde. A auzit ve-nind de undeva un șipot, semn că avea o sursă de apă în apro-piere. Poate că Amaunet se ducea să facă baie în vreun minunat iaz de pădure, unde avea să adape și caii?

A coborât de pe capră și s-a grăbit după ea, mișcându-se cât de discret și tăcut putea, dar toate eforturile facute să se apro-pie pe furiș i-au fost răsplătite de vederea lui Amaunet stând aproape de cai, cu brațele încrucișate și urmărindu-i cum se adapă dintr-un pârâu. Golescu a simțit un fior. Lumina puternică a dimineții nu era chiar prietenă cu Amaunet.

Pășind mai aproape, el a zis:

- Ce mănâncă micuțul cel drăgălaș, altceva decât cârnați și dulciuri?

- Legume rădăcinoase, i-a răspuns Amaunet, fără să-l învrednicească cu o privire. Cartofi, napi, păstârnac, mor-covi. Nu le mănâncă decât dacă sunt fierte și zdrobite, dar fără unt, sare sau piper. Mănâncă orice fel de pâine, dar trebuie

Îndepărtată coaja. Mămăligă, dar din nou, fără sare și unt. Iar de băut, apă.

- Ce frumos din partea lui, a spus Golescu strâmbându-se. Dar unde l-ai găsit pe prietenul nostru, poți să-mi spui?

Amaunet a șovăit o clipă, după care i-a răspuns:

- La un azil.

- Aha! și cei de acolo nu aveau habar ce era, nu-i așa? a zis el.

Ea s-a întors spre el cu o privire care aproape că l-a făcut să se scape în pantaloni.

- Dar *tu*, tu știi ce este el? l-a întrebat ea.

- Doar un idiot savant, corect? Priceput la adunări. Nu înțeleg de ce nu-i folosești mintea aceea virgină ca să te îmbogățești, dar asta e situația. Mai este ceva ce trebuie să știe doica despre îngrijirea și hrănirea lui?

- Doar că te voi găsi oriunde și te voi uide dacă-l răpești cât eu sunt plecată, i-a zis Amaunet, fără să ridice deloc gla-sul, însă reușind să-l convingă pe Goleescu de seriozitatea ace-lei amenințări. Asta i-a dat încă un fior tulburător.

- Eu fac toate eforturile să fiu demn de încrederea ta, neprețuito, a zis el. Dar unde te duci?

- Asta nu este treaba ta.

- Bineînțeles, a aprobat-o el, făcând o plecăciune și apoi scărpinându-se în cap. Deci, iei remorca de la căruță, adevărat? Mi-e imposibil să nu mă-ntreb, porumbița mea neagră și misterioasă, dacă plecarea asta nu are legătură cu prăzile ce stau ascunse acolo. Pesemne că te întâlnești cu ci-neva care să te scape de ele, nu?

Privirea ei disprețuitoare l-a străpuns ca un cuțit, dar și-a dat seama că bănuielile lui se adevereau.

*

Imediat ce a rămas singur, prima grijă a lui Goleescu a fost să se apuce de scotocit prin căruța lui Amaunet.

Deși interesul lui de căpătâi erau banii, trebuie spus că prima dată s-a apropiat de sertarul unde el presupunea că Amaunet își ținea lenjeria. A rămas dezamăgit de cele găsite acolo, pentru că înăuntru erau doar lucruri ce țineau de ocupația de al-chimist: sticlute cu minerale pudră, metale, boluri, alambicuri și retorte. Toate erau imaculat de curate, arătând ca și cum nu ar fi fost folosite niciodată. Când, într-un târziu, a găsit și lenjeria ei într-o ladă, dezamăgirea lui s-a adâncit. Găsise lu-cruri simple și cu aspect utilitar evident, Amaunet nu ținea la zorzoane și volane. Cu toate astea, a strecurat o pereche de pantalonași de-ai ei în buzunarul de la piept, ca pe o batistă, și și-a continuat căutările.

N-a găsit deloc bani, și nici lucruri personale care să-i ofere vreun indiciu privind viața ei intimă. Existau câteva obiecte decorative, evident menite să creeze impresia de egipteană pentru mușteriii ei: o cutie din mucava

pentru mumii de mici di-mensiuni. Un pergament ce se putea agăța în cui, cu hieroglife imprimate pe pânză, acesta din urmă produs în Franța.

Nici urmă de parfumuri sau cosmetice în apropierea la-voarului: doar un săpun de culoare galbenă. L-a dus la nas și s-a scuturat; nu mirosea decât a leșie. Și atunci, de unde adierea aceea ca de scorțișoară pe care o radia pielea ei?

Nu a găsit nici masă de scris, nici documente. Exista totuși ceva ce ar fi putut sluji la scris, o cutie lustruită, a cărei parte frontală se deschidea și devenea plată, lăsând vederii o oglindă de sticlă verde închis aflată în fundul cutiei. Aceasta era goală.

Golescu s-a uitat superficial la ea. După ce a închis-o, și-a frecat vârfurile degetelor între ele, pentru că simțise niște gâdilături. Nu a găsi mare lucru nici în cămară: pâine uscată, o ceapă, cartofi. Câteva cratițe și ceva folosit pentru curățarea lor. S-a uitat lung și gânditor la cest din urmă lucru și s-a frecat la bărbie.

- Dar nici un ban, a zis el cu voce tare.

S-a așezat greoi pe patul ei și, a pufnit de dezamăgire. Auzind un scheunat slab de protest, s-a ridicat în picioare din nou și a privit în jos.

- Da, bineînțeles! a zis el, și a deschis sertarul de sub pat. Emil a scâncit și s-a dat de-a rostogolul din calea luminii, acoperindu-și fața cu palmele. Hei, nu mă lua în seamă, a zis Golescu și l-a scos din ladă. S-a așezat pe palme și genunchi și, fără să ia în seamă țipetele lui Emil, s-a uitat atent în interiorul lăzii. Unde-și ține stăpâna ta aurul, drăguțule? Nu-i cumva aici? Draci și Vârcolaci.

S-a retras puțin. Emil a încercat să treacă pe lângă el și să se reîntoarcă în întuneric, dar Golescu l-a prins de un picior, împiedicându-l.

- Emil, giuvaer neprețuit, nu valorezi nimic pe lumea asta dacă nu poți umbla pe lumină, i-a zis el. Și nici mie n-o să-mi fii de vreun folos. De ce nu te înțelegi cu soarele, ia spune?

- Îmi arde ochii, a spus Emil plângând.

- Chiar așa? Golescu l-a tras mai aproape, i-a tras mâinile de pe față și s-a uitat în ochii lui umezi. Poate reușim să re-zolvăm cumva treaba asta, nu? Iar după ce o punem la punct...

Glasul i s-a stins, și a început să surâdă. Emil s-a zbatut, eliberându-se din mâinile lui și s-a refugiat din nou în sertar. Golescu l-a închis împingându-l cupiciorul.

- Dormi trântore, a zis el și s-a ridicat în picioare. Să nu pleci nicăieri, iar după -amiază, la întoarcere, nenea Barbu o să-ti aducă un cadou.

Apoi, fredonând pentru sine, s-a șters pe față cu pantalonașii lui Amaunet, i-a pus la loc în buzunar și a coborât din căruță. Oprindu-se doar cât să încuie ușa, a pornit să caute un drum.

I-a trebuit ceva timp până să găsească un oraș, și cât a um-blăt pe ici și colo, soarele aproape că asfințise când s-a întors la căruță.

Și-a așezat jos poverile - o cutie mare și un sac plin - și a descuiat ușa.

- Ieși afară micuțule Emil, a zis el și, pentru că nu a pri-mit răspuns, a urcat în înăuntru și a tras sertarul. Ieși odată de acolo!

- Mi-e foame, a spus Emil, cu un glas ce părea acuzator, dar fără să se clikească.

- Ieși de acolo și-o să-ți fierb un cartof bun. Hai, că n-o să pățești nimic; soarele a apus, Nu vrei să vezi ce ți-am adus, ființă nerecunoscătoare?

Emil s-a apropiat fără chef, iar Golescu s-a retras din fața lui. A coborât pe ușă, s-a uitat în jur, având buzele strânse, semn că era bănuitor. Observând soarele coborât și roșiatic, a scos un țipăt strident și și-a dus repede mâinile la ochi.

- Da, te-am mințit, i-a zis Golescu, dar încearcă *ăștia*...

A scos o pereche de ochelari din buzunar și, luându-i cu forța mâinile de peste ochi, i-a așezat la rădăcina nasului. Aceștia au căzut imediat, pentru că Emil avea nasul mult prea mic și subțire ca ochelarii să-i stea bine, plus că aveau doar un braț pentru fixarea pe după ureche.

Golescu a scotocit grăbit prin sacul pe care-l adusese și a scos o eșarfa lungă de lână. A tăiat două găuri în ea, timp în care Emil s-a văicărit și s-a foit în fața lui. Punându-i ochela-rii înapoi pe față și ținându-i în loc cu degetul mare, i-a legat eșarfainjurul capului și a lărgit deschizăturile astfel încât lentilele ochelarilor să rămână libere.

- Uite! Ochelari! a zis Golescu. Acum ești apărat de soare, vezi? Deschide ochii odată, plângăciosule!

Emil probabil că i-a dat ascultare, pentru că, brusc, a rămas neclintit, lăsându-și brațele să-i atârne pe lângătrup. Avea gura deschisă într-o expresie de uimire fără grai.

- Stai, așteaptă! i-a zis Goleescu. Mai avem ceva!

A băgat mâna în sac și a scos un impermeabil din pânză, pe care l-a drapat pe după umerii lui Emil. Fusese făcut pentru cineva de două ori mai mare decât Emil, astfel că-i tre-cea de genunchi, și chiar mătura pământul; astfel că Goleescu s-a chinuit vreo cinci minute să-i scoată brațele fără de vlagă prin mâneci, după care a suflecat manșetele. După ce l-a înche-iat cu chiu, cu vai la nasturi, Emil stătea țeapăn în picioare, amintind de un cort.

- Și ultima tușa... a zis Goleescu și a scos din sac o pălărie de fetru cu borurile largi, pe care a așezat-o pe capul lui Emil."

S-a tras apoi puțin în spate ca să-și admire capodopera.

- Ia te uită, ce drăguț arăți? a spus el. În realitate, Emil semăna cu o ciupercă, dar își închisese gura. Vezi? Acum ești apărat de soare. Vampirul poate ieși pe afară și ziua. Acum poți să-i și mulțumești lui nenea Barbu, nu crezi?

- Vreau cartoful meu, a zis Emil.

- Pfui! Adevărat, hai să benchetuim. Avem o multime de lucruri de făcut în noaptea asta, a zis el, ridicând sacul și scu-turându-l cu subînțeleș.

A ațâțat destul de repede un foc și a pus apă la fiert pentru cartoful lui Emil. Și-a prăjit și pentru el un adevărat fes-tin cu ceea ce adusese: iepure, șuncă și ceapă, și un clondir de vin roșu și gros ca sângele de taur, ca să-și clătească gura. Vinul i-a rămas și după ce a terminat de mâncat, iar asta i-a dat o stare de bine. S-a tras deoparte și a aprins un trabuc bun, în vreme ce Emil, îndatoritor, a dus cratițele la pârau să le spele.

- Ce bun e un sclav, a spus Goleescu, și de fericire, a scos un colac de flim. Te poți învăța ușor cu o viață ca asta. Când termini cu vasele acelea, să scoți tuciul de aramă pentru spălat rufe. O să te ajut eu să-l umpli cu apă. Și să mai duci niște lemne pentru foc!

După ce Emil a adus tuciul de aramă, l-au dus la pârau și l-au umplut cu apă; apoi, bălângănindu-se cu el și vărsând apă pe drum, l-au dus până la foc. Goleescu a scos din sacul lui încă ceva ce cumpărase, o pungă de hârtie

de trei kilograme care avea ștampila unui farmacist pe ea. Emil se uita în timpul acesta la flăcările strălucitoare, având fața și mai absentă datorită ochelarelor mari; a întors totuși capul să se uite la punga de hârtie.

- Facem Cupa Neagră? a întrebat el.

- Nu dragul meu, facem o cupă de aur, a zis Goleșcu. A desfacut punga și a turnat conținutul ei în tuciul în care apa începuse să scoată aburi. E o vopsea bună și tare, de culoare galbenă, vezi? O lăsăm să fiarbă bine, iar când se face... aîntins mâna în spate, trăgând mai aproape cutia pe care o adusese. A deschis-o și, în lumina flăcărilor, au licărit gâturile celor o sută și patruzeci și patru de sticlute. Când se răcește, o să turnăm chestia asta în sticlute. După aceea, o să le vindem țăranilor din valea de colo, care cresc găini.

- De ce? a întrebat Emil.

- Ca să o folosească drept medicament, i-a explicat Goleșcu. Le spunem că vor obține pui uriași, înțelegi? Asta ne va umple imediat la loc punga aceea în care am avut douăzeci de mii de lei. Treaba asta nu dă niciodată greș, crede-mă. Vopseaua face gălbenușul să fie mai închis la culoare, iar țăranii or să-și închi-puie că și ouăle sunt mai bune. Dacă pleci de îndată ce ter-mini de vândut sticlutele, poți repeta isprava asta oriunde.

- Medicament, a spus Emil.

- Întocmai, a zis Goleșcu.

A mai tras un ultim fum din trabuc, a aruncat restul în foc și a aîntins mâna după clondirul de vin.

- Ce seară frumoasă a spus el, trăgând o dușcă. Ce stele, nu? Astea te fac să rămâi pe gânduri, zău așa. În momente ca acesta, mă gândesc la viața pe care am dus-o până acum, ajung să mă gândesc la ironia sorții. N-am fost întotdeauna un va-gabond, înțelegi tu? Nu, de fapt, am avut un început bun în viață. M-am născut într-o familie de aristocrați de rasă, vezi?

Aveam și un castel. Și blazonul înscris pe vitralii. Servitori până și pentru a ne plimba câinele. Nici una din toate astea nu mi-a revenit mie; eu eram mezinul. Dar am mers la universitate, am absolvit cu onoruri, fiind un strălucit finantist. Am devenit foarte curând director la o bancă mare și importantă din București. Aveam un ceas de aur cu lanț, și un birou lung

de trei metri, care era lustruit tot timpul. În fiecare dimineață, când ajungeam la bancă, toți funcționarii stăteau aliniați și mă salu-tau preaplecați când treceam prin dreptul lor, legănându-mi bas-tonul. Iar bastonul ăsta avea un diamant montat pe mâner, unul care strălucea minunat, ca un soare ce răsare. Dar se spune că bogăția, ca și sărăcia, te strică; așa am pățit-o și eu. Aveam un caracter deschis, încrezător; eram prea inocent. Vai, cât de repede s-a petrecut prăbușirea mea! Vrei să auzi circumstanțele care m-au adus în starea jalnică în care mă vezi acum?

- Poftim? a făcut Emil.

Golescu a mai luat o gură bună din vin.

- Ei, bine, a zis el, banca mea avea un client pe nume Ali Pașa. Strânsese acest Ali Pașa o avere uriașă. Milioane. Milioane în orice valută îți poți imagina. Perle, rubine, smaralde, tot ce vrei. Trebuia să le vezi cum stăteau în casa de bani, sclipind ca giuvaerurile ascunse ale dansatoarelor. Cea mai mare bogăție pe care ar putea să o strângă un funcționar corupt. Iar pe neașteptate, s-a văzut silit să plece în străinătate ca să evite un scandal. Și, bufl A murit într-un tragic accident când armăsarul lui negru ca smoala, speriat de o căruță cu pâine, l-a azvârlit din spinare și l-a călcat sub copite. Cum eram un om cinstit, imediat ce am auzit de decesul lui, sigur că am început căutările pentru a-i descoperi rudele cele mai apropiate. Dar crezi că avea vreo rudă apropiată cumva? După cum se poartă afe-meiatii aceia cu sotiile și concubinele lor? Am aflat însă că de-functul Ali Pașa avusese un accident tragic în tinerețe, când atrăsese atenția Marelui Vizir, datorită vocii lui dulci și, ei bine... a putut să-și păstreze vocea aceea minunată de soprană până la data morții lui total neașteptate. Așadar, nu tu soție, nu tu copii, un gol imens în urma lui. Asta însemna, bineînțeles, că milioanele care se aflau în camera blindată aveau să ajungă, după trecerea unei anumite perioade, în proprietatea Imperiului Otoman. Ce puteam face? Cu cât mă gândeam mai profind la tirania sub care trăise națiunea noastră atât de multă vreme, cu atât simțeam că sângele îmi fierbe în vine de senti-mente patriotice. Am hotărât să întreprind o acțiune foarte îndrăzneță. M-am consultat cu colegii mei din comunitatea bancară internațională și am obținut numele unui investitor cunoscut peste tot

pentru integritatea lui morală. Întâmplător, era un prusac, posedând o avere personală considerabilă. Am luat legătura cu el, mi-am cerut iertare pentru îndrăzneala mea, i-am explicat elementele cazului și i-am făcut o propunere. Dacă era dispus să se dea drept fratele regretatului Ali Pașa, eu pu-team să-l ajut în a revendica milioanele depozitate în banca noastră. El avea să primească patruzeci la sută pentru rolul lui în aceaînșelătorie; restul de șaizeci la sută avea să revină, desi-gur, bisericii. Ca să nu mai lungesc povestea, acel domn a fost de acord cu planul meu. De fapt, a mers atât de departe, încât a spus că susține cu entuziasm autonomia României, în baza unor principii în care credea. Desigur, problema era foarte complicată. A trebuit să mituim funcționari din domeniul juridic și mai mulți slujbași mărunți, pentru ca ei să jure că Smedlitz (prusacul) este fratele de mult dispărut al lui Ali Pașa, deoarece mama lui fusese răpită de pirați de pe Coasta Ber-beră împreună cu copilul ei, încă sugar, și vândută unui harem, deși existase un semn de naștere prin care nefericitul Ali Pașa putea fi identificat postum de către rubedenia lui îndurerată. Iar Smedlitz trebuia să pună la dispoziție o sumă mare pentru a deschide un cont la o bancă din Elvetia, în care urmau să fie transferate fondurile, imediat ce noi obțineam eliberarea lor. El a acceptat acea cheltuială fără nici o obiecție - chiar prea repede, lucru care s-ar fi cuvenit să-mi dea de gândit! Golescu a clătinat din cap, a băut din clondir, și-a șters mustața cu dosul mâinii și a continuat: Ce încredere oarbă am avut eu în prusacul acela! Vai, stelelor, uitați-vă-n jos și vedeți cum este batjocorit un suflet credul și cinstit. A mai luat o gură și a urmat: Averele s-a transferat, iar când eu m-am dus să primesc cele șaizeci la sută din ea pentru acțiuni carita-bile - imaginează-ți oroarea mea când am descoperit că Smedlitz rețrăsese toată suma, închisese contul și dispăruse, fără putință de a fi găsit! În vreme ce-l căutam, curând m-am lămurit că Smedlitz nu era doar un hoț, ci un impostor, un lacheu al comunității bancare internationale, care acum se aliașe împotriva mea. Ca să înrăutățească și mai mult situația, cine crezi că apare, dacă nu un nou pretendent! S-a vădit până la urmă că Ali Pașa avea, de fapt, un frate care abia aflate de moartea lui, asta după ce fusese salvat de pe o insulă îndepărtată, unde naufragiasse în urmă cu șapte ani. DISTRUGEREA mea era

deplină. Am fost silit să fug de acolo la vreme de noapte, făcându-mi de rușine ilustra familie, fiind sortit la o viață de fligar persecutat în mod nedrept. (Golescu și-a șters lacrimile de pe față și a mai luat o gură de vin.) Să nu mai pot sta la un birou lustruit, ca un adevărat domn! Să nu-mi mai pot roti bastonul cu eleganță pe deasupra cape-telor funcționarilor din subordinea mea! Și ce s-o fi ales de diamantul meu, care sclipea ca luna? (A suspinat cât să-i revină suflul.) Greutățile îi fac pe oameni să fie înțelepți, nu bogați, așa sună o zicală; iar acum nu mi-a mai rămas decât înțelepciunea. Uneori, mă gândesc la autodistrugere; dar încă nu m-am scufundat chiar atât de mult. A luat încă o înghițitură, a râgâit și, cu glas schimbat, a zis: A, abia acum a început să fiarbă! Adu un băț mai lung, drăguțule, și mes-tecă în tuci.

*

Strâmbându-se în clipa când și-a ridicat capul de pe pălăria strivită, Golescu a băgat de seamă că se trezise în plină zi. Emil stătea în același loc în care se aflase și în clipa în care Golescu se prăbușise în somn, după câteva ore de discuție despre care abia își aducea aminte. Clondirul gol se găsea în același loc unde îl lăsase; dar cele o sută patruzeci și patru de sticlute erau acum pline.

- Cum de-ai... a exclamat Golescu, ridicându-se în fund și holbându-se la ele. Nu-și amintea să le fi umplut cu vop-sea galbenă concentrată, dar ele stăteau toate acolo, având dopuri bine puse.

- Medicamentul e gata, a zis Emil.

Cu mișcări nesigure, Golescu s-a ridicat în picioare. Interiorul tuciului de aramă era curat, de parcă ar fi fost nou.

- Acum nu mă mai mir că te ține pe lângă ea, a remarcat el. Cred că ești o adevărată zână în bucătărie, adevărat? Mai atâta focul acela, așadar, și-o să mai fierbem un cartof. Poate și-un păstârnac, fiindcă ai fost băiat bun și harnic. Iar după aceea, o să pornim într-o aventură.

A ridicat sacul și a pornit cu pași târâiți să-și facă toaleta de dimineată.

*

Două ore mai târziu, amândoi înaintau chinuitor de încet pe un drum de țară, îndreptându-se către o poartă zăvorâtă pe care Golescu o ochise mai

demult. Pe arșița aceea, trans-pira din greu, fiindcă era îmbrăcat în cel mai grozav amestec pe care îl putea oferi un magazin de haine vechi: o haină cu coadă de culoare neagră, pantaloni vărgați și o pălărie neagră din mătase, care păstra în ea o duhoare puternică de mort. Pe piept, în dreptul inimii, își ținuse o serie impresionantă de medalii, majoritatea religioase, împopoțonate cu bucățele de panglici colorate, la care se adăugau câteva folii autoadezive de poleială extrase de la un pachet de biscuiți de Genova. Într-o mână, avea un săculeț ce părea greu.

Emil purta impermeabilul, pălăria și ochelarii și trebuia să fie condus de mână, pentru că nu putea vedea prea bine pe unde mergea.

Când au ajuns la vreo sută de metri de gard, doi dulăi uriași au apărut ca din senin, și s-au izbit în el, lătrându-i printre leaturi.

- Ia sacul, i-a spus Golescu, întinzându-i-l lui Emil.

- E greu, s-a văicărit Emil.

- Ține-ți gura. Bună dimineața, stimate domn!

A ridicat glasul, ca să se adreseze țăranului care venise să vadă ce era cu hărmălaia aceea stârnită de câini.

- M-am înfierbântat.

- Taci, am spus. Domnule, îmi poți acorda câteva clipe?

- Da' tu cine naiba mai ești? l-a întrebat țăranul, prinzând dulăii de zgărzi.

Golescu a dus o mână la pălărie și s-a înclinat.

- Doctor Milon Crețulescu, adjunct al Prințului Alexan-dru, ministrul agriculturii, fie ca sfinții și îngerii să-i dea viață lungă. Dar matale, cum te numești?

- Iuliu Buzdugan, a bolborosit țăranul.

- Incântat. Nu am a mă îndoi că ai auzit de noua lege.

- Sigur c-am auzit, i-a răspuns țăranul Buzdugan, părând oarecum neliniștit. Da' de care e vorba?

Golescu i-a surâs.

- Păi, de cea privind creșterea producției de pui pe fiecare gospodărie din regiunea asta. Înălțimea sa ține foarte mult ca națiunea noastră să devină una dintre cele mai mari producătoare de pui din întreaga lume! Poate că

n-ar strica să-ți legi dulăii, stimată domn.

După ce dulăii au fost închiși undeva, iar poarta s-a deschis, Golescu a pășit în curtea omului, chemându-l pe Emil după sine, îmbrâncindu-l ușor și pe furiș când acesta a trecut pe lângă el. Emil a înaintat orbește, cu pași mărunței și precauți, târând săculețul după sine. Golescu l-a ignorat apoi, lăsându-și în schimb mâna prietenește pe umărul lui Buzdugan.

- Întâi de toate, trebuie să-ți văd poiata cu găini. Sunt con-vins că ai trecut fără dificultăți ultima inspecție, dar, știi tu, în prezent pretențiile cresc mereu.

- Bun înțeles, l-a aprobat Buzdugan, simțind că-l ia cu su-dori. În realitate, nu avusese parte de nici o inspecție, asta din câte știa el. L-a condus totuși pe Golescu spre poiata păsărilor, un spațiu deschis din spatele casei, împrejmuit cu un gard de plasă de sârmă, prinsă de niște stâlpi înalți.

Nu era un loc în care să te simți îndemnat să zăbovești prea mult. Asemenea locuri rareori atrag pe cineva. Razele de soare cădeau nemilos asupra ei, astfel că Golescu a simțit cum pământul întărit îl arde la picioare prin tălpile subțiri ale încălțărilor. Cam vreo sută de găini stăteau aproape pleoștite locului, netulburate câtuși de puțin de putoarea emanată de găinațul lor sau de duhoarea răspândită de prădătoarele moarte ce stăteau înfipite în parii înalți ai gardului: două vulpi și ceva ce se chircise atât de rău, uscat de soare, că nimeni n-ar mai fi fost în stare să ghicească ce animal msese acela.

- Hmm, a făcut Golescu, și a scos din buzunar un carnețel și un ciot de creion. S-a prefacut că-și notează câte ceva, timp în care a clătinat din cap.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Buzdugan.

- Ei, n-aș voi să te descurajez prea mult, a zis Golescu, ri-dicând ochii din carnețel și făcându-i un semn tovărășesc din ochi. Văd că dăunătorii sunt ținuți la respect, recunosc, și ăsta-i un semn bun. Doar așa se nvață minte vulpile, nu? Dar, prie-tene, uite cât de blegi sunt păsările tale! Nu seamănă nici pe departe cu cocoșii de luptă. De ce nu văd nici unul călcând țanțoș și cântând? Se vede că sunt lipsite de nerv și slăbite, iar acest lucru din cauza hranei.

- Nu le dau de mâncare decât ce e mai bun! a protestat Buzdugan.

Zâmbind, Golescu a fluturat un deget pe sub nasul lui.

- Sunt convins de asta, dar e de ajuns? Păsările subnu-trite dau ouă de calitate inferioară, care, la rândul lor, dau pui slabi. Nu doar atât, dar ouăle lipsite de gust și spălăcite la culoare îți distrug faima de furnizor de mare clasă. A, nu, nu; lipsa de atenție în asigurarea hranei păsărilor ți-a creat probleme.

- Bine, dar...

- Din fericire, te pot ajuta, a spus Golescu, vârând în bu-zunar carnețelul și ciotul de creion.

- Și cât mă costă asta? a întrebat Buzdugan, dezumflându-se.

- Domnule! Vrei cumva să sugerezi că un reprezentant al înălțimii sale prințul se poate lăsa mituit? Poate că așa stăteau lucrurile în trecut, dar am pătruns într-o epocă nouă, ce Dumnezeu! Mă refeream la Știință, l-a prevenit Golescu.

- Știință?

- tfaietei a spus uoiescu și a racut un semn autontar catre Emil, care abia acum îi ajunsese din urmă. Acest supus fidel al statului are nevoie de o sticluță de Formula de Aur Q.

Emil nu a reacționat în nici un fel, de aceea, Golescu i-a smuls săculețul dinmână. Desfacându-l, a scos o sticluță de vop-sea galbenă. A ridicat-o în aer, parcă protejând-o între palme.

- Acesta, dragă domnule, este un supliment alimentar produs de Ministerul Agriculturii. Prințul nostru a ales doar oa-meni instruiți la universități cărora le-a poruncit să-și pună mintea latreabăpentru a crea ceva care să contribuie la îmbună-tățirea stării de sănătate a păsărilor. Folosind cele mai noi des-coperiri ale științei, ei au reușit să obțină un tonic de o eficacitate uimitoare! Formula de Aur Q. Utilizat cu regularitate, produsul dă niște rezultate impresionante.

Buzdugan s-a uitat printre gene la sticluță.

- Da' ce face?

- Ce face? Păi, asigură substanțele nutritive de care păsările tale au atâta nevoie, a zis Golescu. Hai, dă-mi voie să-ți fac o demonstrație. Ai vreun

platou sau o farfurie?

După ce Buzdugan i-a dat o tigăiță de cositor, Golescu s-a strecurat în curtea păsărilor, urmat îndeaproape de gazdă. Lucru în aparență imposibil, în Țărcul acela era mai cald decât afară.

- Acum, te rog să observi comportarea păsărilor, domnule, a zis Golescu, desfacând dopul sticlutei și turnând conținutul în tigăiță. Sărmanele creaturi își dau imediat seama de caracterul be-nefic al Formulei de Aur Q. Sunt moarte după ea! Privește numai.

A pus tigăiță pe pământul încins. Aflată mai aproape, una dintre păsări a întors capul. În creierașul ei minuscul a licărit conceptul de SETE. A dat fuga la tigăiță și a sorbit cu nesaț. Una după alta, alte și alte păsări au trăit aceeași revelație și au venit în mgă să-și înmoaie ciocurile în vopseaua galbenă și călduță de parcă ar fi fost șampanie de la gheață.

- Ai văzut? a zis Golescu, trecându-și greutatea de pe un piciorpe celălalt. Sărmanele creaturi erau rupte de foame. După câ-teva ore, vei începe să percepi și diferența. Ouăle facute de ele nu vor mai fi cu gălbenușul albicios, ci bogat și de un galben auriu! Și totul, mulțumită Formulei de Aur Q. Doar două mărci sticla.

- Văd că au băut aproape tot, a spus Buzdugan holbându-se cu mirare în ochi. Cred că ar trebui să iau câteva sticlute.

- Uf! Prietene, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar produsul este în cantități atât de limitate și atât de cerut, încât nu pot să-ți dau decât o sticlă, l-a anunțat Golescu.

- Cum asta? Păi văd că ai săculețul acela plin, a zis Buzdu-gan. Sunt sigur, le-am zărit când l-ai desfacut la gură.

- Adevărat, dar trebuie să le ofer șansa asta și celor care-ți fac concurență, nu? a spus Golescu. N-ar fi cinstit ca doar un singur om din regiune să aibă păsări ce fac ouă de calitate su-perioară, nu crezi?

Țăranul s-a uitat la Golescu printre gene.

- Două mărci sticluta? Iti dau douăzeci și cinci de mărci

99 y pentru tot săculețul, ce zici de asta?

- Douăzeci și cinci de mărci? a exclamat Golescu și s-a re-tras, cu o expresie de uimire pe față. Dar ce vor face ceilalți producători de ouă și

păsări?

Buzdugan i-a zis în felul lui ce puteau face alții, și a scos de la brâu o pungă plină cu monede.

Spre seară, s-au târât greoi către pădure, după ce împărțiseră câteva săculețe cu Formula de Aur Q în întreaga vale. Golescu trăia un sentiment plăcut de satisfacție, având buzunarele dol-dora de bani de tot felul.

- Ai văzut, micuțul meu prieten? i-a zis el lui Emil. Doar așa te poți ridica în lume. Natura umană curge la vale ca un râu, fără să se schimbe vreodată; un om înțelept își ridică moara pe malurile acestui râu, și lasă prostia și trufia oamenilor să-i învârtă roata. Teama, lăcomia și invidiami-au slujit întotdeauna.

Gâfâind de oboseală, Emil a scos un sunet ce putea fi interpretat drept aprobator.

- Da, dar asta nu a fost și pentru tine o zi ce merită însemnată cu roșu în calendar. Ai înfruntat soarele, în sfârșit, și nu a fost chiar atât de rău, adevărat? Fii atent la potecă, a adăugat Golescu, pentru că Emil se ducea drept către un copac. L-a prins de guler și l-a repus pe drumul cel bun. Hai, că nu mai avem mult. Da, Emil, mare noroc pe tine că am apărut eu în viața ta. Mâine o să ne continuăm călătoria de explorare, nu-i așa?

*

Așa au și procedat, trecând însă în cealaltă parte a văii râului, unde mirosul puternic de găinaț adus de o boare de vânt su-gera existența altor gospodării în care erau crescute păsări. Toc-mai dăduseră un colț, pătrunzând pe o uliță scurtă, iar hămăielile furioase ale unui dulău fioros ce se trântea într-o poartă sculptată îl scosese pe un țăran supărat din casă pentru a vedea ce se petrece, când Emil a murmurat:

- Cal.

- Nu, e un câine mare, l-a corectat Golescu, ridicându-și pălăria către țăran, în semn de salut. Bună dimineața, domnule.

Îngăduie-mi să mă prezint... În acea clipă, s-a auzit zgomot de copite. A început să asude, dar s-a mulțumit să zâmbească mai generos și a continuat: Sunt doctorul Milon Crețulescu, de la Ministerul Agriculturii și doresc să...

Zgomotul de copite s-a auzit trecând pe drum și prin drep-tul uliței, dar chiar în clipa când inima lui Golescu reîncepuse să bată aproape normal, călărețul și-a oprit calul și l-a făcut să se întoarcă.

- Sunt trimis din dorința expresă a Prințului Alexandru să...

- Hei!

- Iartă-mă o clipă, te rog, a spus Golescu, și s-a întors cu fața spre uliță.

L-a văzut pe țăranul Buzdugan îndemnându-și bidiviul înainte, pe sub crengile copacilor care, plecate peste uliță, o lăsau într-un plăcută semiobscuritate.

- Doctore Cretulescu, a zis el. Mai ai din medicamentul acela?

- Poftim?

- Știi tu... Buzdugan a aruncat o privire scurtă către celălalt țăran, și a coborât vocea. Medicamentul acela, care face ouăle de aur!

- Aha! Golescu s-a răsucit doar pe jumătate, ca să fie văzut și auzit de celălalt țăran. Te referi la *Formula de Aur Q*? Eli-xirul miraculos elaborat de Ministerul Agriculturii pentru creșterea producției de păsări în gospodării și ferme?

- Sst! Da, de acela e vorba! Uite, îți dau...

- Ai zis *ouă de aur*? a exclamat Golescu.

- Despre ce vorbiți? a întrebat celălalt țăran, și s-a aplecat peste poartă.

- Nu te privește! s-a răstit Buzdugan la el.

- Stai, stimate domn, că de *Formula de Aur Q* trebuie să se bucure toată lumea, a spus Golescu, neștiind precis ce se

Întâmplase, dar hotărât să joace pe acea carte în continuare. Dacă acest domn de treabă dorește să profite de calitățile sale uimitoare, eu nu-i pot refuza...

- Îți dau o sută de mărci pentru tot ce ai în desagă! a stri-gat Buzdugan.

- Dar ce are în desaga aceea? a întrebat celălalt țăran, des-chizând poarta și ieșind în uliță.

- Formula de Aur Q! a spus Golescu, și a înșfacat săculețul din mâna fără de vlagă a lui Emil desfacându-i baierale. A extras o sticlă și a ridicat-o în sus. Privește!

- Ce vorbiți acolo despre ouă de aur? a întrebat celălalt țăran, înaintând

spre ei.

- Nimic! l-a repezit Buzdugan. Două sute, doctore, nu glu-mesc. Te rog.

- Cinstitul domn exagerează peste măsură, i-a zis Golescu celuiilalt țăran. Ouă de aur? Păi eu n-aș susține așa ceva în legătură cu Formula de Aur Q. Aș putea fi acuzat de șarlata-nie! Ea este însă un supliment alimentar uimitor pentru păsări cum n-ai mai văzut și nici n-o să vezi vreodată.

- Atunci vreau și eu o sticlă, a zis țăranul. Buzdugan a scrâșnit din dinți.

- Le cumpăr eu pe celelalte, a zis el și a descălecat.

- Ce-i graba asta? a zis celălalt țăran. Înseamnă că medica-mentul ăsta e tare bun, nu? De aia-l vrei doar pentru tine? Poate o să cumpăr și eu două sticle.

- Domnilor, vă rog, nu e nevoie să vă certați, le-a spus Golescu. Am aici suficiente sticle cu Formula de Aur Q. Rogu-te, domnule Buzdugan, fiindcă ești un mușteriu mulțumit, spui că ai observat rezultate imediate și spectaculoase după folosirea medicamentului?

- Da, a zis Buzdugan, parcă ferindu-se. Ouă uriașe, galbene ca aurul. Și toți cocoșii care au băut din el parcă au înnebu-nit de poftă, și în dimineața asta, toate găinile stăteau pe cui-barele ce semănau cu niște munți mici de aur. Două sute cincizeci pentru tot săculețul, doctore, ce zici, pe loc?

Golescu a cărat desaga tot drumul până în luminiș, de-oarece cântărea mai mult decât la plecarea de dimineață. Așa greu cum atârna, a mers cu o iuțeală neobișnuită, practic târându-l după el pe Emil. Când au ajuns la căruță, l-a împins pe Emil înăuntru, a urcat apoi și el, și a închis ușa. Imediat după aceea, a început să se dezbrace, oprindu-se doar cât să se uite o dată în desagă, de parcă ar fi vrut să se convingă de ceva. Faptul că era plină până aproape de băieri cu mo-nede sclipitoare nu reușea să-i aducă nici măcar un zâmbet pe față.

- Ce se petrece, oare? a întrebat el, scoțându-și fracul. I-am vândut acelui om sticle pline cu apă și vopsea galbenă. Nici vorbă de vreun elixir miraculos!

Emil a rămas acolo, cu privirea impenetrabilă înapoia oche-larilor colorați, asta până când Golescu s-a aplecat spre el și i-a smuls de pe față.

- Ascultă, doar i-am vândut un fals medicament! a spus el. Așa e, sau nu?

Emil a clipit spre el.

- Nu, a spus el. Medicament care face găinile uriașe.

- Ba nu, prostănacule, asta le-am spus eu despre medica-ment! a zis Golescu, scoțându-și pantalonii vărğați. I-a făcut pachet împreună cu haina și a pus totul deoparte. Am mințit, nu înțelegi nici măcar atâta lucru?

- Nu, a repetat Emil.

Ceva din glasul lipsit de tonalitate al piticului l-a făcut pe Golescu să înghețe în momentul în care tocmai băgase un picior în cracul unui pantalon simplu. S-a uitat insistent la Emil.

- Nu înțelegi ce-i aceea minciună? a întrebat el. Poate că nu. Și ești un geniu oribil, să știi. Și eu am adormit în vreme ce fierbea chestia aceea din tuci. Hmm.

Și-a prins pantalonii, după care a îmbrăcat haina cealaltă, rămânând tăcut vreme îndelungată, dar fără să-și dezlipească privirea de la fața lui Emil.

- Spune-mi, copilaș, a zis el într-un târziu. Ai pus și alte lucruri în fiertura aceea după ce eu am adormit.

- Da.

- Ce anume?

Drept răspuns, Emil s-a apucat să-i înșiruie numele a tot soiul de ingrediente, substanțe chimice în cea mai mare parte, sau cel puțin așa a bănuț Golescu. Într-un târziu, a ridicat o mână să-l oprească din turuit.

- Ajunge, ajunge! Cel mai apropiat spițer e la trei ore depărtare de aici. Cum de-ai avut la îndemână toate sub-stantele acelea?

- Uite acolo, a spus Emil, arătând către cutia din mucava'. Și pe unele le-am luat din drum. Iar unele, erau din frunze.

Golescu s-a apropiat imediat de cutia de mucava și a deschis-o. Părea să fie goală; a descoperit însă un flind dublu. Ridicând pânza de pe fundul ei, a văzut numeroase despărțituri, în care se aflau borcanele și săculețe pline cu diferite substanțe. Dinspre ele se ridica o aromă de mirodenii.

- Aha, a zis el, închizând cutia. A împins-o deoparte și s-a uitat la Emil printre genele întredeschise.

A pornit apoi să se plimbe încoace și încolo, după care s-a oprit,

așezându-se pe pat.

- Și cum de-ai știut ce să pui în medicament ca să obții găini uriașe, a întrebat el, cu glas mult mai slab decât obișnuitul răcnet pe care-l folosea când i se adresa lui Emil.

Acesta s-a uitat la el. Golescu a perceput o expresie stranie în ochii aceia iepurești. Să fi fost oare dispreț?

- Știu, și gata, a zis Emil și probabil că din glasul lui plat răzbătea totuși un soi de dispreț.

- Tot așa cum știai câte boabe sunt în urcior?

- Da.

Golescu și-a frecat mâinile între ele.

- Uf, copilul meu de aur, a zis el. Vai, perla mea, prunișoara și purtătorul meu de noroc. (În aceeași clipă l-a mlgerat o idee.) Spune-mi ceva, scumpule. Ai adus de câteva ori vorba despre Cupa Neagră. Ce oare este aceea, poți să-i spui lui nenea Barbu?

- Eu pregătesc Cupa Neagră pentru ea în fiecare lună, a zis Emil.

- Așa, deci? Ceva care să o ajute să nu aibă copii? Ba nu, pe ea n-o interesează amorul. Dar, cine știe? Ce se întâmplă când bea din Cupa Neagră, scumpule?

- Nu moare, a zis Emil, cu o urmă de tristețe în glas. Golescu s-a lăsat puțin pe spate, de parcă l-ar fi izbit cineva

În piept.

- Sfinți îngeri din cer, a exclamat el. Timp de câteva clipe, o mulțime de idei i-au bâzâit prin cap, aducând cu un roi de

A

albine agitate, căutându-și stup. În cele din urmă, s-a liniștit cât să întrebe: Dar câți ani are doamna Amaunet?

- E bătrână.

- Foarte bătrână?

- Da.

- Dar tu câți ani ai?

- Nu știu.

- Am înțeles. Golescu nu s-a clintit, rămânând cu ochii la Emil. De aceea

nu vrea să atragă atenția asupra ta. Tu ești pentru ea ca o piatră filozofală, sursa ei de apă a vieții. Adevărat? Dar dacă așa stau lucrurile... A început să tremure din tot corpul și s-a ridicat. Nu, e o nebunie. Golescu, ai stat prea mult prin bâlciuri, printre saltimbanci. Pesemne că are vreo boală, și atunci trebuie să ia un medicament ca să-și păstreze sănătatea. Hm! Să sperăm că nu are ceva molipsitor. Micuțule Emil, suferă de ceva?

- Nu, i-a răspuns acesta.

- Nu? Bine. Golescu, amice, nu uita că porți o discuție cu un idiot.

Imaginația lui a început totuși să lucreze cu febrilitate, re-memorând întâmplările legate de sforăria cu găinile, și în acest fel după -amiaza s-a scurs cu încetineală. A auzit de câteva ori zgomot de copite dinspre drum, semn că cineva trecea în goana calului - oare îl căuta, cumva, pe doctorul Crețulescu?

Când primele umbre ale serii au coborât, Golescu s-a stre-curat afară din căruță și a aprins un foc de tabără. Stătea în preajma lui când a auzit o căruță apropiindu-se pe drum, iar câteva clipe mai apoi, sunet de crenguțe frânte, ceea ce însemna că vehiculul cotise către luminiș. Golescu a arborat o expre-sie despre care spera că va sugera nevinovăție, o fidelitate de câine supus și răbdare, și a răsucit ușor carnații pe care îi frigea pe un proțap.

- Bine te-ai întors, regina mea, a spus el cu voce tare când a văzut-o pe Amaunet apropiindu-se. Vezi? Nu numai că n-am fugit cu Emil la jocuri de noroc, dar am și pregătit ceva de mâncare pentru seară. Vino să mănânci. Mă-ngrijesc eu de cai.

Amaunet s-a uitat bănuitoare la el, dar a coborât de pe capra căruței și s-a apropiat de foc.

- Emil unde e?

- Păi, la locul lui, în dulapul acela, a zis Golescu, ridicându-se de pe scaun. Văzând-o din nou de aproape, a simțit o umbră de dezamăgire; Amaunet părea obosită și iritată, nici-decum ca o ființă nemuritoare care să fi sorbit din vreun nectar fermecat. A lăsat-o lângă foc și a dus caii la adăpat. Abia când s-a întors și s-a așezat față în față cu ea a simțit o vagă dorință carnală.

- Să înțeleg că toată adunătura aceea dizgrațioasă de obiecte a fost

descărcată pe ascuns, peste vreun gard? a întrebat el cu glasmieros.

- S-ar putea spune și așa, a zis ea și a scos un hohot de râs ce nu trăda nici o veselie. Acum, pentru o vreme, o să ai acolo tot spațiul din lume.

- Și măcar am obținut un preț bun pe ele? Amaunet s-a multumit să ridice din umeri.

Golescu a surâs discret și a observat că Amaunet nu avea vreo pungă de bani asupra ei. Au mai flecărit o vreme, după care ea a spus că se duce la culcare. Urându-i noapte bună cu un glas ce sugera buna dispoziție, fără vreo remarcă ne-lalocul ei, Golescu a urmărit-o urcând în căruță - văzută din spate, rămăsese la fel de ispitoare ca întotdeauna - și a așteptat câteva minute, după care a aprins un felinar și s-a grăbit spre cealaltă căruță.

După ce a urcat înăuntru, a ridicat felinarul și s-a uitat în jur.

- Minunat de goală, a observat el cu satisfacție. Nici un covor, nici o pictură, nici măcar vreo lingură de argint. Așa și trebuia. Numai că...

- Unde-s banii? s-a mirat el cu voce tare. Hai, micută casă de fier ferecată. Hai, apari, punguță grea de bani. Trebuie să fi scos o avere din lucrurile acelea furate. Așadar...

S-a apucat să scotocească prin dulapuri și sertare, la înce-put foarte precipitat, apoi cu mare grijă, bătând în lemn ca să descopere pereți falși sau sertare secrete. După jumătate de oră, nedumerit și gâfâind de exasperare, s-a oprit.

- Dar trebuie să fie undeva, a spus el apăsător. Doar dacă n-a scos pentru sine decât atât cât să poată ascunde în cor-sajul rochiei!

Mormăind în barbă, s-a dus la foc și l-a stins. După aceea și-a recuperat săculețul cu bani și straietele cele noi pe care le cumpăraseră, inclusiv costumația lui Emil, din desigur în care le ascunsese. Le-a pus bine în dulapul din căruță, apoi s-a întins pe podea și a început să se gândească.

- Am mai văzut expresia asta absentă și mohorâtă, a vor-bit el întunericului. Lipsită de speranță. Apatică. Exploatată. Ar putea fi bolnavă, dar tot astfel arată o târfa când are un pește brutal și nemilos, care o silește să lucreze din greu și îi ia tot ce câștigă. Mă-ntreb dacă... Dacă nu cumva e nefericita victimă a unui mare escroc? Un maestru al crimei, să zicem, care are o rețea de hoți, tăinuitori și mijlocitori, care dirijează câștigurile doar

spre el. Iar el stă pe un morman de aur, pri-mind tribut de la toți răufăcătorii mărunți. Minunată idee! a zis Golescu și și-a frecat mâinile de satisfacție.

În acea noapte, a fost trezit din nou de cântecul ei. Glasul sugera pâl-pâirea unor tăciuni încinși dintr-un foc pe moarte, ori amintea de unduirea fumului ce se ridică atunci când și ul-timul cărbune s-a stins. Un cânt capabil să frângă inima oricui, dar și înfiorător pe deasupra.

Și-au continuat drumul. Munții se vedeau mereu în fața lor și, spre ușurarea lui Golescu, valea chinurilor lui rămăsese de-parte în urmă. Nimeni nu flisese vreodată spânzurat pentru vânzarea unei soluții slabe de vopsea drept medicament, dar uneori, oamenii se treziseră în ștreang pentru că se bucuraseră de prea mult succes și, în orice caz, el prefera să stea cât mai departe de evenimente pe care nu le putea controla ori anticipa.

S-au apropiat și mai mult de munți, după care i-au și tra-versat cu ușurință, pe un drum oarecare, pe care Amaunet părea să-l cunoască bine. A doua zi, pe la amiază, au ajuns într-un oraș măricel de la poalele unor dealuri, cu case mari și impună-toare și cu o biserică a cărei turlă avea forma unui dom.

Acolo, într-o piață publică foarte largă, prin care vântul bătea în rafale, rostogolind frunze îngălbenite pe pavaj, se instalaun bălci. Dinproprie inițiativă, Golescu a făcut sugestiile obișnuite privind modalitatea în care Amaunet își putea îmbunătăți activitatea de ghicitoare, dar recomandările i-au fost ignorate. Resemnat, s-a așezat la coadă alături de alții dornici să obțină aprobarea de a-și deschide tarabele, și a constatat că pe unii începuse să-i cunoască din vedere. Și aceia au ignorat

Încercările lui de a intra în vorbă. Slujbașul care elibera aprobările s-a dovedit necioplit și îngust la minte.

Cam la vremea când se însera, iar bălciul căpăta viață într-o explozie de lumină de gaz și muzică de flașnete, Golescu nu se simțea defel bine dispus.

- Vino-ncoace, ființă palidă, i-a zis el lui Emil, trăgându-l cu forta din cărută. De ce te ascunzi atât?

- E prea multă lumină, a scâncit Emil, închizând strâns pleoapele și încercând să se ascundă sub haina lui Golescu.

- Băiete, ne aflăm într-un oraș mare și modern, i-a zis el, pășind prin mulțime și trăgându-l fără milă înainte. Gaz de iluminat, minunea lumii civilizate. Curând, dacă așa vom dori, nu vom mai avea noapte deloc. Ia închipuie-ți ce înseamnă asta, ei? Atunci va trebui să trăiești într-un beci. Pesemne că ți-ar plăcea asta, așa cred.

- Vreau un cârnat pe băț, a scâncit Emil.

- Ai răbdare, i-a zis Golescu, uitându-se în jur, către tarabele cu mâncare. Când e vorba de mâncare și scărpinat, mai greu e să începi, știai asta? Așadar, mai întâi scarpină-te, iar mâncarea o să vină și ea. Unde naiba o fi ghereta aia unde se vând cârnați?

A zărit un vânzător ambulant pe care-l cunoștea, croindu-și imediat drum către ghereta lui.

- Hei! un crenvurst, te rog, a zis el și a pus o monedă pe tejghea.

- Am terminat crenvurștii, a spus omul. Dar avem sarmale cu mămăliguță, sau tochitură cu mămăliguță. Te rog să alegi.

Golescu a simțit că-i lasă gura apă.

- Sarmale, a zis el, cu multă mămăliguță.

A dus farfuria de carton într-un colț ce i s-a părut mai liniștit, unde a găsit și un balot de paie și s-a așezat.

- Hai, vino să mănânci, Emil dragă. Mămăligă pentru mine și sarmale gustoase pentru tine, e bine?

Emil a deschis ochii cât să se uite la mâncare.

- Nu pot mânca așa ceva. Au zeamă.

- Doar puțin! a zis Golescu și a băgat degetele printre mămăligă și scos o sarma. Uite! Vezi ce frumos arată?

Emil s-a pornit pe scâncit.

- Nu vreau așa ceva. Vreau cârnat.

- Păi, asta e ca un cârnat, doar că e învelit în foi de viță, în loc de maț de porc, înțelegi? Și Golescu a ridicat o sarma între degete. Mamă, ce gustoasă e!

Cu toate acestea, Emil nu a vrut să se atingă de ea. Golescu a suspinat, a

înfulecat sarmalele și mămăliguța, după care s-a șters pe degete de haina lui Emil. Apoi l-a târât de-a lungul și de-a latul târgului, dar n-a găsit pe nimeni care să vândă cren-vurști. Singurul lucru pe care Emil accepta să-l mănânce era vată de zahăr, astfel că i-a cumpărat cinci. Emil s-a ghemuit hoștește sub o căruță și le-a mâncat pe toate, timp în care Goleșcu s-a uitat la el și a încercat să se mai încălzească. Vântul rece îi străbătea prin țesătura hainei, luând cu sine mare parte din energia și căldura dată de sarmalele pipărate.

- Asta nu-i viață pentru un bărbat cu sânge-n vine, a bombănit el. Am nevoie de vin, femei și dans, și eu cu ce m-am ales? E de răs, ce mai! Slujesc drept doică a unui piticot nenorocit și pretențios, în vreme ce femeia ce-mi populează visele abia dacă recunoaște că eu exist. Dacă aș avea cât de cât mân-drie, aș rupe ușa căruței și aș năvăli peste ea, ca să-i arăt că nu-s făcut din cârpă!

Ultimă farâmiță de vată de zahăr a dispărut în gura lui Emil, care a scos un râgâit.

- Și atunci, bineînțeles, ea mi-ar face rău, a conchis Goleșcu. Și încă rău de tot, așa cred. Are degetele tari ca fierul. Dar asta mă stârnește, Emil, nu ți se pare cumplit? Iar asta e încă un pas spre decăderea mea.

Emil a râgâit din nou.

Orele de frig au trecut. Emil s-a rostogolit pe o parte și a început să se văicărească. Pe măsură ce atmosfera din bălci se liniștea, luminile se stingeau una după alta, iar caruselul se rotea tot mai încet, pe cale de a se opri cu totul, scheunăturile lui Emil au devenit tot mai insistente. Curând a plecat și ultimul mușteriu al lui Amaunet; o clipă mai apoi, ușa de la căruța ei s-a deschis exploziv și ea a coborât, întorcându-și capul într-o parte și-n alta, căutând să descopere de unde venea sunetul. Privirea ei s-a îndreptat spre Emil, ghemuit sub căruță, după care s-a răstit la Goleșcu dezvelindu-și dinții:

- Ce i-ai făcut?

- Nimic! a spus el, trăgându-se cu un pas sau doi îndărăt, înălțimea sa păstârnac nu vrea să mănânce decât vată de zahăr, iar acum am impresia că-i pare rău.

- Prostul de el, a zis Amaunet. L-a tras pe Emil dintre conu-rile și paiele duse de vânt sub vehicul. Micuțul om a vărsat sirop rozaliu și azis:

- Vreau un cartof.

Amaunet i-a aruncat lui Golescu o privire care l-a făcut să-i stea inima în loc o clipă, după care, cu un glas liniștit, el a zis:

- Să mergem la masă cu toții. Ce părere ai? Fac eu cinste.

- E aproape miezul nopții, nesocotitule, a spus Amaunet.

- Cafeneaua aceea este încă deschisă, a spus Golescu, arătând cu degetul spre un local luminat puternic, aflat la marginea pieței.

Amaunet s-a uitat lung spre local. În cele din urmă, a ridicat din umeri.

- Adu-l și pe el, a zis ea.

Golescu l-a ridicat pe Emil de ceafa și l-a făcut să stea în picioare.

- Te așteaptă cartoml, pretențiosule, i-a zis el. Hai să-i mergem în întâmpinare.

Emil l-a luat de mână și au pornit amândoi să traverseze încet piața, având-o pe Amaunet în urma lor.

S-au așezat la o masă de lângă ușă. Cu toate că orele erau înaintate, cafeneaua era foarte plină de oameni în haine de seară, majoritatea sclipitoare și cu un aspect elegant și la modă. Rumoarea conversațiilor domina totul, răsunând ciudat și având o sonoritate metalică. Amaunet a aruncat multimii o privire mohorâtă, după care nu a acordat nimănui vreo atenție. Cu toate acestea, și-a scos șalul negru și l-a petrecut peste capul lui Emil. Acesta a rămas ca o stafie ascultătoare, înveșmântată în negru, lăsând impresia că situația îi convenea.

- Îl îmbrobodești așa pentru că...? a întrebat Golescu.

- Mai bine să nu fie văzut, i-a explicat Amaunet.

- Ce putem oferi pentru familia dumneavoastră? I-a întrebat un chelner care apăruse alături de Golescu, cu o iuțelă și discreție care sugerau că tocmai căzuse lângă ei printr-o trapă din tavan.

Deși stătea pe scaun, Golescu a tresărit de uimire. Chelnerul avea ochi mari și sclipitori, ca de sticlă, și un zâmbet fix, accentuat de firicelul de mustață care amintea de o șuviță de blană neagră.

- Mai serviti mâncare? I-a întrebat Golescu.

Zâmbetul de pe fața chelnerului nu a dispărut; omul a scos un meniu ca de niciunde și l-a așezat pe masă cu un gest elegant.

- Iată meniul de seară. Recomandăm în mod deosebit carnații în sânge. Ceva de băut?

- Adu-ne ce aveți mai bun, a spus Golescu, cu un gest ex-trem de boieros. Chelnerul a făcut o plecăciune și a dispărut.

- Aici se spune că *Supa Szermina* este o minune, a înformat-o Golescu pe Amaunet, în timp ce studia meniul. Hei, omul a crezut că suntem o familie. Încântător, nu crezi? Mama Egipt și...

- Părintele Minciunilor, a zis Amaunet, îngăduindu-și să caște.

- Accept asta drept compliment, a zis Golescu. Imagi-nează-ți numai, bucătărie franțuzească aici, *Boudin Noir*. Și, pentru o masă copioasă, *Sângerete*. Așadar, cine crezi că-l va recunoaște pe micuțul nostru copil genial, doamnă? Doar n-o fi vreun copil de sânge regesc pe care să-l fi furat din scutece, nu?

Amaunet i-a aruncat o privire extrem de tăioasă. Foarte uimit, Golescu s-a îndreptat de spate.

- Imposibil să fie-așa! a zis el. Dumnezeu mi-e martor, e îndeajuns de tarat ca să cred că prin vine îi curge sângele cel mai albastru din lume.

Chelnerul a apărut iarăși ca din senin alături de ei, desfăcând o sticlă prăfuită.

- Acesta e un vin cu adevărat vechi, a spus el, și le-a arătat eticheta.

- Egri Bikaver, a citit Golescu. Da, merge. Dar ne poți oferi crenvurști? Avem un prințisor aici care nu mănâncă nimic altceva.

- Ba vreau un cartof, s-a auzit glasul lui Emil, plutind de sub șalul cel negru.

- Să vedem ce se poate face, a zis chelnerul, fără să clipească, dar zâmbetul lui s-a lățit pe sub mustața înfiorătoare: Și doamna?

Amaunet a spus ceva într-o limbă ce-i era necunoscută lui Golescu. Chelnerul a chicotit în mod neplăcut, și a notat imediat ceva pe un carnețel care părea să fi apărut ca prin minune.

- Foarte înțelept. Și pentru domnul?

- Sângerete. Mie îmi place să mănânc temeinic.

- Am înțeles, a zis chelnerul și a dispărut. Golescu s-a aplecat spre Amaunet și a șuierat spre ea:

- Hei, doar nu vrei să spui că l-ai furat de la...

- Ia te uită, o țigancă! a exclamat o tânără, ieșită să se plimbe prin oraș la o oră târzie din noapte.

De pe trotuar, amicul tinerei s-a aplecat spre ei și a întrebat:

- Ce soartă ne așteaptă, țiganco? O să ne iubim tot restul vieții?

- O să muriți peste trei zile, le-a răspuns Amaunet. Fata a scos un țipăt ascuțit, iar tânărul a pălit și a bolborosit un blestem. Apoi au dispărut amândoi în noapte.

- Ce te-a apucat să le răspunzi în felul ăsta? a întrebat-o Golescu.

Ea a ridicat din umeri și apoi și-a turnat un pahar de vin.

- De ce să-i mint? Ce mai contează: trei zile, trei ore, trei decenii... Oricum îi pândește moartea. Asta le-am și zis. La o adică, de ce nu?

- Nici nu mă miră că afacerile îți merg atât de prost! a zis Golescu. Ar fi trebuit să le spui că vor avea noroc în toate!

- De ce să-i mint? a repetat Amaunet. Descumpănit, Golescu s-a tras de capetele mustății.

- Ce te-a îndemnat să le vorbești astfel? a întrebat el într-un târziu. De ce te prefaci că nu simți nimic? Doar îl iubești pe micutul Emil, nu?

- Să-l iubesc pe *Emil*? a întrebat ea. Dar cine l-ar putea iubi? Mai curând te-aș iubi pe tine.

Parcăpentru a sublinia acele vorbejignitoare, o femeie aflată la bar a izbucnit într-un hohot strident de râs.

Golescu și-a mutat privirea în altă parte. Imediat după aceea, a încercat să-și aline orgoliul rănit, reanalizând spu-sele ei, modificând expresia și intonația din glasul ei, reușind să rescrie scena, făcând-o să semene cu o declarație de sentimente tandre față de el, când, brusc, a reapărut chelnerul, aducând o tavă.

- Vreți să vedeți ce avem pentru micuț? a zis el, ridicând pe neașteptate capacul de pe o farfurie.

- Crenvurști pe băț!

Pe farfurie se găsea un aranjament măiestru de crenvurști înfipti în bețe

de lemn, stând drepti într-o movilită din piurede cartofi.

- Ei, nu ți se pare grozav? a exclamat Golescu. Mulțumește-i domnului, Emil.

Emil nu a scos nici o vorbă, însă a întins mâinile după farfurie.

- Ți-a mulțumit deja, a zis Golescu, în clipa în care de sub vâl s-au auzit plescăituri.

Chelnerul a așezat în fața lui Amaunet o farfurie pe care se găseau, băgate în țepușe, tot felul de organe de animale, dar atât de intens fripte, încât nu mai puteau fi recunoscute.

- Pentru doamna. Și pentru domnul, a zis chelnerul, așezând o farfurie dinaintea lui Golescu.

Acesta a clipit nedumerit și s-a cutremurat: vreme de o clipă, a avut senzația că sângeretele palpita și tremura pe stratul de ceapăprăjită și de vinete coapte ce scoteau aburi canişte balauri.

Cu un aer hotărât, Golescu și-a spus că acea impresie era pro-vocată de lumina verzuie și de ora înaintată.

- Aveți grijă să vă păstrați pentru desert, le-a spus chelnerul.

- Și tu o să mori peste trei zile, l-a anunțat Amaunet și pe el. Chelnerul a râs cu poftă.

Au călătorit către următorul bâlci tinut într-o localitate aflată la răspântie de drumuri. După două zile, au ajuns la mar-ginea unui alt oraș, unde Amaunet a tras căruța cu remorcă de pe drum, pe margine. Scoțând o pungă micuță din sân, i-a întins-o lui Golescu.

- Du-te și cumpără niște legume și alte lucruri de mâncat. Noi te așteptăm aici.

Golescu s-a uitat critic la punga cu bani și, apropiind-o de ureche, a scuturat-o.

- Nu-i mare lucru în ea, a zis el. Dar nu-i nimic, scumpa mea. Doar ai un bărbat care se ocupă de bunăstarea ta de acum înainte, să știi.

- Să nu uiti de cartofi, i-a zis ea.

- Bineînțeles, comoara mea, i-a răspuns el și, în timp ce co-bora, i-a surâs. Apoi a plecat îndatoritor spre strada mare.

„Nu e chiar lipsită de inimă”, și-a zis în sinea lui. „Trebuie doar să fie

curtată puțin, atâta tot. O fi fost vreodată cineva drăguț cu ea? Ar cam fi vremea să apelezi la farmecele tale cele mai ascunse, domnule Golescu.”

În primul rând, a căutat o baie publică. După ce a găsit-o și i-a plătit turcului morocănos de la intrare, a intrat, s-a dezbrăcat și s-a lăsat masat, aburit, freat, frământat în palme și pumni și, în cele din urmă, bărbierit. A refuzat oferta de a fi îmbăiat în apă de flori, preferând să păstreze o anumită aromă bărbătească și a cerut apoi doar să i se arate în ce direcție se afla piața orașului.

O oră mai târziu, după ce a plecat de acolo, ducea cu sine un sac plin cu cartofi. Dar mai avea și ceapă, faină, ulei, cârnați, o sticlă de șampanie, o cutie cu ciocolată austriacă și un bu-chet de ochiul boului.

A trăit satisfacția de a o vedea pe Amaunet căscând ochi mari când l-avăzut apropiindu-se de ea.

- Ce-i cu astea? a întrebat ea.

- Pentru tine, i-a răspuns el, împingând buchetul de flori spre ea.

Golescu n-o mai văzuse până atunci luată prin surprindere. Ea a primit florile cu delicatețe, și cu un sentiment ciudat de jenă.

- Ce să fac cu ele? a întrebat ea.

- Ce-ar fi să le pui în apă? a spus el, rânjind spre ea, în timp ce a cărat spre căruțe restul cumpărăturilor.

În noaptea aceea, după ce și-au stabilit tabăra într-un lu-miniș ceva mai puțin prăfuit și plin de plase de păianjen decât de obicei, iar lumina stelelor își căuta drum spre pământ, Golescu s-a dus până la căruță ca să-și recupereze bunătățile cumpărate. Florile se ofiliseră deja, deși flisaseră vârate într-un vas cu apă, însă șampania și ciocolata supraviețuiseră, deoa-rece se aflaseră la fundul sacului. Fredonând ceva pentru sine, le-a dus, împreună cu două câni smălțuite, dar ciobite, până la focul ce încă ardea.

Amaunet se uita spre flăcări, parcă pierdută într-o reverie sumbră. Nu a luat în seamă pocnetul dopului sticlei de șam-panie, cu toate că Emil, aflat alături de ea, a tresărit destul de puternic. Iar când Golescu a desfacut cutia cu ciocolată, Amau-net s-a uitat în jur cu atenție.

- De unde ai adus astea? a întrebat ea.

- Mi le-a dăruit o zână, care a venit în zbor, purtată pe aripi aurii, a zis Golescu. Din punga mea cu douăzeci de mii de lei, aş putea adăuga eu, prin urmare, nu te mai holba așa la mine. Ia spune, regina mea, dorești vreun fruct conflat ori altceva dulce? Cireașă cu frișca? Vreo coajă de portocală conflată?

Vreme de câteva secunde, Amaunet s-a uitat fix la cutie, după care a întins mâna după ea.

- Ce rău mi-ar putea face? a zis ea, cu glas scăzut. La o adică, de ce nu?

- Asta-i ideea, a spus Golescu, turnând șampanie în căni. Nu strică să ne bucurăm din când în când, nu ești de acord? Mai ales când punga îți permite asta.

Preocupată să deschidă cutia, Amaunet nu i-a dat răspuns, iar când Golescu i-a întins cana plină cu șampanie, ea a luat-o fără să ridice privirea spre el, a golit-o ca și cum ar fi fost apă și i-a înapoiat-o.

- Frumos ai dat-o de dușcă, a zis el, simțind o ușoară fâl-fâire de speranță traversându-i trupul. I-a umplut din nou cana lui Amaunet. Între timp, ea reușise să deschidă cutia și stătea cu capul plecat peste figurinele de ciocolată, inspirând miro-sul lor de parcă ar fi fost parfumuri din adâncul Arabiei.

- Ooh, a gemut ea și a căutat prin cutie. Scoțând trei bom-boane de ciocolată cu cremă, le-a ridicat o clipă, contemplându-le cu ochii întredeschiși; apoi a strâns mâna pumn, strivindu-le de parcă ar fi fost boabe de strugure. Închizând ochii, a lins apoi amestecul zemos din palmă, încet, scoțând sunete ce sugerau extazul.

Golescu a rămas cu privirea ațintită la ea de uimire și, neatent, și-a turnat șampanie în poală. Amaunet n-a observat acest lucru.

- Nu aveam habar că-ți place atât de mult ciocolata, a zis Golescu.

- Păi, de ce să știi? a zis Amaunet cu gura plină.

A ridicat cutia și a mai aspirat o dată, după care și-a plecat capul spre ea și a luat cu limba, ca într-un căuș, o nucă în ciocolată, extrăgând-o din hârtia protectoare ce avea forma unei cupe mici.

- Bună remarcă, a spus Golescu. S-a dat ceva mai aproape de ea pe bușteanul prăbușit ce le slujea drept bancă și i-a mai oferit o cană de

șampanie. Ea a lăsat impresia că nu-l observă, pentru că era preocupată să sfărâme nuca între dinți. Hai, bea tot; șampania nu ține mult. Se duce la fel ca tinerețea și visele.

Spre uimirea lui, Amaunet și-a aruncat capul pe spate și a râs. Nu mai era râsul sec și lipsit de veselie prin care își expri-mase mai devreme disprețul. Eraplin, din gâtleej, adânc și atât de înspăimântător, încât Emil a scos un țipăt ascuțit și și-a dus mâinile la cap, și până și focul a părut că se face mai mărunț și scade în intensitate. Hohotul a prins ecou în pădurea înnop-tată, care a apărut dintr-odată mai întunecată, mai încărcată de amenințări.

Inima lui Golescu a pornit să bată mai precipitat. Când Amaunet a luat cana de la el și a sorbit totul dintr-o înghițitură, el și-a umezit buzele și a îndrăznit să spună:

- Lasă-ți toate grijile purtate de valul acelaînspumat și sclî-pitor. Să fim buni unul față de celălalt, scumpă doamnă. Ai nevoie de un bărbat care să-ți mai ia din poverile pe care le duci pe umăr. Golescu e alături de tine!

Asta a stârnit un nou hohot de râs, care s-a încheiat cu un soi de mârâit și, în același timp, Amaunet a azvârlit cana pe pământ și a luat încă un pumn de bomboane de ciocolată din cutie și le-a îndesat pe toate în gură, cu tot cu ambalajele de hârtie.

Aproape incapabil să creadă în norocul ce-l lovise (*o înghi-devine o bacantă nerușinată*) Golescu s-a mutat și mai aproape de Amaunet.

- Hai, a zis el, respirând greu. Povesteste-mi despre tine, floarea mea de Nil.

Amaunet s-a mulțumit să chicotească, privindu-l scurt în timp ce molfaia bomboanele. Ochii ei căpătaseră o strălucire bizară, reflectând mai intens flăcările decât până atunci. Asta l-a îngrozit pe Golescu, și totuși...

În cele din urmă, ea a înghițit ce avea în gură, i-a luat sticla de șampanie din mână și a sorbit.

- Ha! a făcut ea, scuipând înspre flăcări, care s-au întetit. Vrei să-mi auzi povestea? Atunci, ascultă, grăsanule. Acum o mie de mii de ani, exista o țară înverzită, ca o panglică de-a lungul unui fluviu. În spatele nostru se găsea deșertul, plin de șacali și demoni. Dar bărbatul și femeia mi-au spus

mereu că dacă aş fi rămas înăuntru noaptea, ca o fetiţă cuminte, nimic nu mi-ar fi putut face vreun rău. Iar dacă aş fi fost tot timpul cuminte, nu aş fi murit nicicând. Mă voi duce la fluviu, unde va veni un bărbat cu o luntre din trestii ca să mă ia spre Soare, şi voi trăi veşnic. Într-o zi, din deşert au apărut Oamenii Slabi. Suferiseră de foame atât de mult timp, încât erau convinşi că zeii doriseră ca oamenii să trăiască astfel. De aceea, când au văzut câmpiile înverzite de la noi, au spus că noi eram Fiara. Au venit călare şi au ucis cât de mulţi dintre noi au putut. Noi eram un popor mai puternic, ast-fel că i-am ucis pe toţi, şi le-am azvârlit trupurile în fluviu - şi după ei nu a venit nici o luntre! Si atunci m-am uitat la El, şi m-am temut.

- Dar cine era El, scumpa mea?

- Moartea, a zis Amaunet, şi lumina flăcărilor i-a jucat pe faţă. Marele Stăpân cu şiruri de dinţi lungi din fildeş. Solzii de pe cor-pul lui străluceau în razele lunii. Cel care nu lăsa umbră pe unde trecea. N-am văzut luntrea luând copii spre Cer; dar am văzut puterea Lui. De aceea, am luat lut de pe malul fluviului şi am modelat o Moarte mică, pe care am venerat-o şi am hrănit-o cu şoareci şi păsărele, cu tot ce puteam prinde şi ucide. *La toate aces-tea*, ziceam eu, *dar nupe mine; pentru ca Tu eşti măreţ*. În anul următor, din deşert au venit mulţi alţi călăreţi. Din nou război, multă hrană pentru EL şi atunci mi-am dat seama că, în realitate, El domnea peste lume. Poporul nostru a zis: *Nu putem rămâne aici. Nu suntem în siguranţă pe aceste câmpii*. Şi mulţi au renunţat şi s-au îndreptat spre miazănoapte. Dar bărbatul şi fe-meia au aşteptat prea mult. Au încercat să ne ia tot ce aveam, până şi bolurile şi blidele din casa noastră, şi așa femeia a găsit imaginea pe care eu o facusem după chipul Lui. M-a bătut şi mi-a zis că fusesem rea. A spart figurina. Iar El a pedepsit-o pentru asta. În timp ce ftigeam pe o potecă de-a lungul fluviului, Stăpânul Soare nu ne-a venit în ajutor; au apărut doar oamenii deşertului, iar aceştia i-au doborât pe bărbat şi pe femeie. Eu nu i-am ajutat. Am tot alergat de-a lungul fluviului şi m-am rugat Lui să mă salveze.

Glasul lui Amaunet scăzuse până la nivelul unei şoapte.

Părea un glas tânăr, aproape uman.

Golescu a rămas descumpănit. Trecutul ei nu fusese deloc misterios, așa

cum își imaginase, el, ci doar trist. Să fi fost vorba de lupte între triburi, în vreun ținut îndepărtat, uitat de lume?

Nu avea în față o prințesă întunecată, și nici o fiică de faraon. Doar o refugiată, ca oricare dintre femeile cu fețe supte pe care le văzuse de-a lungul drumurilor, împingând roabe pline cu ceea ce mai reușiseră să salveze din distrugerile provocate de razboaie.

- Dar măcar asta s-a întâmplat în Egipt? Cum ai reușit să scapi? a întrebat-o Golescu, îndrăznind să-și petreacă un braț pe după talia ei. Glasul lui părea să fi rupt un fel de vrajă; Amau-net s-a întors ca să-l privească și i-a zâmbit arătându-și toți dinții, dar starea ei de bucurie era tot întunecată. Iar zâmbetul l-a făcut pe Golescu să se simtă mic și vulnerabil.

- Apoi, pe fluviu a sosit o corabie sclipitoare, a zis ea. Și pe ea se afla Stăpânul Soare, care a întins mâna să mă apere. Nu venise după bărbatul și femeia care mseseră buni; venise după *mine*, aceea care nu crezuse niciodată în el. De aceea am înțeles că lumea este țesută doar din minciuni, iar asta chiar atunci, când am mers cu el și i-am ascultat poveștile despre cât de minunat va fi în Cer. Și s-a dovedit că avusesem dreptate să-l bănuiesc pe Soare, grăsanule. Prețul pe care l-am plătit pentru viața eternă a fost sclavia în Cer. Pentru lașitatea mea de a ftigi de Moarte m-au pedepsit lăsând aspida să mă muște. Am fost mușcată în fiecare zi și după cincisprezece ani, eram atât de încărcată de venin, încât nimic nu-mi mai putea face rău. Iar după ce au tre-cut o mie de ani, eram atât de sătulă de sclavia mea, încât m-am rugat din nou Lui. M-am dus pe malul fluviului, sub lumina lunii, mi-am sfâșiat straiele și mi-am dezgolit sânii în fața Lui, am îngenuncheat și l-am implorat să vină să mă ia. Am bociț și mi-am lipit buzele de glod. Cât de mult tânjeam după dinții lui de fildeș... Dar n-a vrut să vină. Și Stăpânul Soare m-a pus să călătoresc prin lume, să am de-a face cu hoți și ucigași, și să le spun muritorilor netrebnici viitorul ce-i așteaptă.

Amaunet a mai luat o gură de șampanie:

- Pentru că Soarele, am descoperit eu, este în realitate Diavolul. Nu are coarne ori coadă; vai, nu; arată ca un preot chipeș. Însă este meșterul cel mai mare la minciuni. Și eu m-am săturat, grăsanule, m-am săturat să trudesk pentru el. Nimic nu contează; nimic nu se schimbă. Soarele răsare

în fiecare zi, iar eu deschid ochii și urăsc soarele pentru că se înalță pe cer și urăsc roțile ce se învârt și animalele care mă trag înainte pe drum. Și pe EL îl urăsc cel mai mult, căci ia la sine pe toată lumea, dar se ferește să mă îmbrățișeze și pe mine.

Apoi Amaunet a amuțit, și a privit dincolo de foc, spre noapte.

Lui Goleescu i-a trebuit un moment până să-și dea seama că povestea ei se sfârșise, pentru că fusese prea preocupat să și-o imagineze pe Amaunet alergând cu sânii goi pe lângă Nil. Însă imediat după aceea a tresărit ușor și s-a trezit la realitate; a etichetat povestea drept *metaforă complicată*, și a căutat să revină la treburile din lumea reală.

- Ai vorbit de acest Diavol, scumpa mea, a zis el, în timp ce Amaunet îndesa încă un pumn de bomboane în gură, și de hoți și ucigași. Cei care-ți aduc lucruri de furat. Duci toate prăzile astea Diavolului?

Cu gândul în altă parte, și mestecând cu gesturi mecanice Amaunet nu i-a răspuns, rămânând cu privirea spre flăcări.

- Ce s-ar întâmpla dacă nu i-ai duce prăzile? a insistat Goleescu. Nu te-ai gândit să le duci undeva ca să le vizi?

- De ce să fac asta? l-a întrebat Amaunet.

- Ca să te îmbogățești, a zis Goleescu, începând să regrete că o facuse să se amețească atât de mult. Ca să nu mai trăiești în sărăcie și mizerie.

Amaunet a pufnit din nou în răs, iar hohotul ei a amintit de ruperea unei pojghițe de gheață.

- Banii nu ar aduce nici o schimbare, a zis ea. Nici pentru mine, nici pentru tine.

- Dar unde trăiește acest Diavol metaforic al tău? a insistat el. La București? La Kronstadt? Aș putea discuta cu el în numele tău, ce zici? Să-l ameninț nițel? Să-ți renegociez contractul? Mă pricep la așa ceva, draga mea. De ce să nu stau de vorbă cu el, ca de la bărbat la bărbat?

Asta a făcut-o pe Amaunet să se înfurie atât de rău, încât a scăpat jos cutia cu bomboane de ciocolată.

- Ori ce-ar fi să-l pui puțin la treabă pe drăguțul de Emil? a zis Goleescu. Ce-ar fi să realizezi un număr de magie cu transmiterea gândurilor. Și poate am reuși săînjbhebăm ceva deosebit, cum ar fi elixire ale iubirii,

leacuri contra chelirii. Mi-a zis mie o păsărică-n zbor că împreună am putea face avere, a adăugat el cu glas ispititor.

Amaunet a încetat să râdă. S-a uitat la Golescu și a rânjit.

- Ți-am spus doar. Nu. Emil este un secret.

- Și de cine ascundem acest secret, doamnă? a întrebat-o el. Amaunet s-a rezumat să clatine din cap. A pipăit pe jos, a găsit cutia cu bomboane și le-a cules pe ultimele.

- Ar afla El, a murmurat ea, mai mult către sine. Și atunci, mi l-ar lua. Nu e cinstit. *Eu* l-am găsit. Ce prost cu pretenții; să caute sub dealuri. Să aștepte pe lângă inelele vrăjitoarelor!... Ca și cum poveștile astea ar fi adevărate. Când, de fapt, ar fi trebuit să caute în azilurile de nebuni. Paznicul de acolo

1 Aluzie la ciuperci care cresc într-o dispunere circulară, despre care bas-mele spun că apar acolo unde zâne sau vrăjitoare au dansat în cerc (n. tr.).

spunea: uitați, doamnă, avem un mic geniu care se crede vampir. Și când l-am văzut, mi-am dat seama, cu ochii lui mari, și capul mare, ce fel de sânge îi curge prin vine. Potirul sfânt al lui Egeu, dar l-am găsit. De ce să renunț la el? Doar unul ca el ar putea găsi o cale...

Alte și alte metafore blestemate, a gândit Golescu.

- Cine este Egeu? a întrebat el. Acesta e numele adevărat al Diavolului?

- Ha! Ar vrea el! Un diavol ceva mai mic...

Glasul lui Amaunet s-a stins în sunete neinteligibile. Ori aveau vreo semnificație? Ascultând, Golescu a distins silabe ce alunecau și sâsâiau, ca niște cuvinte adevărate.

Dacă mai aștept mult, are să adoarmă, și-a dat el seama.

- Hai, scumpa mea, orele sunt înaintate, a spus el, pe to-nul cel mai seducător de care era capabil. Haide să mergem la culcare.

Și a întins mâinile ca să o tragă mai aproape, și căutând să-și croiască drum prin straiile ei.

Pe neașteptate, s-a trezit zăcând pe spate și holbându-se la o fantomă. Cu ochii și dinții de foc, o umbră întunecată semănând a mantie sau aripi, cu ghearele gata să sfârtece. A auzit un țipăt ascutit, după care a venit lovitura, iar din întunericul catifelat au sărit scânteii în toate părțile.

A deschis ochii în semiobscuritatea de dinaintea zorilor, acel albastru cerulean din care stelele au fugit dej a. o-a ridicat în capul oaselor, și a clipit ca să alunge din durere. Era îmbi-bat de rouă, îi plesnea capul de durere și nu reușea să vadă clar.

Alături de el, un firicel de fum se ridica din cenușa rămasă de la foc. De cealaltă parte a gropii pentru foc, Emil stătea acolo unde msese uitat de cu seară. Se uita spre răsărit cu o expre-sie de groază pe față și scâncea slab.

- Doamne și toți îngerășii tăi, a gemut Golescu, pipăindu-și cucuiul de pe frunte. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Emil nu i-a răspuns. Golescu a încercat să-și aducă aminte, însă mintea lui (dată fiind lovitura căpătată în cap) nu mai funcționa cum trebuia. S-a gândit că încercarea lui de seducție mersese destul de bine. Cucuiul mare de deasupra ochilor constituia un semn clar că ceva nu se întâmplase conform planului, și totuși...

Emil a început să plângă și să-și frângă mâinile.

- Ce dracu-i cu tine? a zis Golescu, rostogolindu-se și ajun-gând pe palme și genunchi.

- Soarele, a spus Emil, fără să-și dezlipească ochii de la strălucirea ce creștea la orizont.

- Și nu ai pe tine costumul cu acoperitoare pentru ochi, așa-i? I-a răspuns Golescu, ridicându-se hotărât începătoare. S-a strâmbat imediat și dus mâinile la cap. Spune-mi, micuț stri-гой, am avut cumva norocul să fac amor noaptea trecută? N-ai cumva știință ce a făcut doamna mea neagră?

Emil a suspinat, ȳiriându-și ochii acoperiți.

- Mda, în regulă, să te duc înapoi în coșciugul tău confor-tabil și cald, a zis Golescu, ștergându-și praftul de pe haine. Hai!

Emil a venit imediat alături de el. A deschis ușa căruței și omulețul a sărit înăuntru, dispărând în dulapul de sub patul lui Amaunet. Emil a trântit ușa acelui dulap cu zgomot. Așternuturile din pat s-au mișcat. Amaunet s-a ridicat în ftmd și l-a fulgerat cu privirea le Golescu.

Ochii li s-au întâlnit. *Nici ea nu știe ce s-apetrecut!* a gândit Golescu, atât de bucuros, încât durerea a început să-i palpite în cap la fel ca bătăile de inimă.

- Doamnă, dacă nu te superi, a zis el, pe un ton de reproș, l-am adus pe

Emil la culcare. L-ai uitat afară peste noapte.

A întins mână să-și ridice și pălăria, dar n-o avea pe cap.

- Ieși, i-a zis Amaunet.

- Pe dată, doamnă, a zis el și s-a retras cu toată demnitatea de care a fost în stare. A închis ușa, și a zărit pălăria prinsă într-un tufiș plin de ghimpi, aflat la vreo trei metri de locul în care zăcuse.

„Ce distracție cred c-am avut...” și-a zis el și începând să rânjească.
„Barbu, diavol seducător ce ești!”

Și, cu toate că-l durea capul, gata să-i crape, a zâmbit satisfăcut tot timpul cât a adunat vreascuri ca să reaprindă focul.

În zilele de sărbătoare ale anumitor sfinți și la târgurile organizate la răspântii în cinstea recoltei, își așezau și ei căruțele vopsite în negru alături de cele în culori vii și strălucitoare. Amaunet se ocupa de ghicitul în palmă. Căruța ce slujea drept remorcă a început să se umple din nou cu lucruri de furat, astfel că acum Golescu dormea pe rulouri alcătuite din co-voare și tapiserii, iar sfinții se holbau la el de pe icoanele de lemn, veghindu-i somnul. Păreau îngroziți până la ultimul de ceea ce vedeau.

Amaunet nu a vorbit deloc despre noaptea petrecută în apropierea focului. Cu toate acestea, Golescu și-a închipuit că apăruse o schimbare de atitudine față de el, ceea ce l-a făcut să aibă o părere mult mai bună despre sine: o privire ciudat de tulburată în ochii ei, o idee de șovăială, ceea ce ar fi sugerat un sentiment *dejenă* la cineva mai puțin asprit de viață.

- Mă visează, i-a spus el lui Emil într-o noapte, în timp ce stârnea focul să ardă mai viu. Pe ce pui rămășag? Mă dorește, dar mândria nu-i îngăduie s-o recunoască și să cedeze. Emil nu i-a răspuns, uitându-se cu un aer absent la apa ce bolboro-sea pentru fierberea cartofului său de seară.

Amaunet a coborât din căruță. S-a apropiat de Golescu și i-a întins un petic de hârtie.

- Măine o să ajungem la Kronstadt, i-a zis ea. Tu o să intri în oraș. Să cumperi ce-am scris eu pe listă.

- Și unde o să găsesc toate astea? s-a văicărit Golescu, după ce a citit lista. La un alchimist? N-am auzit nici de jumătate dintre substanțele astea. Cu excepția... A ridicat ochii spre ea, străduindu-se să nu zâmbească. Aici scrie

ciocolată, nu? De care vrei, bomboane cu cremă? Caramele? Cu nuci?

- Nu, a spus Amaunet, întorcându-i spatele. Vreau un calup din ciocolată pură. Vezi dacă poți găsi un cofetar să-ți vândă o parte din rezervele lui.

- Ha-ha-ha, a făcut Golescu, cu subînțeles, însă ea nu a luat în seamă expresia lui de veselie.

Deși Kronstadt era un oraș mare, ce abia mai încăpea între zidurile lui medievale, Golescu a trebuit să facă trei drumuri, până la trei spițeri diferiți, ca să poată găsi toate articolele de pe listă, mai puțin ciocolata. A avut nevoie de cel puțin o oră ca să găsească ciocolata, slujindu-se de toată istețimea și răbdarea ca să îl convingă pe ajutorul unui cofetar să îi vândă un calup de substanță brută.

„Oricine și-ar putea închipui că am încercat să obțin secrete de stat,” și-a zis Golescu în sinea lui, în vreme ce ieșea dintr-o dugheană cu o bucată de jumătate de kilogram, înfașurată în hârtie cerată. Pfu! Golescule, dacă trebuie să faci o treabă atât de mizeră, înseamnă că-ți risipești talentul. Ce-ai devenit în ultima vreme, un catâr oarecare, trimis să rezolve câte-o treabă care înseamnă nimica toată?

Iar când a revenit în tabăra din afara orașului, nu s-a ales cu laudele pe care considera că le merita. Amaunet i-a smuls din mână sacul și s-a uitat grăbită prin el, în timp ce Golescu a rămas în poziție de drepti în fața ei, simțind cum îi înțepenesc picioarele. Ea a scos calupul de ciocolată din sac și s-a holbat la el. Apoi a tresărit ușor, și nările i-au vibrat. Golescu a avut impresia că asta o facuse pe Amaunet să se-mene cu un cal.

- Să sper că ai gătit ceva pentru mine în seara asta? a întrebat el.

Amaunet a tresărit și s-a întors către el, ca și cum i s-ar fi cerut să pună pe masă un bebeluș copt, în sos de capere.

- Nu! întoarce-te la Kronstadt. Mănâncă ceva la o tavernă. De fapt, caută-ți o cameră. Te rog să nu te întorci decât peste două zile, înțelegi? Să revii în zorii celei de-a treia zi.

- Am înțeles, a zis Golescu, cu un aer jignit. În cazul ăsta, să-mi iau banii și o geantă cu lucruri pentru dormit, nu? Nu pentru că n-aș avea încredere în tine, bineînțeles.

Drept răspuns, Amaunet i-a întors spatele și a dispărut în căruță, ținând

sacul strâns la piept.

În timp ce mergea spre oraș ducând geanta în mână, Goleescu s-a mai înveselit. Avea bani, haine de schimb și nimeni nu avea să-i poruncească în următoarele zile.

Nu-l îngrijora în mod deosebit ideea că Amaunet se putea sluji de absența lui pentru a pleca singură mai departe. Oame-nii obișnuiți să bată drumurile aveau un număr redus de lo-curi în care să-și desfășoare activitățile care le asigurau traiul, iar el trăise printre ei îndeajuns de mult ca să cunoască șirul de târguri și localități care faceau parte din itinerarul lor. Nu trebuia decât să ia calea căruțelor, și mai devreme sau mai târziu, avea să o regăsească pe Amaunet. Doar dacă nu părăsea drumul și rămânea locului undeva; atunci ar fi fost mai greu de găsit decât un ac în carul cu fân. Sau o pietricică între mii de pe prundiș. Sau... și s-a amuzat cale de mai bine de un kilometru alcătuind alte asemenea comparații.

Cum se întorcea la Kronstadt la vremea apusului, Goleescu s-a oprit în fața unei uși joase și întunecate. Nu exista vreo firmă care să dea de înțeles că dincolo de ea ar fi fost o tavernă, dar mirosul de țuică și vin ce răzbătea până afară vorbea grăitor despre ce avea să găsească înăuntru. Ferindu-și capul, a intrat și imediat ce ochii i s-au obișnuit cu semiîntunericul, s-a îndrep-tat spre tejghea, în spatele căreia se găseau butoaie, și spre me-sele așezate prin colțuri umbrite.

- Un pahar de șnaps, te rog, i-a zis el cârciumarului cu față tristă. La mese stăteau băutori tăcuti, unii uitându-se la el cu un aer bănuitor, alții neluându-l în seamă. Unul sau doi păreau terminați, cu capetele căzute pe masă, alături de paharele cu băutură. Doar o pereche de văcari aflați lângă tejghea erau prinși într-o discuție. Goleescu a zâmbit drept salut către toți cei aflați în local, a pus o monedă pe blatul tejghelei și s-a re-tras cu paharul lui către o masă neocupată.

- II caută peste tot, tocmai spunea unul dintre văcari. Vin-dea ceva despre care spunea că face ouăle să fie mai mari.

- A murit cineva? a întrebat celălalt văcar.

- N-am auzit tot ce s-a spus, dar au reușit să le împuște mai pe toate...

Cât mai discret cu putință, Goleescu s-a ridicat pe jumătate și a întors

scaunul pe care se așezase, astfel încât să se afle cu spatele spre bar. Ducând paharul spre buze, s-a uitat peste buza lui și a dat cu ochii de cineva dintr-un colt întunecat, care îl urmărea cu atenție.

- În sănătatea domniei voastre, a zis el, și a băut.

- Ce ai în săculețul acela? l-a întrebat omul din colt.

- Vă rog, domnule, mămica m-a trimis la piață să cumpăr pâine, a spus Golescu, surâzând. Necunoscutul s-a ridicat și a venit mai aproape. Fără să vrea, Golescu s-a tras înapoi. Ne-cunoscutul nu a luat în seamă reacția lui și s-a așezat la masă.

Era un bătrân îmbrăcat în haine negre și prăfuite, slab, practic numai piele și os, având haina sărăcăcioasă încheiată la toți nasturii. Era chel, cu trăsături uscățive și pielea de cu-loarea cerii, și emana un anumit miros, însă privirea lui ar fi intimidat pe oricine. Străluceau ca niște perle, ușor lăptos, ca ochii unui orb.

- Umbli cu Mama Egipt, nu? i-a zis bătrânul.

- Despre cine vorbești? l-a întrebat Golescu, lăsându-și pa-harul pe masă.

Bătrânul l-a măsurat cu dispreț.

- O cunosc, i-a zis. Madam Amaunet. Și eu bat drumurile. Te-am văzut la iarmarocul din Argeș, făcându-ți de lucru prin apropierea căruței ei. Tu vorbești în numele ei pe unde e ne-voie și-i rezolvi treburile, nu? Te-am urmărit.

- Cred că mă confunzi cu cineva mai chipeș, a zis Golescu, - Pfui, a zis bătrânul și a făcut un gest cu mâna invitându-l pe Golescu să tacă. Și eu am lucrat pentru ea. Niciodată nu rămâne fără vreun sclav pe lângă ea, care să o slugărească.

- Prietene, eu nu slugăresc pe nimeni, a zis Golescu, dar a simțit o curioasă împunsătură de gelozie. Și e vorba de o fe-meie sărmană și slabă, nu?

Bătrânul a pufnit în râs. Hohotele lui aduceau cu scârțâitul unei uși.

- Ia spune-mi, mai strânge lucruri pentru Diavol?

- Despre ce Diavol vorbești? a întrebat Golescu, reze-mându-se de spătar și străduindu-se să pară amuzat.

- De stăpânul ei. L-am văzut o dată. Cu un aer absent, bătrânul a ridicat

mâna și a plesnit o muscă așezată pe obra-zul lui. Niște soldați prădaseră o moschee, și furaseră și o lampă de aur. Ea le-a dat bani pe ea. Nu era prea grea, dar, cum să spun, incomod de cărat. Iar când am mers până la Teufelberg să descărcăm toate lucrurile, m-a pus să-i aduc lampa, ca nu cumva să se strice lucrătura fină. Și atunci l-am văzut acolo pe Diavol. Aștepta lângă căruțele lui. Semăna cu un neamț înstărit.

- Îmi pare rău, amice, dar nu-mi dau seama la cine te re-feri, a zis Golescu. A inspirat adânc și a continuat: Dar eu am *auzit* de un stăpân al hoților, care e pesemne cunoscut în anu-mite locuri sub numele de Diavolul. Am dreptate? E felul de om cu putere, capabil să tragă sfori pentru ca slujbașii corupți să se grăbească în a-l sluji, nu? Care adună bogății fără să ri-dice măcar un deget?

Bătrânul a râs din nou cu glas scârțâitor.

- Îți închipui că știi totul, a zis el. Și crezi că are vreun loc în banda lui pentru unul care e meșter la vorbe ca tine?

Luat prin surprindere, Golescu a dus paharul spre buze.

- Și eu am fost un nechibzuit, a spus bătrânul, lovind tăblia mesei cu palma ca să fie mai convingător, deși sunetul făcut a sunat mai degrabă ca plesnetul unei mânuși. Și eu am cre-zut că o să mă îmbogățesc. Că mă voi sluji de ea ca să urc în viață. Habar nu aveam ce era ea de fapt.

- Și ce e, bunicule? L-a întrebat Golescu, clipind șmecherește către crâșmar. Omul a făcut un gest din umeri și s-a uitat în altă parte. Fără să ia în seamă vorbele, sau neauzindu-le, bătrânul s-a aplecat spre Golescu și i-a zis cu glas scăzut:

- Există *strigoi* care umblă prin lumea asta. Nu crezi, ba chiar te umflă râsul, dar e adevărat. Pe ei nu-i interesează su-fletul tău. Tânjesc după lucruri frumoase. Ori de câte ori iz-bucnește vreun război, ei dau târcoale prin preajmă, ca niște muște la hoit, și fliră ce pot și ei când armatele se apucă de je-fuit. Dacă o casă stă să ia foc și să ardă până la temelie, ei știu primii; îi vezi bântuind pe strada aceea cu mult înainte, și să vezi ce le mai sticlesc ochii! Așteaptă doar noaptea, când se pot strecura înăuntru ca să flire picturi, sculpturi, cărți, tot ce este frumos și rar, înainte ca vâlvătăile să cuprindă totul. Uneori iau și copii. Ea este unul dintre acei strigoi. Dar a

obo-sit, s-a lenevit. Cumpără de la hoți, în loc să facă singură toată treaba. Dar Diavolului nu-i pasă. Se mulțumește cu ce-i aduce ea. Și după aceea ea merge de la un târg la altul, și până și ucigașii se crucesc atunci când umbra ei cade asupra lor, și, cu toate astea, îi aduc lucruri frumoase. Nu e adevărat?

- Bunicule, ce vrei? l-a întrebat Golescu.

- Îi vreau secretul, a spus bătrânul. Să-ți povestesc despre el, și atunci o să i-l poți fura să-l aduci aici, ca să ne bucurăm de el. Ce-ai zice să rămâi tânăr pe vecie?

- Mi-ar plăcea, a spus Golescu cu calm. Dar nu există așa ceva.

- Înseamnă că n-o cunoști prea bine pe Mama Egipt! a zis bătrânul, rânjind înfiorător. Mă uitam pe gaura cheii când își făcea amestecul pentru Cupa Neagră. Mai are caseta aceea în care-și ține prafurile?

- Da, a spus Golescu, silit să recunoască adevărul.

- Așa reușește! a zis bătrânul. Pune câte puțin dintr-unul, puțin din altul, macină prafurile acelea împreună și, deși am urmărit-o ani în șir, n-am reușit să văd ce pune în cupă, și nici cantitățile potrivite. Esență de vii, da, și niște lucruri ciudate -arsenic, și vopsea! Apoi bea și plânge, și țipă de-ai crede că are să moară. Însă ea rămâne vie. Mi-a trecut viața trăgând cu ochiul pe gaura cheii, văzând-o doar cum capătă viață. Aș fi putut ftigi de lângă ea de multe ori, dar am rămas, și mi-am risipit viața, crezând că o să-i pot deprinde secretele. Dar într-o noapte m-a surprins urmărind-o și m-a blestemat. Atunci am mgit. Am stat ascuns ani în șir. Acum a uitat de mine. Dar când am văzut-o în Argeș, și tu erai cu ea, m-am gândit că mă poți ajuta. Asta e! Așa că află ce pune în cupa aceea a ei și adu-o la mine. O s-o bem împreună. Vom trăi în veci și-o să ne îmbogățim ca niște regi.

- Să o trădez pe femeia iubită? a zis Golescu. Și să dau cre-zare unei asemenea povești doar pentru că...?

Bătrânului, care ajunsese să se cutremure de patimă, i-au trebuit câteva momente până să-și dea seama ce spusese Golescu. Apoi l-a măsurat cu o privire disprețuitoare.

- O iubești? Pe *Mama Egipt*? Acum văd eu că mi-am bătut gura degeaba în fața unui dobitoc.

Și bătrânul s-a ridicat în picioare. Golescu a întins o mână, încercând să fie împăciuitoare.

- Stai, tataie, n-am spus că nu te cred, dar trebuie să re-cunoști că asta e o poveste greu de crezut. Unde ți-e dovada?

- Du-te naibii, i-a zis bătrânul, îndepărtându-se de masă.

- Câtă vreme ai stat cu ea? a întrebat Golescu, dând să se ridice pentru a-l urma pe bătrân.

- M-a cumpărat de la un azil de orfani din Timișoara, a spus bătrânul, întorcându-se cu un surâs încărcat de ură. Aveam zece ani.

Golescu s-a așezat brusc, privind în urma omului ce dispărea în noapte.

După ce a gândit cu febrilitate vreme de câteva minute, a dat peste cap restul de șnaps din pahar și s-a ridicat, cu gând să-l urmeze pe acel bărbat. Când a ajuns în stradă, aprivit de-a lungul străzii. Luna mare și rotundă se înălțase pe cer, iar în lumina ei a văzut stradă de parcă ar fi fost zi, doar că umbrele erau întunecate, cu contururi neclare. Undeva, departe, un câine a urlat a pustiu. Cel puțin așa i s-a părut lui. Iar pe stradă, nici urmă de bătrân.

Golescu a simțit un fior și a plecat în căutarea unui adăpost ieftin peste noapte.

Ieftin sau nu, situația i-a dat lui Golescu un sentiment plăcut, pentru că s-a văzut din nou dormind într-un pat adevărat. A doua zi dimineață, zăbovind la cafea și chifle dulci, s-a prefacut a fi un milionar în vacanță. Căpătase demult obiceiul de a nu acorda prea mare importanță misterele vieții, nici măcar celor mari și neplăcute, astfel că ziua în amiaza mare, i s-a părut ușor să-l socotească pe bătrânul întâlnit drept un nebun fără pereche. Amaunet sigur se bucura de o proastă re-putație printre oamenii aflați mereu pe drumuri, dar de ce trebuia să se sinchisească el?

De la hotel, a plecat zăngănindu-și monedele din buzunar și a umblat pe străzile din Kronstadt de parcă tot orașul ar fi fost al lui.

În Piața Sfatului, atenția i-a fost atrasă de o platformă ce fusese ridicată acolo, gemând de polițe, casete și cutii în care se găseau cele mai neobișnuite obiecte. Vreo douăzeci de oameni cotrobăiau prin ele fără nici o grijă. Câțiva polițiști înar-mați stăteau să păzească toate lucrurile de acolo,

la care se adăugau doi nenorociți încătușați.

Simțind în nări parfumul, nu tocmai neplăcut, al nenoro-cirii altora, Golescu a pornit să investigheze.

- Mă-nșel cumva, ori este vorba de o vânzare prin licitație a lucrurilor unor datornici? l-a întrebat el pe un sergent.

- Nu greșiți defel, i-a răspuns polițistul. E vorba de o operă ambulantă. Iar cei doi faliți sunt foștii ei directori. Adevărat, dom-nilor? a făcut el și l-a împuns cu bastonul pe unul dintre ei.

- Din nefericire, așa e, a răspuns celălalt cu un aer mohorât. Vă rog să intrați, domnule, și vedeți dacă nu cumva găsiți ceva care să vă atragă atenția. În acest fel ne veți reduce din datorie și veți învăța din lecția pe care am primit-o noi. Și nu uitați, Diavolul are în iad o țepușă anume pentru trezorerii necăjiți ai teatrelor ambulante.

- Vă plâng de milă, a spus Golescu, și a coborât de pe plat-formă cu o expresie ce-i trăda înfocarea de a cotrobăi prin lu-crurile care le aparținuseră până nu demult.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost un șir de costume, sclipind de poleială și pene multicolore de marabu. Și-a petrecut câteva minute căutând ceva elegant care să i se potrivească, dar singura costumație pe măsura lui era un surtuc și niște panta-loni strâmți, făcuți din catifea roșie. A observat și o etichetă pe care stătea scris neglijent, Faust 1 - 2.

- Diavolul, adevărat? a făcut Golescu. Ochii i-au sclipit în vreme ce în minte a început să i se înfiripe o idee. Și-a petrecut costumul de culoare roșie peste braț și a căutat mai departe. Acea realizare a operei se slujise neîndoielnic de un număr de diavoli mai puțin importanți; mai existau acolo costume cu mărimi mici, de culoare neagră, pantaloni strâmți și glugi cu urechi. Golescu a mai luat un astfel de costum, unul ce i s-a părut mai puțin ata-cat de molii. În altă ladă, a descoperit pantalonii roșii și căciulită ce faceau parte din costumul lui Mefisto. Scotocind printre lu-crurile mai puțin atrăgătoare și printre măștile din mucava, a des-coperit o liră care avea strunele din sfoară. A adăugat-o și pe aceea la maldărul obiectelor pe care voia să le cumpere. În cele din urmă, a observat și un sicriu de teatru, pus într-o dungă între două elemente de decor. Chicotind în sinea lui,

Golescu l-a tras afară dintre celelalte obiecte, a încărcat în el tot ce dorea să cum-pere, și l-a împins de-a latul platformei, până la casier.

- Stimate domn, o să iau toate aceste lucruri, a zis el.

Până să ajungă la camera lui de hotel cu sicriul, tot fluierând un cântecel vesel în timp ce înainta, în minte a început să îi scli-pească ideea unei scenete. A scos afară cele câteva lucruri cumpărate și le-a examinat. A probat costumul de Mefisto (i se potrivea de minune, mai puțin încălțările ascuțite la vârf, și care îl cam strângeau) și s-a dichisit puțin în fața singurei oglinzi aflate în încăpere, cu toate că a trebuit să se retragă până aproape de peretele celălalt ca să se poată vedea din cap până în picioare.

- Imposibil să-mi găsească vreun cusur, a zis el cu glas tare. Ce splendoare! Păi, costumul ăsta ar merge și la Viena! Și chiar dacă ar avea vreo nemulțumire... doar o poți tu convinge, Golescule, arăți ca un june.

Încântat de sine, a dat o comandă extravagantă când a coborât să ia cina. La salata de castraveți, udată din belșug cu vin, a întocmit cuvântări de o asemenea eleganță, încât, după ce a dat gata și a doua sticlă, i s-au aburit ochii. În cele din urmă, s-a ri-dicat, oarecum nesigur pe picioare, și a urcat ca prin vis scările spre camera lui, timp în care un grup de bărbați a intrat din stradă.

- Gata! Stai jos, omule, ai nevoie de un pahar de tărie. Mai sângerează bietul om?

- Aproape că nu. Aveți grijă de piciorul meu!

- I-ai ucis pe amândoi?

- Pe unul sigur l-am dovedit. Mi-au trebuit trei gloanțe de argint! Capul lui e în căruță, în spate. Trebuia să vedeți...

Golescu nu a ascultat mai departe, pentru că în acele clipe tocmai dădea colțul următorului palier și era prea concentrat asupra viziunilor ce îi treceau prin minte în legătură cu sceneta pe care avea de gând să o joace.

Golescu se arătase atât de încrezător în visul lui, încât a doua zi s-a dus la un om care avea o tiparniță și a comandat un teanc de fluturași. Rezultatul, ce i-a fost prezentat cât își omora vremea în taverna de peste drum, în tovărășia unei sticle de șliboviță, nu s-a dovedit impresionant, așa cum sperase, cu toate acestea, fluturașii erau plini de nenumărate semne de

mirare, iar asta l-a făcut să fie bine dispus.

Până să plece din Kronstadt, sceneta s-a încheiat perfect în mintea lui, adică în zorii celei de-a treia zi. Căscând din răspuțeri, a pus jos sicriul și și-a scos punga, pentru a-și face socotelile cu proprietarul tavernei.

- Iată și un cadou pentru personalul hotelului, stimat domn, a spus Goleșcu, azvârlind pe tejghea o mână de monede din alamă și cupru, mai toate de valori mici. Am avut parte de un serviciu de invidiat.

- Fie ca toți sfinții să-ți fie alături, i-a spus hangiu, fără să se bucure cătuși de puțin. Ai vreo adresă, în caz că primesc vreun mesaj pe numele tău?

- A, sigur, dacă se-ntâmplă să treacă pe aici arhiducele, care mi-e prieten, dă-i te rog de știre că am plecat la Paris, i-a răspuns Goleșcu. Sper că știi, lucrez în domeniul spectacolului.

- În acest caz, îmi îngădui să chem o șaretă? l-a întrebat pro-prietarul tavernei. Poate una cu roți aurite?

- Nu cred că e nevoie, i-a răspuns Goleșcu. O să fac o plim-bare până la Predeal. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten care are o șaretă personală, înțelegi?

- Vrei să te duci pe jos până acolo? a făcut patronul tavernei, și rânjetul lui a fost înlocuit de o privire de-a dreptul cu-rioasă. S-ar cuveni să fii tare prevăzător, înțelegi? Se spune că pe drumurile de țară bântuie nu știu ce monstru.

- Un monstru? Serios, amice, a spus Goleșcu, fluturând de-getul spre el în semn de reproș. Crezi că aș fi ajuns la vârsta asta dacă aș fi dat crezare unor asemenea povești?

Și-a pus coșciugul din nou pe umăr, apoi și-a ridicat sacul și s-a îndepărtat.

Cu toate că dimineața era răcoroasă, până să ajungă la mar-ginea orașului a început să asude, iar când a pășit pe drumul ce ducea spre locul unde se aflau căruțele, buna dispoziție a lui Goleșcu scăzuse în bună măsură. Cu toate acestea, a rân-jit când a văzut căruțele în același loc, și caii păscând cu un aer placid acolo unde fuseseră legați. Imediat ce a bătut cu pu-tere în ușa lui Amaunet, a răcnit:

- Scumpilor, a sosit nenea Barbu! N-a primit nici un răspuns.

- Hei, ce faceti?

Atunci i s-a părut că aude un sunet ascuțit, aducând a ne-chezat.

- Eu sunt, a spus el, încercând să deschidă ușa. Aceasta nu era încuiată.

După ce a depus sicriul pe pământ, a deschis ușa cu un aer precaut.

L-a întâmpinat un miros pătrunzător: dulceag și încărcat de arome, poate chiar de sânge. Golescu a scos o batistă și a pus-o peste nas. S-a aplecat în față, privind cercetător în semiîntunericul din interiorul căruței.

Amaunet zăcea întinsă pe pat, complet îmbrăcată. Își ținea brațele încrucișate la piept, ca orice mort. Pielea ei era cenușie, și ochii îi erau închiși. Radia atâta fericire, încât, la început, Golescu nu și-a dat seama bine cine se afla pe catafalc. S-a stre-curat discret înăuntru, aplecându-se ca să o vadă mai de aproape.

- Doamnă? a zis el și a întins mâna, ca să o prindă de înche-ietură. Era rece ca gheața. Vai de mine! a exclamat el.

Amaunet zăcea acolo, transfigurată de starea ei și, în cele din urmă, frumoasă.

Abia ținându-se pe picioare, Golescu s-a retras, și de pe pat a căzut ceva. O cupă neagră, o cană făcută dintr-o piatră de culoare neagră, s-a rostogolit lapicioarele lui. Laînceput, i s-a părut a fi goală; însă, în timp ce s-a rostogolit, din ea a început să se scurgă un lichid negricios.

- A, asta era Cupa Neagră, a spus Golescu, parcă simțind o farmrie de frișca azvârlită în față.

Copleșit de sentimente contradictorii, a clipit grăbit din ochi. Abia după un moment a reușit să-și dea seama că zgo-motul țiuitor provenea din caseta aflată sub patul lui Amau-net. Suspînând, s-a aplecat și l-a scos de acolo pe Emil.

- Ieși afară de acolo, vierme, a zis el.

- Mi-e foame, a zis Emil.

- Doar atât ai a-mi spune? s-a răstit Golescu la el. Regina tristeții e moartă, iar pe tine te doare doar de nenorocitul tău de cartof?

Emil nu a scos nici un sunet.

- Și-a pus singură capăt zilelor?

- Cupa a ucis-o, a zis Emil.

- Da, otrava din ea, atâta lucru pot și eu să înțeleg, nătărăule! Dar *de ce*?

- Voia să moară, a spus Emil. Era foarte bătrână, dar nu putea muri.

Mereu zicea: „Pregătește-mi o otravă ca să-mi iau viața.” I-am pregătit o cupă în fiecare lună, dar niciodată nu a dat roade.. La un moment dat, ea mi-a zis: „Ce-ar fi să încerci să pui și teo-bromură?” I-am urmat sfatul și a dat rezultate. Iar ea a râs.

Golescu a rămas cu ochii holbați la el multă vreme, după care s-a prăbușit pe un scaun.

- Doamne Dumnezeu, a bolborosit el, cu lacrimi în ochi.

Înseamnă că era adevărat. Devenise nemuritoare.

- Mi-e foame, a repetat Emil.

- Dar cum s-a întâmplat ca cineva să se sature de viață? Doar e atât de plină de promisiuni! Numai dacă te gândești la pâi-nea caldă cu unt! La somn. La felul în care îi faci pe oameni să creadă în tine. Interesante posibilități, a zis el. I s-a oferit tot norocul din lume, cum se putea să azvârle totul cât colo?

- Norocul nu e pentru oricine, a zis Emil.

- Dar tu ce știi? l-a întrebat Golescu, privindu-l fix. Tu, care te pricepi la poțiuni fermecate? Apropo, poți să o pregă-tești și pe aceea care-ți dă viață veșnică?

- Nu, a spus Emil.

- Nu? Esti sigur? -Da.

- Și atunci, la ce te pricepi? l-a întrebat Golescu, frecându-și bărbia. Ești un idiot. Cu toate astea... S-auitat la Amaunet, al cărei zâmbet i se părea tot mai neliniștitor. Poate că ea a încheiat, totuși, un târg cu Diavolul. Poate că viața eternă nu este chiar ceea ce se spune, dacă ea a ținut atât de mult să scape de ea. Ce are în mână?

Aplecându-se, i-a desfăcut mâna făcută pumn. Printre degete se strecura ceva: botul unei figurine minuscule, modelat rudi-mentar din lut. Un crocodil.

- Vreau un cartof, a spus Emil. Golescu s-a înfiorat.

- Mai întâi va trebui să săpăm o groapă ca să o înmor-mântăm, a zis el.

Până la urmă, a săpat-o singur, pentru că Emil, fiind înfo-folit și purtând ochelari pentru a fi ferit de lumina soarelui, nu putea folosi cazmaua.

- Odihnește-te în pace, frumoasa mea necunoscută, a mormăit Golescu, aplecându-se pentru a coborî în mormânt cadavrul înve-lit într-un cearșaf al lui Amaunet. Ți-aș fi dat și coșciugul, dar aș vrea să-l folosesc la altceva, iar cearceaful ăsta e foarte bun, serios. Dar eu nu prea cred că-ți mai pasă de ceva acum. S-a ridicat și și-a scos pălăria. Ridicând ochii spre cer, a adăugat: Sfinți din ceruri, dacă această biată creatură și-a vândut sufle-tul Diavolului, atunci vă rog să nu mai luați în seamă umilele mele vorbe. Dar dacă există vreo portiță de care să poată pro-fita ca să scape de pedeapsa veșnică, eu trag nădejde că îi veți îndruma sufletul, astfel ca să-și afle odihna veșnică. Și, fiindcă tot vorbeam despre asta, de acum înainte voi duce o viața mai virtuoasă. Amin.

Și-a pus pălăria înapoi pe cap și a pus iarăși mâna pe cazma ca să umple groapa cu pământ.

În noaptea aceea, Golescu a vărsat câteva lacrimi pentru Amaunet, sau mai curând pentru șansa pierdută și, cât a dor-mit, a visat-o. La ora la care soarele s-a ridicat palid prin fumul ce acoperea cerul de deasupra orașului, a început să zâmbească.

- M-am ales cu patru cai frumoși și cu două căruțe, i-a zis el lui Emil, în timp ce stârnea focul cu vătraiul sub ceaunul” în care avea să fiarbă cartoful. Nu e ceva de rușine, nu? Și m-am pricopsit și cu tine, sărman copil al nefericirii. Lumina ta a stat prea multă vreme ascunsă lumii.

Emil s-a mulțumit să stea nemișcat, privind prin ochelarii cu lentile mari către ceaun. Golescu a pus niște magiun de prune pe o felie groasă de pâine și a luat o îmbucătură uriașă.

- București, a zis el pe un ton exploziv, în timp ce mes-teca. Constantinopole, Viena, Praga, Berlin. O să ne plimbăm pe străzile aurite din toate marile orașe ale lumii! Toți carto-fii pe care și-i dorește inimioara ta, serviți pe farfuriile din porțelanul cel mai fin. Cât pentru mine... Golescu a înghițit în sec. O să duc viața ce-mi fusese hărăzită. Faimă și respect general. Femei frumoase. Iar problemele financiare să rămână doar o amintire! O să le oferim maselor ceea ce-și doresc, prietene. La urma

urmelor, ce-i urmărește pe oameni toată viața? Teama de moarte. Teama că nu-și găsesc locul. Singurătatea și sterilitatea, ce lucruri îngrozitoare! Iar oamenii sunt gata să plătească din plin ca să se lecuiască de ele, nu? Vai, Emil, câtă muncă ne așteaptă...

Emil a întors spre el cu o expresie absentă pe față.

- Muncă, a zis el.

- Da, a întărit Golescu, rânjind la el. Cu tigăile și oalele și chimicalele tale, geniu ce ești. Ducă-se naibii găinile! Eu și cu tine o să reușim lucruri mărete. Generatiile viitoare ne vor so-coti niște eroi. Ca omul acela care a furat focul din cer. Pro-cust, parcă așa îl chema, nu? Cu toate astea, eu am tot respectul față de caracterul tău modest și discret. Te voi feri cât voi putea de lumina rampei, și voi suporta de unul singur laudele și ovațiile publicului. Pentru că, de acum înainte, voi fi... și Golescu și-a coborât glasul cu o octavă, Profesorul Hades!

O săptămână mai târziu, într-o zi de târg, prin Kronstadt au defilat o multime de căruțe. La ora când străzile erau cel mai aglomerate, Golescu a trecut prin oraș cu un aer maies-tuos și cu o viteză de melc. Cei aflați pe marginea drumului au avut timp berechet să admire munca de vopsitor și pictor a lui Golescu. Cele două căruțe erau acum împodobite cu sori, luni și stele, cu simboluri ce se voiau de alchimie, toate în auriu și stacojiu, dar și cuvintele:

PROFESOR HADES STÂPÂN AL NENOROCIRILOR

Câțiva oameni farătreabă au urmat căruțele și l-au privit apoi pe Golescu oprind pe un teren viran din apropierea Porții Neguțătorilor. S-au holbat, dar fără să-i vină cătuși de puțin în ajutor, cât Golescu a dezlegat caii și și-a făcut de lucru cu câteva scânduri și butoaie ca să încropească o scenă. S-au uitat cu interes la un polițist care s-a apropiat de Golescu, dar s-au arătat dezamăgiți când acesta i-a prezentat toate aprobările și hârtiile necesare, dar și o șpagă frumușică. Polițistul a plecat salutând cu un deget dus la chipiu; Golescu a urcat în căruța principală și a trântit ușa în urma lui. Apoi, nu s-a mai petrecut nimic interesant, așa că, după o vreme, toți acei pierde-vară s-au îndepărtat.

Numai că după terminarea orelor de clasă, școlarii au venit să se

zgâiască la căruțe. Scena fusese deja ridicată, iar acum avea și cortină de culoare sângerie, care masca scena din trei laturi. În același timp, pe marginea podiumului mseseră prinse în piu-neze invitații la reprezentație. Fiul unui negustor și-a făcut curaj apropiindu-se mai mult, astfel că a putut citi:

- DISTRACTIE PE GRATIS, a rostit el cu glas tare, ca să-l audă toți prietenii lui, rămași departe. Puterea și Forțapot fi ale voastre! Profesorul Hades le știe pe toate!! Veniți să-l vedeți pe Geniul Myrmidion!!!

- *Myrmidion*? s-a mirat fiul profesorului.

- Lucruri uimitoare și calcule instantanee, a continuat fiul negustorului. Fie că este vorba de boabe de orez, mazăre, mei sau orz, Geniul Myrmidion va spune pe dată numărul CORECT al boabelor din BORCANUL ADUS DE VOI. Mare premiu oferit celui care îl poate încurca pe Geniul Myrmidion!

- Ce e acela un Myrmidion? S-a mirat fiul fierarului.

- Dar ce înseamnă calcule instantanee? s-a minunat fiul fri-zerului. Să ghicească numărul de boabe dintr-un borcan?

- E o înșelătorie, a declarat apăsător fiul polițaiului.

- Ba nu! s-a auzit glasul cuiva rămas nevăzut în spatele cor-tinei. Băieți, convingeți-vă singuri. Dați fliga acasă și povestiți-le prietenilor voștri despre reprezentația gratuită pe care o vom da aici astă seară. Veți vedea lucruri minunate, vă asigur de asta. Și nu uitați să aduceți boabe!

Băieții s-au îndepărtat în fugă, atât de dornici să facă pe plac unui străin nevăzut, încât în Iad, Diavolul a surâs, și le-a trecut numele în agenda lui, pentru a nu le uita pe viitor. Cum era de așteptat, vestea s-a răspândit. Spre asfuițit, când au revenit în grupuri mari, aducând borcane și cratițe cu boabe, erau însoțiți și de adulți, mulți dintre ei fiind părinți. Plină de speranțe, în fata celor două căruțe s-a strâns o multime de oameni.

De o parte și de alta a scenei ardea deja câte o faclie, bătută de vântul în rafale, ce făcea flăcările să arunce scânteii în jur. Cortina sângerie se umfla și flutura după felul în care flăcările creșteau sau scădeau în intensitate. De fiecare dată când cor-tina se legăna, cei aflați mai aproape de scenă, zăreau pe sub ea picioare mișcându-se precipitat, toate acestea fiind însoțite de

multe gemete și după ială de tălpi.

Frizerul și-a dres glasul și a strigat:

- Hei! Am început să înghețăm de când tot așteptăm aici!

- Atunci o să vă încălziți foarte curând, s-a auzit un glas puternic, iar cortina din fața spectatorilor s-a tras deoparte.

Vântul a împins-o aproape imediat înapoi, însă mulțimea a reușit să-l zărească pe Goleescu în impresionantul lui costum de Mefisto. El a prins cortina între degete și a pășit în fața ei. Stimați spectatori din Kronstadt, nici nu vă închipuiți ce norocoși sunteți!

Din rândul oamenilor strânși acolo s-au auzit tot soiul de murmure. Goleescu se machiase, ca să capete o înfățișare cât mai sinistă și misterioasă, ori cel puțin asta îi fusese intenția, însă rezultatul era că arăta mai curând ca un raton gras, pur-tând un costum de culoare roșie. Cu toate acestea, nimeni n-ar fi putut spune că nu părea înspăimântător.

- Profesorul Hades, sluga dumneavoastră, a zis el, rânjind și răsucindu-și capetele mustății. Călător prin lumea largă și cunoscător al unor mistere la care puțini pot ajunge!

- Noi am adus boabe! a strigat fiul frizerului.

- Foarte bine. Mai întâi ascultați istoria nemaipomenite mele...

- Drept ce vrei să te luăm, drept diavol? a întrebat cineva din public.

- În nici un caz! Cu toate că sunteți cu totii suficient de

Înțelepți ca să vă dați seama că Diavolul nu e chiar atât de negru precum pare, adevărat? a strigat Goleescu. Nu, de fapt, eu vă aduc fericirea, prieteni, și binecuvântarea întregii umanități! Dați-mi voie să vă povestesc.

De sub mantie, a scos lira și s-aprefacut căii ciupește corzile.

- Este adevărat că în tinerețe am studiat Artele întunecate, la școala foarte bizară ținută de maestrul Paracelsus. Imagi-nați-vă groaza mea, totuși, când am descoperit că la fiecare șapte ani, el oferea pe unul dintre învățăceii lui drept sacrificiu Ia-dului! Iar eu, eu eram cel de-al șaptelea învățacel din clasa lui! Prin urmare, am fugit, așa cum ați fi procedat oricare dintre voi. M-am slujit de bogăția mea ca să cumpăr o corabie, cu care am vrut să mă refugiez în Egipt, patria tuturor misterelor. Multă vreme am navigat, urmând rute înșelătoare, pentru că eram îngrozit la gândul că

Maestrul Paracelsus va descoperi unde eram prin mijloace numai lui cunoscute. Așa s-a întâmplat că am rămas aproape fără apă, lucru ce m-a silit să trec printre câteva stânci și recimri primejdioase, ajungând pe o insulă unde era primăvară. Ehei, prieteni, numai că acea insulă nu era una de rând! Pentru că pe ea se afla altarul sfânt al mărețului zeu egiptean Osiris, păzit cândva de înspăimântătoarea rasă a oamenilor-furnică, Myrmidionii!

- Nu cumva ai vrut să spui *Myrmidoni*? a strigat profesorul către el. Aceștia erau...

- Nu, e vorba de alții! a spus Goleescu. Oamenii aceștia, des-pre care vă vorbesc, erau îngrozitori, ați înțeles? Uriași, cu șase membre, și cu falci grozave și cu o putere supraomenească, pe care Osiris îi pusese acolo ca să păzească secretele templu-lui său! Aveau colți, din care picura venin! Moarte sigură pentru oricine ar fi îndrăznit să pună piciorul în apropierea locului sfânt! Acum ați priceput? Din fericire pentru mine, rasa acestora pierise aproape complet în miile de ani care se scurseseră. De fapt, când m-am apropiat de templul misterios, cine credeți că a apărut, abia clătînându-se pe picioare, ca să mă întâmpine, dacă nu chiar ultimul dintre oamenii-furnică? Dar până și acela ajunsese un specimen atât de degradat și degenerat, încât l-aș fi putut strivi fără nici cel mai neînsemnat efort! În realitate, în vreme ce stăteam acolo, în lumina splendidă a lunii, ținând triumfator piciorul pe grumazul lui, am socotit în adâncul ini-mii că-mi era milă de biata creatură.

- Unde să așezăm boabele? a strigat fiul polițistului.

- O să ajung și la asta! Ai răbdare, tinere, domn. Cum spun-eam, nu l-am ucis, lucru pe care l-aș fi putut face cu mare ușurință. În schimb, am pășit peste trupul lui jalnic și am pătruns în lăcașul interzis al lui Osiris. Ținând felinarul sus deasupra capului, ce credeți că am văzut? Chiar imaginea copleșitoare a zeului însuși, dar nu aceasta era cea mai mare minune! Nicidecum, pentru că, pe pereții sanctuarului, de la podea până la tavan, de la un perete la celălalt, stăteau scrise o mulțime de cuvinte! Da, vorbe în egipteana veche, tot soiul de imagini ciudate de păsărele și șerpișori și așa mai departe. Din fericire, cunoștințele mele deosebite mi-au îngăduit să le

citesc. Ce credeți, erau rugăciuni? Nici gând. Erau vrăji din vremuri antice? Nu, oameni buni. Nu erau decât rețete pentru producerea unor leacuri! Pentru că, așa cum poate că știți, Osiris a fost marele zeu al leacurilor. Acolo se aflau formulele secrete ce puteau lecu orice boală care s-ar fi abătut asupra nefericitei omeniri! Și, în situația asta, ce credeți că am făcut? Mi-am scos caietul de notițe și am început să le copiez, voind să readuc această binecuvântare spre binele tuturor. Mi-am notat scriind tot mai repede, dar în clipa când mi-am aruncat privirea spre ultima dintre rețete - care, dacă aș fi reușit să o copiez, ar fi alungat până și îngrozitorul spectru al Morții - am auzit un uruit înspăimântător. Iar lumina felinarului meu a început să pâlpâie. Am văzut idolul lui Osiris cutremu-rându-se din temelii. Fără să-mi dau seama, picioarele mele lip-site de sfințenie, trecuseră pragul sanctuarului și declanșaseră un blestem îngrozitor. Iar sanctuarul era cât pe ce să se năruie într-un cutremur de neimaginat! Am fugit, având însă grijă să vâd neprețuitul meu carnețel în buzunar, și m-am oprit doar cât să îl înșfac pe ultimul dintre myrmidioni, din locul unde acesta se târâia în genunchi. Cu forța mea impresionantă, l-am dus cu ușurință până la corabie, și am ridicat ancora cu câteva clipe înainte ca sanctuarul lui Osiris să se prăbușească, scoțând un muget pe care nici o mie de căruțe nu l-ar fi egalat! Și, nu numai atât, dar insula însăși a crăpat într-o mie de bucăți, și s-a scufundat pe veci, înghițită de valurile ce veneau din toate părțile!

Golescu a făcut un pas îndărăt, ca să evalueze efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui asupra publicului. Mulțumit că îi cu-cerise pe deplin pe toți și încântat să vadă că mulți alți orașeni se grăbeau să umfle rândurile mulțimii, el s-a apucat să-și răsucescă mustata.

- Iar acum, copilași, veți afla totul despre boabe. În timp ce ne căutam un locșor să ne adăpostim, m-am străduit să îl îmblânzesc pe ultimul dintre myrmidioni. Având în vedere educația mea superioară, asta nu s-a dovedit o încercare de-osebit de grea. Am descoperit că, deși era slab și minuscul, în comparație cu înfricoșătorii lui strămoși, el păstrase unele dintre caracteristice unice ale furnicilor! Adevărat, uimitoarea lor capacitate de a număra boabe și grăunțe!

- Stai o clipă, a strigat la el profesorul. Furnicile nu știu să numere.

- Stimate domn, a spus Golescu, te înșeli. Cine nu-și aduce aminte de povestea lui Cupidon și Psyche? Orice om cât de cât educat și-ar aduce aminte că prințesa a fost pedepsită pentru curiozitatea ei, fiind încuiată într-o încăpere unde se afla un morman de boabe de mei, trebuind să le numere până la ul-tima, am dreptate? Păi, aici intervin furnicile! Pentru că ea avu-sese grijă să nu calce pe mușuroaiele lor. Așadar, micile creaturi au ales și au făcut grămăjoare pentru ea, ba chiar numărând boabele. Iar asta, prietene, s-a întâmplat în literatura clasică. Și Aristotel a scris despre asta, prin urmare, cine suntem noi ca să ne permitem să-l contrazicem?

- Bine, dar... a zis profesorul.

- Iar acum, a zis Golescu, grăbindu-se să ajungă spre par-tea din spate a scenei și împingând spre public sicriul, care flisese bătut în cuie și stătea aproape drept, iată-l pe El! Bucurați-vă ochii văzându-l! Pentru că aveți în față pe *ultimul dintre myrmidionil*

Apoi, cu un gest teatral, a dat capacul sicriului deoparte.

Îmbrăcat în costumul negru de drăcușor, ce flisese modificat, având încă o pereche de brațe, umplute cu paie, și o glugă neagră, la care se adăugaseră două antene lungi din sârmă, Emil s-a uitat spre luminile orbitoare. Apoi a scos un țipăt de groază.

- A, da! a zis Golescu, și a trântit capacul, reușind să prindă dedesubt una dintre antene care a rămas pe afară. Asta pentru că-l puteți vedea în starea lui naturală, doar dintr-o privire, fiindcă, fiindcă, deși este foarte pipernicit, încă are puterea de a da foc lucrurilor cu intensitatea privirii lui! Din fericire, am inventat o modalitate de a vă proteja pe toți. O clipă, vă rog.

Pe măsură ce mulțimea începuse să murmure, Golescu a tras cortina, ascunzând astfel întreaga scenă. Vreme de un mo-ment, cei din primele rânduri i-au văzut picioarele mișcându-se într-o parte și în alta. Au mai putut auzi și un după it misterios, însoțit de un țipăt slab. Apoi cortina s-a deschis din nou.

- Iată, a zis Golescu. Priviți-l pe ultimul dintre Myrmidioni! A dat iarăși capacul la o parte. Având ochelarii pe ochi, Emil nu a strigat. După un

moment de tăcere, câțiva oameni din public au pornit să scoată sunete disprețuitoare.

- A, credeți cumva că e slab? Aveți impresia că arată inofensiv? a zis Golescu cu un rânjet amuzat. Cu toate acestea, nu uitați de uimitoarea lui capacitate de a calcula! Tu, băiatul de colo! S-a repezit în față și l-aprins pe băiatul care se afla cel mai aproape de el și ținea un borcan în brațe, apoi l-a ridicat dintr-o mișcare pe scenă. Da, cu tine vorbeam! Știi - dar să nu-mi spui nimic mie! - știi precis câte boabe de fasole ai în borcanul acela?

- Da, a zis băiatul, clipind în lumina torței.

- Aha! Și acum să-mi spuneți, oameni buni, copilul acesta e venit cu voi?

- E fiul meu! a strigat frizerul.

- Foarte bine! Așa, avem vreun polițist printre noi?

- Da, a spus șeful poliției, făcând un pas în față și zâmbind către Golescu într-un mod nu tocmai bine prevestitor.

- Minunat! Acum, copile dragă, vrei să fii atât de bun și să-i șoptești bunului polițist - dar să-i șoptești doar - numărul exact de boabe din borcan?

Supus, fiul bărbierului s-a apropiat de marginea scenei și a șoptit ceva la urechea polițistului.

- Excelent! Iar acum, bravule polițist, vrei să fii atât de ama-bil și să scrii numărul pe care ți l-a spus copilul? a zis Golescu, simțind deja că-l ia cu sudori.

- Voi fi chiar încântat, a spus căpitanul și, scoțând un carnetel, a notat ceva pe o pagină. Apoi a clipit șmecherește spre mulțime, cu un aer glacial și amenințător precum un șarpe.

- Minunat! A strigat Golescu. Și acum, dacă-mi permiteți... A luat borcanul cu boabe de fasole din mâinile băiatului și l-a ridicat în lumina torței. După aceea, l-a ținut în fața lui Emil. Hai, ultimul dintre myrmidioni! Uită-te la borcan! Câte boabe de fasole avem aici?

- Cinci sute șase, a zis Emil, slab, dar limpede pentru mul-timea ce stătea fără să răsufla.

- Câte?

- Cinci sute șase.

- Și, domnule, care este cifra pe care ai notat-o? a întrebat Golescu, răsucindu-se cu fața spre căpitanul de poliție.

- Cinci sute șase, a zis căpitanul, privindu-l pe Golescu printre gene.

- Și acesta este adevărul! a exclamat Golescu, împingând borcanul înspre fiul frizerului dându-i de înțeles în acest fel că trebuia să coboare de pe scenă. Să mai facem o probă! Cine mai are un borcan la el?

De astă dată, cel puțin șase copii au ridicat borcane în aer și au început să tipe cu glasuri ascuțite, vrând care mai de care să ajungă pe scenă.

Gemând de efort, Golescu a mai ridicat un băiat lângă el.

- Tu al cui mai ești? l-a întrebat el.

- E fiul *meul* a strigat polițistul.

- Foarte bine! Câte boabe ai acolo? Spune-i tatălui tău! a exclamat Golescu și, în timp ce acesta îi șoptea la ureche, a continuat: Te rog să notezi!

A luat apoi borcanul din mâna băiatului și l-a ținut în fața lui Emil.

- O, ultimul dintre myrmidioni, *câte boabe sunt aici?*

- Trei sute șaptesprezece, i-a răspuns acesta.

- Ești sigur? Doar e un borcan mai mare!

- Trei sute șaptesprezece, a repetat Emil.

- Și ce număr ai scris, stimate domn?

- Trei sute șaptesprezece, a recunoscut polițistul.

- Am ascuns o ceapă la mijloc, a spus fiul lui cu mândrie, dar a fost pocnit imediat de căpitanul de poliție când a coborât de pe scenă.

După aceea, din mulțime și-au croit loc și oameni în toată firea, fluturând borcane cu diverse boabe, între care și orz sau mei. Emil a ghicit corect de fiecare dată, până și în cazul unui vas cu boabe de orez, în care se mai găsea ascunsă și o pere-che de șosete strânse ghem. În cele din urmă, zâmbind cu gura până la urechi, Golescu a ridicat mâinile în aer.

- Așadar, oameni buni, ați putut vedea cu ochii voștri, a strigat el. Dar asta n-a fost decât o distracție ca să ne încălzim, stimați spectatori. Acum veți rămâne cu adevărat uimiți Pentru că vom ajunge la adevăratul scop al vizitei mele aici. *Priviți Darurile lui Osiris!*

A smuls o bucată de pânză de sac de peste cutiile ascunse sub ea. În

lumina aruncată de torțe, s-au ițit gâturile multor sticlute de medicamente.

- Da! Pregătite de mine, potrivit celor mai vechi formule se-crete! Poftiți, prieteni, aici sunt remedii ale nenorocirilor umane! O coroană sticluța, iar asta nu acoperă nici măcar costul ingredientelor foarte rare folosite. Vi le ofer practic pe degeaba!

Imediat după aceea, în rândul mulțimii s-a lăsat o tăcere pro-fundă, iar polițistul a putut fi auzit spunând cu glas limpede:

- Știam eu că se va ajunge și la asta.

- O coroană sticluța? a strigat cineva, părând scandalizat de un asemenea preț.

- Văd că trebuie să vă convingă cineva, a spus Golescu. Să vă *convingape gratis*. Prea bine! Tu, domnule, vino aici sus, la lumină. Da, de tine e vorba, domnul care ține prea mult la banii lui.

Bărbatul strigat s-a urcat pe scenă și a rămas acolo cu un aer sfidător, în vreme ce Golescu s-a adresat spectatorilor.

- Mizeria umană! a răcnit el. Ce o provoacă, oameni buni? Bătrânețea. Sentimentul că ești de prisos. Neajutorarea. Sin-gurătatea. Nici una dintre acestea nu te omoară, dar îți face viațamizerabilă! Am dreptate, ori nu? Așa, stimate domn! S-a întors către bărbatul de lângă el. Te rog să-ți scoți pălăria. Văd că suferi de calvitie.

Bărbatul s-a întors și s-a uitat la Golescu de parcă s-ar fi pregătit să-l ia la palme, însă publicul a pufnit în râs.

- Nu te rușina! I-a zis Golescu. Nu ți-ai dori un păr bogat și lung?

- Păi...

- Atunci, uite, a spus Golescu și a extras o sticluță din raft. Potiunea lui Ptolemeu! Să vezi ce rezultate uimitoare dă.

A scos dopul și a înclinat-o cu grijă, ca să verse doar câteva picături pe chelia bărbatului. După aceea, a prins poalele mantiei lui și a întins cu ea potțiunea pe tot capul omului.

- Ce-mi faci? a strigat bărbatul. Mă arde ca dracu'.

- Curaj! Nimic nu se obține fără puțină durere. Ia numărați până la șaizeci, hai!

Publicul i-a cântat în strună, dar înainte de a se ajunge cu numărătoarea

la patruzeci, oamenii au izbucnit în țipete de mirare: pentru că pe chelia bărbatului a început să crească un păr des și negru, peste tot unde ajunsese poțiunea.

- Vai de mine! a strigat bărbatul, ducându-și palmele la cap și incapabil să creadă ce se petrecea.

- Da! a anunțat Golescu și s-a întors către public. Ați văzut? Acest domn și-a recăpătat imediat înfățișarea tânără și bărbătească. Și pentru că vorbeam de bărbăție și virilitate! a zis el, și l-a plesnit pe bărbat suficient de tare pe spate, făcându-l ca practic să zboare de pe scenă. Ce altă sursă de mizerie mai mare decât să le dezamăgești pe femeile frumoase? Care dintre voi duce dorul unui lucru pe care-l avea când era mare crai, ia spuneți-mi? Nu e nimeni printre noi, am toată convingerea, dar gândiți-vă doar: într-o bună zi, poate veți voi să vă mai dovediti bărbăția, și nu veti avea cu ce. Iar când va veni acea zi, chiar vreți să fiți prinși fără o sticlută de Bărbăția Faraonului? O coroană sticla, domnilor! Sunt sigur că înțelegeți de ce nu putem face o demonstrație gratuită la acest produs.

Vreme de câteva secunde a domnit tăcerea, după care un val masiv de bărbați s-a năpustit în față, fluturând banii în mână.

- Pofțiți! Câte una pentru fiecare mușteriu, domnilor doar câte una. Întocmai! Fac asta doar ca pe un serviciu public, înțelegeți, pentru că-mi place să-i văd fericiți pe oameni. Să o bei și să fii sănătos, domnule, dar ți-aș sugera ca mai întâi să mănânci ceva. Vă rog nu-i călcați în picioare pe copii, chiar dacă în curând vă veti simți în stare să mai zămisliți altii. Și pentru că am vorbit de a face copii! a spus Golescu, apoi a vârat ultimii bani primiți într-un buzunar al pantalonilor, și s-a re-tras ușor spre spatele scenei, deoarece terminase de vândut toate sticlutele cu Bărbăția Faraonului și Potiunea lui Ptolemeu.

- Dar la ce bun să ai elixirul potentei când fecioara ta e rece ca gheața? Puteți să-mi dați răspuns la asta? Dezinteres! Dis-preț! Sfidare! Există vreo nenorocire mai cumplită decât o soață care nu te iubește? Ascultati-mă, ați auzit cu totii de filtre ale iubirii; poate chiar ați cumpărat farmece și leacuri de la țiğânci. Dar porumbițele voastre au nevoie de altceva, domnilor, și acesta se numește *Elixirul lui Isis*! Garantez că el va transforma fețele

încruntate și reci în chipuri zâmbitoare!

Ca un adevărat val, numeroși oameni s-au repezit spre scenă și, deși erau mai puțin disperați decât cei de mai devreme, și aceștia erau dispuși să plătească. Golescu a distribuit sticlulele cu *Elixirul lui Isisy* a vârat monedele în buzunar și a făcut un calcul. Mai avea o ladă cu sticlule. Ridicând-o de pe raft, s-a întors către spectatori și a zâmbit.

- Iar acum, oameni buni, ia răspundeți la întrebarea urmă-toare: ce anume ne face viațaun adevărat blestem? Păi, răspunsul este laîndemânaoricui: *durerea*. Sfredelitoare, arzătoare, oribilă suferință! Dureri surde ce nu vor să treacă! Chinul provocat de un dinte cariat! Nenorocire, agonie, suferință! Dumnezeu să ne aibă în grija Lui! Dar, după ce vă dați bine cu *Balsamul liniștitor*, veți găsi instantaneu alinarea de orice durere, oricât de chi-nuitoare ar fi ea.

Mai toată lumea s-a apropiat de scenă, deși ea nu a mai alcătuit valuri, ca mai devreme, așa cum se așteptase Golescu; în rândurile mulțimii apăruse un element perturbator, dar el nu a reușit să descopere ce anume. Aha! Sigur era vorba de un bărbat rănit, bandajat la cap și peste ochi, care era ajutat de oameni să înainteze în cârje.

- Faceți loc! Lăsați-l pe bietul om să ajungă la mine!

- Uite, Profesore Hades, ai aici pe cineva căruia i-ar prinde bine leaculpe care-l lauzi!

- Lui de ce nu-i dai o sticlută pe gratis?

- Ce-avem aici, vreun veteran de război? a zis Golescu, cu glas ce-i trăda buna dispoziție. Sigur că o să primească o sticlută cadou! Uite, pentru ti..., a zis el, dar a încheiat pe un ton pițigăiat, pentru că, aplecându-se, a rămas față în față cu țărănul Buzdugan, și a băgat de seamă că acestuia îi lipsea un ochi. Recunoașterea fusese totuși reciprocă.

- Tu... a dat să spună Buzdugan, dar Golescu desfacuse dopul sticlutei și a golit-o brusc în gura omului. A ținut-o acolo, iar omul a înghițit leacul fără să vrea, cât pe ce să se înece.

- A, da *îl recunosc pe acest oml* a spus Golescu, zbatându-se să țină sticluta în gura lui Buzdugan. Suferă și de vedenii! Fami-lia lui l-a adus la mine ca să-l lecuiesc de nebunie, dar, din păcate...

Din păcate, tulburarea din rândul publicului se stârnise în proporție mult mai extinsă decât bănuise Golescu. Totul înce-puse printr-o neliniște generală, datorită faptului că toți cei care cumpăraseră sticlute cu Bărbăția Faraonului le desfacuseră și înghițiseră pe dată tot conținutul. Asta produsese o criză ge-nerală de priapism, iar asta încă de când Golescu se apucase să laude Elixirul lui Isis.

Iar asta nu însemna totuși nimic, față de sentimentele pe care le trăiau cei care cumpăraseră Poțiunea lui Ptolemeu și, nehibzuiti din cale afară, hotărâseră să o încerce înainte de a ajunge acasă. Câțiva indivizi îngroziți descoperiseră că părul luxuriant le creștea, nu doar pe cap, ci pe orice parte a corpului pe care se vărsase sau scursese lichidul în timpul aplicării, astfel că părul invadase urechile, nasurile. Unele soții, aflate aproape și fiind stropite cu lichid începuseră să devină păroase. Cei mai îngroziți erau aceia care preferaseră să întindă poțiunea cu mâinile goale.

Suferinta lor nu însemna însă nimic față de aceea a unui nefericit care socotise că leacul trebuia înghițit, ca să dea re-zultate mai bune. Acum stătea lățit la pământ și urla, dar țipe-tele au început treptat să se estompeze, timp în care privitorii îngroziți se retrăgeau din preajma lui.

Buzdugan s-a azvârlit înapoi și a reușit să scuipe sticluta pe care Golescu i-o vârase în gură cu forța.

- Fiu de cătea! a răcnit el. El este! El ne-a vândut...

- *E nebun, ce v-am spus eu?* a exclamat Golescu.

- El ne-a vândut un elixir care a dat naștere... a zis Buzdu-gan, dar imediat după aceea, balsamul și-a făcut efectul și, brusc, a încetat să-și mai simtă trupul, s-a prăbușit de pe cârje, și a dispărut în pădurea de picioare ale oamenilor ce începuseră să se frământa bezmetic.

Însă nimeni nu l-a mai băgat în seamă pe Buzdugan în agitația provocată de omul care cumpărase Bărbăția Faraonului și Eli-xirul lui Isis, din dorința de a spori fericirea în casa lui, dar, pe întuneric, încurcase sticlutele băuse din aceea ce nu-i era destinată. Copleșit de un val de căldură, iar apoi de o patimă inexplicabilă și nefirească, după care, pierzându-și complet controlul asupra funcțiilor cerebrale, omul își dăduse jos panta-lonii, iar acum se oferea oricui, țipând ca o maimuță. Iar câțiva dintre cei care se

dedulciseră la Bărbăția Faraonului, incapabili să reziste ispitei, erau cât pe ce să se slujească de farmecele lui când...

- Să ne păzească toți sfinții din cer! a strigat cineva de la marginea mulțimii. Fugiți! Salvați-vă! *A mai apărut un cocos diavolesc!*

Strigătele acestea i-au derutat pe toți cei care le auziseră, lucru firesc, dar asta a ținut doar până în clipa când diavolul anunțat s-a apropiat mai mult.

Zâmbind și asudând, Goleșcu, care se retrăsese cu pași mărunți către marginea din spate a scenei, l-a văzut cel mai bine: era vorba de un cocos, dar nu unul obișnuit. Era înalt de aproape doi metri și jumătate, avea coada ca o arteziană de foc, pînteni de aur, pene ca aurul bătut, creasta precum cora-lul sângeriu, iar ciocul semăna cu un tocător de carne, dar făcut din alamă! În lumina torțelor, ochii lui sticleau cu o putere feroce, dar erau goi și demenți ca ai oricărei păsări de curte. A bătut din aripi și zgomotul a amintit de un tunet. Oame-nii au fugit care încotro, mai puțin cei care erau înnebuniți de pofte carnale, și nu puteau renunța la ceea ce făptuiau.

- Vai, vai, de ce se întâmplă asemenea lucruri? s-a văicărit Goleșcu, fără a se adresa cuiva anume. Și eu, care avusesem doar intenții bune.

Pasărea uriașă a observat copiii îngrămădiți în fața scenei. Până în acea clipă, ei chicotiseră văzând comportamentul celor vârstnici. Când însă au văzut monstrul, și-au căutat adăpost sub scenă și s-au ghemuit acolo ca niște șoricea speriați. Cu toate acestea, pasărea i-a văzut și a înaintat, întorcând capul ca să-i privească, ba cu un ochi, ba cu celălalt. Îngroziți, copiii au az-vârlit în ea cu borcanele în care aduseseră tot soiul de boabe, iar acestea s-au spart cu mare zgomot, împrăștiind cioburi în jur. Și pasărea a continuat să se apropie, scurmând pământul cu ghearele.

În acest timp, Goleșcu a perceput încă un zgomot îngrozitor, care nu putea fi acoperit de țipetele copiilor, iar acel zgomot venea de dincolo de Buzdugan, care, aflat la pământ, blestema de zor, dar și de dincolo de răcnetele spectatorilor ce se retrăgeau de-a valma. Era un sunet grav, din acela care face dinții să clănțanească, un uruit profund ca acela scos de un cutremur, și la fel de înspăimântător.

Ceva, undeva, scotea un mârâit gros. Și acel mârâit deve-nea tot mai puternic.

Golescu a ridicat capul, iar în momentul acela, pe care avea să-l re trăiască în coșmaruri tot restul vieții, a văzut o pereche de ochi înaintând prin noapte, ochi precum cărbunii încinși.

Așezați deasupra dinților albi, orbitor de albi. Cu cât se apro-piau, parcă plutind prin beznă către căruță, cu atât mai tare se auzea și mârâitul. Tot mai aproape, ajungând în lumina torțelor, astfel că Golescu a văzut clar brațele întinse, dege-tele cu gheare mânjite de pământ, expresia ucigașă, lințoliul târât în urmă.

- Ferească-mă cerul, e Amaunet, a strigat el, după care rea-litatea l-a izbit cu o asemenea forță, încât a facutpe el. Așadar, Cupa Neagră o înșelase din nou, așa că...

- Te uciid! A urlat ea, repezindu-se către scenă. Suspi-nând, Golescu a dat să mgă într-o parte, s-a răzgândit; după aceea, spaima i-a dat aripi și a făcut un salt eroic, azvârlindu-se de pe scenă pe spinarea păsării de aur. Înfigându-și genunchii între penele de culoarea flăcărilor, a strunit pasărea, de parcă ar fi fost un cal.

Cu un țipăt ascuțit, care a sfâșiat noaptea, bidiviul lui a făcut un salt prin aer și, aterizând, a pornit în goana mare. Golescu s-a agățat cât de tare a putut, pentru a nu fi azvârlit la pământ, și a aruncat o privire peste umăr. L-a văzut pe Emil, cu ante-nele mișcându-se dement, ridicându-se foarte agitat din coșciug.

- Nenea Barbu! s-a văicărit el. Însă Amaunet îl prinsese deja de o gleznă. L-a tras apoi mai aproape. Piticul a dispărut în pliu-rile lințoliului, continuând să se zbată. Ultima imagine care i-a rămas întipărită pe retină lui Golescu a fost aceea a lui Amau-net ridicându-l pe Emil și lipindu-l de pieptul ei, strângându-l cu un aer posesiv, o Fecioară a terorii cu Copilul ei fără vlagă.

Golescu a strâns între brațe gâtul bidiviului său de aur și l-a îndemnat înainte, prin noapte și prin păduri. A vărsat la-crimi pentru iubirea pierdută, și-a plâns soarta nefericită, a plâns după frumusețe și astfel a călărit în gloria îngrozitoare prin apă și prin foc și prin lumina neiertătoare a stelelor. Când au apărut zorile, el continua să călărească. Cine să mai știe unde a sfârșit? Cu toate acestea, există un sătuc îndepărtat dincolo de

păduri, atât de înconjurat de mlaștini și pâraie, încât nici un drum nu ajunge până acolo, astfel că bărbații erau siliți să se însoare cu verișoarele lor. Acești oameni au o legendă potri-vit căreia Diavolul le-a apărut cândva, călărind pe un cocoș de aur, o apariția înspăimântătoare, când se prosternaseră cu toții lapământ. Se oferiseră chiar să-l aleagă drept prinț al lor, numai să le crute vietile.

Și tot ei spun că Diavolul a stat la ei o vreme, și s-a arătat a fi un prinț destul de bun, după cât de buni pot fi prinții în acea parte a lumii. Însă el se uita mereu peste umăr, de teamă că nevasta l-ar fi putut găsi și acolo. Spunea că ea era Mama întunericului. Groaza lui era atât de mare, încât ea l-a copleșit, astfel că a preferat să-și vadă de drum, decât să se lase prins acolo.

Bărbații satului au socotit asta drept o alinare, deși nu-și puteau explica precis de ce. *Până și dracul se teme de soața lui*, își spuneau ei unul altuia. Și au repetat asta de atâtea ori, încât, în cele din urmă, a sosit între ei un om de la Ministerul Cul-turii și a notat acea zicere într-o carte de proverbe.

Dar dacă veti călători în acea țară și vă uitați în acea carte groasă, veți căuta zadarnic; pentru că nu se știe ce vandal a rupt pagina cu pricina.